

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΖΑΚ ΡΑΜΩ
ΓΑΜΟΣ
ΑΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

№106
ΔΡΧ5

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΣΑΥΡΟΥ

Οι άπειθυνοί προς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει να αναφέρουν: α) τὸν ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸν περιοδικὸν «Θησαυρὸς»—διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—ὁδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 14—20 Ἰουνίου ἔχουν ὡς ἀκόλουθος:

Ἦραι κατὰλληλοι:

1) Διὰ τὰς ἐργασίας καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις ἡ 2—3 μ.μ. τῆς Δευτέρας (17), ἡ 8.15—9.45 μ.μ. τῆς Τρίτης (18) καὶ ἡ 11.35—1.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (20).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα αἱ ὥραι 12—13.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (14) καὶ 3—4 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (15).

3) Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια αἱ ὥραι 2.45—4 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (16) καὶ 8.30—10.15 μ.μ. τῆς ἑξῆς ἡμέρας.

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ 7—8 π.μ. τῆς Κυριακῆς (16).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις σας ἡ 9—10 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (14), ἡ 4—4.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (17) καὶ ὁλόκληρος ἡ πρῶτα τῆς Τετάρτης (19).

6) Διὰ τὴν τέλειαν ἀρραβωνίαν ἡ γάμον ἡ ὥρα 3—4 μ.μ. τῆς Πέμπτης (20).

7) Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ ὥρα 4.45—7.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (16).

Ἀποφύγετε τὰς ὥρας 6—7 μ.μ. τῆς Τρίτης (18).

Αἱ ὥραι 9—10 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (14) καὶ 12.15—1.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (17) εἰν ἐπιβιβνόντων διὰ τὴν ὕγιαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΧΙΟΝΑΤΗΝ. 1) Γάμος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κατόπιν ἀπορόπτου καὶ κεραυνοβόλου αἰσθηματος. Θὰ σὰς προσεγγίσῃ ὅμως πολλὰς λυπες μέχρις οὗτου πραγματοποιηθῇ, διότι ἀπὸ τῆς ἰσῶς τῆς στιγμῆς θὰ προσκολληθῇ εἰς σοβαρὰ ἐμπόδια. 2) Συγκαὶ μετακινήσεις. Μερικὴ ἱκανοποίησις τὰν πόθων σας. 3) Ἀμφίβολος ἡ ἀποκτιήσις οικογενείας. Πάντως θὰ εἴναι ὀλιγομελής. 4) Θὰ ἀνέλθῃτε κοινωνικῶς καὶ θὰ ἀποκτιήσετε οικονομικὴν εὐμείαν καὶ ἀνέναν. Ἡ θέσις σας ὅμως δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως σταθερὰ καὶ κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς ζωῆς σας θὰ ὑποστῇ πολλὰς διακυμάνσεις. 5) Ἀτολμος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Ἐχετε ἀνάγκην βαθείας στοργῆς διὰ νὰ ἀναπτυχθῇτε κανονικῶς. 6) 45—47. 7) Ἡ ζωὴ σας ὅπως σὰς γράφω καὶ ἀνωτέρω δὲν θὰ εἴναι πολὺ ὁμαλὴ, ἀλλ' εἰς τὸ σύνολόν τῆς θὰ εἴναι πολὺ εὐχάριστος.

ΛΑΙΣ. Νὰ μοῦ γράψετε τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς σας, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ μνηστήρος σας. Ἡ φιλὴ σας μπορεῖ νὰ μοῦ στείλῃ τὰ στοιχεῖά τῆς. Θὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν τῆς.

ΞΑΝΘΕΙΑΝ ΓΚΕΙΪΞΑΝ. Σημαντικὰ διὰ τὴν ζωὴν σας θὰ εἴναι τὰ ἔτη 1942, 1949 καὶ 1951. Διὰ τὸ 1940—41 δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἱδιαίτερον ἀξιοσημειωτόν. Θὰ ἔχετε ἓνα ἐρωτικὸν ἀίσθημα, τὸ ὁποῖον θὰ καταλήξῃ εἰς σύγμοτον γάμον. Εἰ, τὴν πραγματοποιήσιν του ὅμως θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια. Πρὸς τὸ παρὸν ἡ οικονομικὴ σας κατάσταση ἐμφανίζεται ἀμετάβλητος. Βραδύτερον ἔχετε πιθανότητα ἀποκτιήσεως περιουσίας ἐξ ἀπορόπτου αἰτίας. Μερικὰ ἀσθένεια, ἐντύχος δχι σοβαρά. Σὰς συνιστῶ νὰ εἰσθε ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας,

διότι εἴνε δυνατόν νὰ παρεξηγηθῶν.

ΚΑΣΙΑΝΗΝ. — Εἰς τὴν συζυγικὴν σας ζωὴν δὲν ὑπάρχει ἀπώλυτος σύμπτωσης μετὰ τὴν αἰσθηματικὴν σας. Συγκαὶ εἰδίδες καὶ πρᾶτρίδαί. Τὰ ἔτη 1942, 43 καὶ 1947 θὰ εἴναι βασικά διὰ τὴν ζωὴν σας καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀπαρχὴν καλυτερέσεως ὅλης τῆς καταστάσεώς σας. Ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως θὰ ἔχετε πρὸς τὸ παρὸν ὀριζόμενας στενοχωρίας, αἱ ὁποῖαι θὰ βραδύνουν κάπως νὰ ἐξομαλυνθῶν. Ἡ ὕγεια τοῦ συζύγου σας δὲν εἴνε πολὺ σταθερά. Πρέπει νὰ τὸν ἐνισχύετε διὰ τῆς ἡθικῆς συμβολῆς σας εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τὰν σκοπῶν του, διότι εἴνε χαρακτηριστὶ πολὺ ἀνήσυχος καὶ εὐκόλως ἐπιρρεαζόμενος. Ὑπάρχει μία πιθανότης ἀπορόπτου καλυτερέσεως τῆς οικονομικῆς σας καταστάσεως, ἡ πιθανότης ὅμως αὐτὴ τοποθετεῖται βραδύτερον.

ΝΟΣΤΑΛΙΑΝ. — Δὲν νομίζω ὅτι εἴνε δυνατόν νὰ ἀναμείνῃτε τίποτε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε. Ἡ σχέσις αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ καταλήξῃ εἰς τίποτα. Ἀντιλαμβάνομαι τὴν διὰβασίν σας νὰ στραφῇ καὶ πάλιν πρὸς αὐτόν, τὸ γεγονός ὅμως αὐτὸ θὰ σὰς κάμῃ νὰ μεταμεληθῇτε βραδύτερον. Ἐπηρεαζήθητε ἀπὸ τὰς εὐκαιρίας ποῦ σὰς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ ζωὴ σας καὶ μὴν καταπίδρασε εἰς στείρας αἰσθηματικότητας. Τὴν περιπτώσιν διορισμοῦ σας δὲν τὴν βλέπω ἔγγυς. Ὁ γάμος σας δὲν γίνη βραδύτερον. Θὰ ἔχετε προηγουμένως πολλὰς ἐρωτικὰς περιπέτειας. Μία ἀπ' αὐτὰς θὰ εἴναι σύγμοτος καὶ θὰ ἀποβῇ ἐξαιρετικὰς ἐπιρρῆσεως γιὰ σὰς. Ζωὴ μὲ τὴν οικογένειαν σας ἔχει εὐχάριστος. Οικονομικὰ στενοχωρία. Δὲν θὰ ἐξομαλυνθῶν πολὺ γρήγορα. Ἐχω τὴν γνώμην ὅτι συντόμως θὰ χαράξετε ἓνα δίκον σας δρόμον, τελειῶς ἀνεξάρτητον, εἰς τὴν ζωὴν.

ΜΑΡΚΙΤΑΝ Κ. — Ἀμεσος περίπτωσις γάμου δὲν ὑπάρχει μὲ τὸν πρῶτον αὐτό. Θὰ ἔχετε ὅμως δρύτερον γάμον εἰς τὴν ζωὴν σας, ὁ ὁποῖος θὰ εἴναι πολὺ εὐτυχέστερος τοῦ πρώτου, ἴ.ε., ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσίσεως. Ὁ φίλος σας εἴνε τύπος αἰσθηματικὸς, ἀλλὰ πολὺ δύστροπος καὶ ἀνικανοποίητος. Ἀπογοητεύεται πολὺ εὐκόλως. Ἡ ζωὴ του δὲν θὰ εἴναι ἀπόλυτως ὁμαλὴ. Ἐπίσης ἡ ὕγεια του εἴνε πολὺ ἐπιφορὰ καὶ πρέπει νὰ τὴν προσέχῃ πολὺ. Σημαντικώτερα θὰ εἴνε διὰ τὴν ζωὴν σας τὰ ἔτη 1941 καὶ 1947. Ταῖσι δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρὸν. Οικονομικὴ κατάσταση ἀσταθής. Ἡμέρα Τετάρτη.

Σ. Κ. ΑΛ. 83.— Πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολαὶ εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς σας. Νὰ μὴν πραγματοποιήσετε κατὶ ποῦ ἔχετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸ μυαλό σας. Αἱ περιπτώσεις θὰ σὰς ὀδηγήσουν εἰς τὸ μέλλον καλύτερον. Αἱ ἐπιθυμίαι σας ἐρρίσκονται διαρκῶς εἰς μίαν ρευστὴν κατάστασιν καὶ σὰς κάνουν νὰ μὴν γνωρίζετε ἐπακριβῶς τὴ ἐπιβίωσιν. Πιθανότητες συνάψως δύο γάμων. Οικονομικῶς ἡ τυχὴ θὰ σὰς ἐνισχύσῃ. Πολλὰι προτρίβαί καὶ ἀντιλήξαι μὲ τὸ περιβάλλον σας.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ, Σουέδ. Μπορεῖτε νὰ στείλετε ἓνα διεθνὲς κουπόνι.

ΛΑΞΕΑΝΔΡΟΝ 33.— Χαρακτηρὶ ράθυμος καὶ χωρὶς μεγάλην ζωτικότητα. Ὑγεία ἐπιφορῆς. Πρόδοσι μέτρια. Σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς δημιουργίας καὶ ἡ πρωτοβουλία σας ὑστερεῖ πολὺ. Ἐσωτερικὰ ἀνησυχία, αἱ ὁποῖαι σὰς κάνουν νὰ ποθῇτε πολλὰ πράγματα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σὰς δύνουν τὴν δύναμιν νὰ ἱκανοποιήσετε τοὺς πόθους σας. Πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ ἀποτινάξετε ἀπὸ πᾶν σὰς τὸ πνεῦμα τῆς ρουτίνας ποῦ σὰς κατέχει καὶ νὰ δώσετε μίαν συγκεκριμένην κατεύθυνσιν εἰς τὰς ἐπιβιώσεις σας.

Ε. Μ. 22356.— Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἔχετε μερικὰς μεταπτώσεις, ἀλλὰ τὸ γενικὸν χαρακτηριστικὸν τῆς ζωῆς σας θὰ εἴναι μία διαρκὴς τάσις πρὸς ἔνδοον. Θὰ ταξιδεύσετε, ἀλλ' ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω τίποτε. Μετὰ τὴν ἡλικίαν τῶν 20 ἐτῶν, ἀλλὰ πάντως ἀρκετὰ σύντομα. Καλὴ ἐντύπωση, μολοντὶ ὁ ἐγώισμός καὶ ἡ ὑπερφίαλις σας τοὺς «σοκρεῖ» συχνά. Θὰ ἔχησθε εἰς καλὸν κοινωνικὸν ἐπίπεδον καὶ θὰ ἀποκτιήσετε κοινωνικὴν εὐμείαν. Μουσικὴν. Σὰς συνιστῶ νὰ καλλιεργήσε-

τε αὐτὴν τὴν τάσιν σας. 1943 καὶ 1946.

ΞΑΝΘΟΥΑΝ, Κέρκυρα. — Νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπαλλάξετε καὶ τὴν δικὴν σας.

ΨΥΧΗΝ ΒΑΖΑΝΙΣΜΕΝΗΝ. — Ἡ ζωὴ σας θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἴνε ὀλίγον παρακάωθς ἐπὶ τὴ διάσπῃμα ἀκόμη καὶ θὰ σὰς παρᾶσχῃ μερικὰς ἀφορμὰς ἐντόνων στενοχωριῶν. Ἀλλ' ἤδη ἐπεράσατε τὸ ἐπικίνδυνον σημεῖον καὶ διαβίετε τώρα πρὸς τὴν ἐξομάλυνσιν τὰν δεινῶν σας. Ἐχετε μεγάλην οἶσιν καὶ σὰς συνιστῶ νὰ φροντίζετε νὰ προσαρμωσθῇτε περισσότερον πρὸς τὰ πράγματα. Οικονομικῶς, πρέπει νὰ ὑπομείνετε τὰς σημερινὰς ἐναντιότητας. Δὲν εἴνε δυνατόν νὰ συντελέσῃτε κανένα θαῦμα. Πολὺ συντόμως ὅμως θὰ ἀρχίσετε νὰ αἰσθάνεσθε ὀλιγότερον τὰς πιέσεις. Ὁ γάμος σας δὲν ἐρίσκειται ἀκόμη ἔγγυς. Θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον καὶ θὰ εἴνε κατόπιν αἰσθηματος. Αὐτὸ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ δέδαια, γιὰτὶ νομίζετε τὴν ζωὴν σας χαμένην. Καὶ ὅμως ἔτσι θὰ συμβῇ.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Α. Σ.— Νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας παρακαλῶ νὰ ἐπαναλάβετε καὶ τὴν ἰδικὴν σας ἡμερομηνίαν γεννήσεως.

ΦΑΕΘΩΝΑ.— Δὲν σὰς συνιστῶ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα. Εἰσθε πολὺ τυχερὸς χαρακτηρ καὶ ἐπὶ πλὴν ἡ ὕγεια σας δὲν εἴνε τόσο σταθερά, ὥστε νὰ ἐκτεθῇτε εἰς τοὺς κινδύνους τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς. Θὰ ἦτο καλύτερον νὰ ἀκολουθήσετε ἓνα ἄλλο ἐλευθέριον ἐπάγγελμα. Θὰ σταδιοδρομήσετε καλύτερον καὶ εὐκόλότερον. Οικονομικὰ κατάστασις μετρία. Θὰ δελτιωθῇ αἰσθητῶς μετὰ τὸ 1951. Καὶ ἡ ἀδελφὴ σας ἐπίσης εἴνε ἀσθενὴς κρᾶσεως. Θὰ δυσκολευθῇ εἰς τὰ πρῶτα τῆς βίωματος. Βραδύτερον, δὲ συνάψῃ καλὸν γάμον.

ΛΟΡΕΑΛ'.— Ἡ ζωὴ θὰ σὰς ἐνισχύσῃ εἰς τὸ νὰ συνάψετε ἓνα καλὸν γάμον καὶ εἰς τὸ νὰ καταλάβετε μίαν ἐξόλογον κοινωνικὴν θέσιν. Εἰσθε προικισμένη μὲ πολλὰ καλὰ προσόντα καὶ ἀσκεῖτε μίαν πραγματικὴν γοητείαν εἰς τὸ περιβάλλον σας. Ἡ ζωὴ σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Τὸ μόνον κακὸν εἴνε ὅτι ἔχετε ἐναλλαγὰς διαθέσεως καὶ ὅτι συχνὰ ἀπογοητεύεσθε διὰ πράγματα ποῦ ἐπιθυμοῦσατε πολὺ προηγουμένως. Τὸ σημερινὸν σας αἰσθημα εἰρίσκειται ὑπὸ πολὺ καλοῦς οἰωνοῖς. Ἀλλ' ἡ αἰσία ἐκβάσις του θὰ βραδύνῃ ἀρκετὰ ἀκόμη. Σύντομον μετακινήσιν δὲν θὰ ἔχετε. Ἀργότερα, καὶ ταξιδεύσετε ἀρκετὰ.

ΝΑΥΑΓΟΝ.— Εἰσθε πολὺ ἀνήσυχος καὶ μάλλον στενοκάρδος. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζετε τὴν ζωὴν μὲ μεγαλύτερον ἄντρος καὶ χωρὶς νὰ λιποψυχῇτε ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐμπόδια ποῦ παρουσιάζονται. Δὲν σὰς κρύβω ὅτι τὰ ἐμπόδια αὐτὰ θὰ εἴναι πολλὰ καὶ ἀρκετὰ σοβαρά. Θὰ κατορθώσετε ὅμως νὰ τὰ υπερηβήσετε. Γενικῶς, εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας θὰ ἔχετε μερικὰς ἀναταραχὰς. Μερικὰι πιθανότητες ἀποκτιήσεως περιουσίας βραδύτερον. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀκόμη. Θὰ εἴνε σύμφωνος πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σας. Θὰ ἀπομακρυνθῇτε ἐπὶ τὴ διάσπῃμα ἀπὸ τὸ πρόσωπον ποῦ ἀγαπᾶτε.

Γ. Δ. Χ., Χίον. — Ὁ ἀδελφός σας θὰ ἐννοηθῇ ἀπὸ τὴν τυχὴν καὶ θὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς καὶ ἐπιτυχῶς. Εἰς τὴν σημερινὴν του προσπάθειαν θὰ εὐρὴ μίαν ἀξίολογον ὑποστήριξιν καὶ θὰ ἐπιτύχῃ. Πρέπει ὅμως νὰ συντονίσῃ τὰς ἐπιβιώσεις του καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν πρωτοβουλίαν του. Βραδύτερον, ἡ ζωὴ θὰ τοῦ παρᾶσχῃ πολλὰς εὐκαιρίας διὰ νὰ διακριθῇ καὶ νὰ ἐπιπλέσῃ. Οικονομικῶς, θὰ ἔχῃ μερικὰς μεταπτώσεις. Τὸ γενικὸν ὅμως ἐπίπεδον τῆς ζωῆς του θὰ εἴνε ἀρκετὰ καλόν. Καλὸ εἴνε νὰ φροντίζετε νὰ τὸν συγκρατήσετε καὶ νὰ τὸν καθοδηγήσετε εἰς τὰ πρῶτα του βήματα, ἰδίως δὲ νὰ τὸν προφυλάξετε ἀπὸ ὀριζόμενας αἰσθηματικὰς φύσεως παρεκτροπὰς.—Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν τὸ ἔτος. Πάντως καὶ διὰ τὰς δύο ἐλέτω ὡς πιθανὰς χρονολογίας τὰς μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1944—49.

ΔΑΝΑΗΝ.— Δὲν εὐρίσκα καμμίαν πολυλογία στὸ γράμμα σας. Τούτων—

τίον μὲ ἡγχαρίστησε πολὺ. Ὅσο γιὰ τὸν καταγεγραμὸ τῆς τύχης, δὲν μπορεῖσα νὰ τὸν ἴδω πουθενά. Ἐρχομαι τώρα στὴν αἰσθηματικὴν σας περιπέτεια. Εἴνε πολὺ πρῶωρη. Εἰσθε μὴ νὰ εἰς ἐξαιρετικὰ χαίσιμα καὶ μὴ μίαν φυσικὴν γοητείαν, ποῦ θὰ σὰς βοηθήσῃ πολὺ εἰς τὴν κατόπιν τῶν ζωὴν σας. Δὲν θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ δοκιμάσετε ἀπὸ τώρα τὰς περιπέτειας τοῦ ἔρωτος. Αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε εἴνε παροδικὸν καὶ φευγαλέον αἰσθημα. Ὁ μεγάλος ἔρως τῆς ζωῆς σας θὰ ἔλθῃ ἀργότερα. Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ. Τώρα σὰς μπορεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε. Ὁ γάμος σας θὰ γίνη εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ θὰ εἴνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλός. Ἐχετε καλλιτεχνικὰς τάσεις. Γιὰτὶ δὲν φροντίζετε νὰ τὰς ἐξακριβώσετε καὶ νὰ τὰς καλλιεργήσετε; Ὁ φίλος σας δὲν θὰ εἴνε ἱκανὸς νὰ σὰς περιβάλῃ μὲ τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, τὰς ὁποῖας ἀξίζει. Πιστέφετε μὲ: Διατηρήσετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερον τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀδωότητα τῆς σημερινῆς ζωῆς σας. Ἡμέρα Πέμπτη, χρώμα πράσινον ἡ θαδὺ κυανόν, ἀριθ. 4, λίθος τοπάζιον.

ΜΙΣΕΛΙΝ.— Τρυφερότης αἰσθημάτων καὶ διαθέσεως. Εἰσθε ὅμως ἀρκετὰ ἐπιτολαία καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ προσληθῇτε σταθερῶς σὲ κατὶ. Ὁ ἐσωτερικός σας κόσμος εἴνε πολὺ χαώδης. Οικονομικῶς θὰ ἔχετε μερικὰ ἀτυχήματα. Ἡ ὕγεια σας δὲν κινδυνεύει. Θὰ εὐρετε βραδύτερον ἐργασίαν. Δὲν βλέπω περίπτωσιν μεταδόσεως εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γάμος κατόπιν αἰσθηματος. Εἰς σχετικὰς νεαρὰν ἡλικίαν. Μερικὰι στενοχωρίαι εἰς τὴν ἀρχὴν. Θὰ ἀποκτιήσετε ὀλιγομέναν. Ἡ οικονομικὴ ἐπάρκεια θὰ ἐπέλθῃ σὺν τῷ χρόνῳ. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἡμπορεῖτε χωρὶς κίνδυνον νὰ γίνετε κοσμικὴ. Δὲν βλέπω σοβαρὰς ἐλπίδας, διὰ τὸ συνοικεῖσθαι διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε. Φιλία ἀσταθής, πάντως δὲ χι ἐπιρρῆσεως γιὰ σὰς. Τὰ ἔτη 1941 καὶ 1947. Ἡμέρα Τετάρτη, χρώμα ἀνοιχτὸ γκριζο, λίθος ἱάσις, ἀριθ. 5.

ΑΡΡΩΣΤΗ ΜΙΚΡΟΥΑ.— Ἡ πάθσις εἴνε περισσότερον βαρεῖα ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσθε. Θὰ ἐπέλθῃ μία σχετικὴ καλυτερεύσις. Ὅχι ὅμως σύντομος. Εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον θὰ ἐκδηλωθῶν ἀλλεπάλληλοι κρίσεις. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς δώσω περισσότερας πληροφορίες διὰ τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν σας. Πάντως, σὰς πληροφορῶ ὅτι ὅλα εἴνε δυνατόν ἀκόμη νὰ διορθωθῶν καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν δυσαρέστους συνεπτώσεις διὰ τὸ μέλλον. Ἀριθμὸς 7, ἡμέρα Τετάρτη, χρώμα μπλε-σινε, λίθος ἀμέθυστος.

ΑΝΗΣΥΧΗ ΨΥΧΗ Ο. Ι. Μ.— Ἡ ζωὴ σας ἐμφανίζεται μὲ μερικὰ ἐμπόδια. Δὲν εἴνε ὅμως τόσο σοβαρά, ὥστε φαντάζεσθε. Ἡ ζωὴ σας εἰς τὸ σύνολόν τῆς θὰ εἴναι ἀρκετὰ καλὴ. Αἱ σημεριναὶ οικογενειακαὶ καὶ οικονομικὰ ἀνωμαλίας θὰ παρέλθουν. Αἰσθηματικῶς σὰς συνιστῶ νὰ προσέξετε. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἱ ἐπιβιώσεις εἴνε δυσμενεῖς γιὰ σὰς καὶ μία αἰσθηματικὴ περιπέτεια θὰ μπορούσε νὰ γίνη ἀφορμὴ μεγάλων πόνων. Ἡ κατάσταση αὐτὴ θὰ καλυτερεύσῃ ἀπὸ τοῦ 1942. Ὁ γάμος σας θὰ γίνη κατόπιν αἰσθηματος. Εὐχάριστος οικονομικὴ κατάσταση. Ἡ ἀποκατάστασις σας δὲν συνοδεύθῃ ἐπίσης μὲ ἄνοδον τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως.

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΑ ΒΟΥΝΑ Α. 15.— Ὁ γάμος σας θὰ γίνη εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἀκριβῶς χρόνον. Δὲν βλέπω πραγματοποιήσιν τὸν γάμον γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε. Νὰ ἐπιμεληθῇτε περισσότερον τὴν ὕγιαν σας. Ἐπίσης διαπιστώνω ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν ἀπόλυτον φιλαρέσκειαν. Αὐτὸ θὰ μίαν νέαν τῆς ἡλικίας σας δὲν εἴνε καλόν. Ἡ ζωὴ σας εἰς τὸ σύνολόν τῆς θὰ εἴνε καλὴ. Θὰ δοκιμάσετε ὅμως μερικὰς οικονομικὰς στενοχωρίας.

ΠΟΘΟΥΑΝ Α.— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Αὐτὸ θὰ μὲ βοηθήσῃ πολὺ εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῶν συμπερασμάτων μου.

ΑΓΓΑΜΑΤΟΝ.— Νὰ μοῦ γράψετε στίς πόσες τὸ μῆνός Σεπτεμβρίου ἐγεννηθήκατε. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τὸ παραλείπετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας.

Ο Δ 6 κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 106

Ἐκδίδται: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σίας

Γενικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταροῦ 5, Ἀθῆναι

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ἐτησίᾳ ἔσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125

Ἐτησ. ἔξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἄμερ. Δ. 6

Οἰκία Οἶκον. Διευθ. Σανταροῦ 5

Υπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρβάκη 10)

Προστ. τυπογραφίον: Στέφ. Κατσάνης

(Δαμαρῶς 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 16 Ἰουνίου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΣΥ ΜΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΣ

Τὸ τηλέφωνο ἐφευρέθη καὶ διεδόθη γιὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ ἀπόλυτα τὴν ἐποτασι. Μὲ τὴν ἀστραπαιὰ μεταφορὰ τῆς φωνῆς ἐνώνι συνοικίες, πόλεις καὶ χώρες ποῦ ἀπέχουν ἀμέτρητα χιλιόμετρα, ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐξυπηρετᾶντας ἔτσι τὴν εἰδησογραφίαν, τὸ ἔμπροσθ, τίς ἐπίσημες συνενοήσεις ἡ τίς ἰδιωτικῆς συναλλαγῆς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνᾶμε πὼς τὸ τηλέφωνο προσφέρει συγχρόνως καὶ σημαντικώτατες ὑπηρεσίες στὸν Ἔρωτα!... Ἡ μικρούλα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκάσει γιὰ πολλὰ ὥρα ἀπὸ τὸ στίπτι ἡ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, κλέβει τρία λεπτά καιρὸ, πετάγεται στὸ πρῶτο τηλέφωνον διὰ τὸ κοινὸν καὶ μὲ δυόμισθ δραχμῶλες ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν ἀγαπημένον τῆς. Ἡ παντρεμένη ἐλέγχει κατὰ τὸν ἰδίον τρόπο τὴν παρουσίαν τοῦ συζύγου στὸ γραφεῖο. Ὁ καχύποπτος σύζυγος παρακολουθεῖ μὲ τὸν τηλεφωνικὸ δίσκο τίς κινήσεις τῆς κυρίας ποῦ ἱσχυρίζεται ὅτι πηγαίνει στὴν μοδίστρα ἡ στὴν καπέλλου!

Ἀλλὰ δὲν εἴνε μόνον αὐτὰ! Τὸ τηλέφωνο μὰς ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀμνηστίαν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως! Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄντρες, ὅσο καὶ ἂν μελετήσουν μέρες καὶ νύχτες ἐκείνα ποῦ θὰ τοῖν, μόλις φτάσῃ ἡ μοιραία στιγμὴ τῆς «εὐτεκλαρασίον» τὰ χάνουν, παθαίνουν φοβεροὺς «τράκ», γίνονται κατακόκκινοι, ξεροκαταπίνουν σὰν ἀδιάβαστοι φοιτηταὶ καὶ στὸ τέλος τραυλίζουν πέντε ἀσυνάρτητα λόγια, ἐμφανίζοντας ἔτσι ἓνα γελοιοδρόματο θέαμα! Πόσοι δὲν ἔχουνε χάσει τὸ παιγνίδι ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη ἀδεξιότητα ποῦ ἀνεβάζει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, λυγίζει τὰ γόνατα καὶ παραλύει τὴ γλώσσα!

Ἰδοὺ ὅμως ὁ εὐεργέτης. Τὸ τηλεφωνικὸ σύμμα! Ὅ,τι ἔχεις νὰ πῇς, τὸ μελετᾶς, τὸ γράφεις, τὸ ἐλέγχεις καὶ ἔπειτα τὴν παίρνεις στὸ τηλέφωνο... καὶ ἀρχίζεις νὰ τῆς διαβάξῃς χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃς καὶ χωρὶς νὰ κινδυνεύς ὅτι μπορεῖ νὰ σὲ δῇ!

Ἡ νίκη ἐξασφαλισμένη!...

ΕΥ.—

Υ. Γ. — Μόνο προσέξτε

σαν και συνήψε μαζί τους τρομερή μάχη: ο ηρωικός Αχιλλεύς όμως τον έσκότασε, ο στρατός του διασκορπίστηκε και οι Έλληνες, το άλλο πρωί, ασχολήθηκαν να εδραιώσουν τις θέσεις των.

Ο Ο "Εκτωρ είδεν ότι ήταν επικίνδυνο να αντιμετωπίσει τους επιδρομείς στα άνοικτα και διάταξε τὸν στρατὸν του να μπει στην πόλη. Οι βαρείες πύλες κλεισθήκαν: ο στρατός παραιτήθηκε στις επάλξεις, οι τοξότες έτοιμασθήκαν για νέες επιδρομές.

Οι Έλληνες δεν έδιδόθηκαν να ζήτηθούν κατά των υπερύψιλων τειχών. Έπειδή ήταν πιθανόν να διαρκέσει η εκστρατεία, έσυραν τα πλοία τους στην θάλασσα, για να μη σαπίσουν, τα περιτριγυρίσαν με δυνατόν τοίχωμα, για να υπερσπίζονται εύκολα έναντιον εχθρικής επιδρομής και έστειλαν ισχυρές ομάδες πολεμιστών να λεηλατήσουν τις γύρω εκτάσεις: έτσι και αυτοί θα άνεφοδιάζοντο με τρόφιμα, και από τους έγχθρους των θα άφαιρούσαν τις πηγές της τροφδοσίας των.

Άλλα έπειδή τα πλοία λάφυρα δεν έφθαναν να θρέψουν τις χιλιάδες τὸν πολιορκητῶν, οι Έλληνες επρόβλεψαν να καλλιεργήσουν τις εύφορες εκτάσεις. Και αυτό απειδίχθη σωτήριο, έπειδή η εκστρατεία παραιτήθηκε περισσότερο από κάθε αὐστηρό υπολογισμό.

Οι Έλληνες δεν είχαν τα μέσα να εκπορθήσουν τα τείχη: οι Τρώες δεν έλγυζαν από την πείναν. Και τα έννεα πρώτα χρόνια της πολιορκίας έπεράσανε χωρίς να διαδραματισθούν γεγονότα εξαιρετικής σοδοροτήτος. Άλλα κατά το δέκατον έτος ο Αχιλλεύς έθύμωσε έπειδή ο Αγαμέμνων του πήρε την σκλάβαν του Ερσηπίδα, άπεσύρθη στην σκηνή του και ήρνετο να πολεμήσει.

Οι Τρώες άνεβαρρήσαν τότε. Ο πρόμος τὸν μαχητῶν των, ο άνθρωπος που είχε άφανώσει τις κοντινές επαρχίες και είχε εξοντώσει τα περισσότερα παιδιά του Πριάμου, η ζωντανή καταιγίς που άνέτρεπε ό,τι δρισκόταν μπροστά της, δεν έτρομάζε πια τις κατάπληκτες τάξεις των. Ο όμορφος ήρωας και άκατάβλητος μαχητής δεν θα ώρθωνόταν άκατανίκητος στις επιδρομές των και ο Έκτωρας, άλλος άνθρωπος - κεραυνός αυτός, άρχισε τις τρομερές επιθέσεις του.

Ένα πρωί οι πολιορκημένοι επεχείρησαν έξοδον. Αφώνοντας συγκεχυμένες κραυγές οι Τρώες προχωρούσαν όρμητικοί: σιωπηλοί όπως πάντοτε οι Έλληνες, έβάδιζαν προς συνάντησίν των και πρώτος μεταξύ τὸν αντιπάλων των διακρίνετο ο θεόμορφος Πάρις. Άλλ' όταν τον διέκρινεν ο πολεμικός Μενέλαος, έπήδησε κάτω από τὸ άρμα του, και σαν τὸ λιοντάρι που άντικρύζει την λείαν του, ρίχθηκε έναντιον εκείνου που τὸν είχε άρπάξει την γυναίκα του. Ταραγμένος στο άντίκρυσμά του ο Πάρις υπεχώρησε, άλλ' ο ηρωικός Έκτωρας τὸν άρπάξε από τὸς ώμους, τὸν εκράτησε ακίνητον, και ρίχνοντας του κατάμουτρα την περιφορησὶν του και την κατάρτα του, τὸν υπέδειξε πὸς τὸ καθήκον του ήταν να μετρηθῇ με τὸν άνθρωπον που τὸν έκλεψε την γυναίκα και έρριξε σὲ συμφορά τὸς Τρώες, οι όποιοι άν δεν ήταν δειλοί, θα τὸν είχαν ντύσει με σωρό από πέτρες για τὰ κακά που τὸς έκανε.

Στὸ μασίγωμα εκείνου τὸν υπερήφανου άδελφου τὸν ο Πάρις συννηθάνη τὸ λάθος του και συγκατεβήκε να μονομαχήσῃ με τὸν Μενέλαο, εν νικῶσε, θα κρατούσε την Έλένη και οι Έλληνες θα έφευγαν. Άν ένικάτο, θα την παρέδιδε. Ο Έκτωρ έπροχώρησε στο μέσον τὸν δυὸ στρατοπέδων και με βροντερή φωνή υπέβαλε την πρότασιν, την όποιαν ο Μενέλαος άπεδέχθηκε πρόθυμα. Γιατί να έσπῆκωντο, είπε, τόσοι άλλοι και να μη λύσουν τις διαφορές των οι δυὸ άμέσως ένδιαφερόμενοι;

Εζήτησε όμως να επικυρώσει την συμφωνίαν με όρκον ο Πριάμος, κάνοντας τις άπαραιτήτες θυσίες, που θα τὸν καθίσταν έπίσημον και ο γηραιὸς Τρωαδὶτης βασιλέας τὸ δέχθηκε.

Τότε συννητήθησαν ο Έκτωρ με τὸν

Όδυσσέα να κανόνισουν την μονομαχίαν. Εδιδόσαν και έμετρήσαν τὸν χώρον όπου θα ένινετο και έδωκαν κληροποιος θα έρριχνε πρώτος τὸ χάλκινο δόρυ. Η τυχη πῆνεσε τὸν ώραιον άπαγωγέα και σὲ λίγο οι δυὸ αντίπαλοι, ο γιγαντώμοιος Μενέλαος και ο θεόμορφος Πάρις, έπροχώρησαν στο πεδίου της τιμής, ενώ η Έλένη, άνεβασμένη στις επάλξεις, εκάμαρνε τὸς δυὸ γενναίους που έπρόκειτο να άγωνισθούν και να πεθάνουν διεκδικώντας τὸ θειον κορμί της.

Ανταλλάσσοντας δλέμματα γεμάτα τρομερὸν μίσος, οι δυὸ άνδρες συννητήθησαν και πρώτος ο Πάρις έρριξε με γιγαντεία δύναμη τὸ δόρυ του. Η χάλκινη αίχμη του κτύπησε την άσπίδα τὸν Μενέλαου και έλυγίσθηκε και άμέσως τότε ο πολεμικός βασιλέας τινάχθηκε όρδως και έρριξε τὸ δικὸν του τὸ δυνατό δόρυ του ετεπέρασε την άσπίδα και έθιξε μόνον στην άκρη τὸν θώρακά του, γιατί ο Πάρις επρόλαβε και εκίνησε και άπέφυγε την θανατηφόρο αίχμη του. Ο Μενέλαος άφησε βρυχηθόν. Τράβηξε τὸ σπαθί του και τὸ κατάφερε με τρομερή όρμη, άλλα εκείνο κτύπησε την περιεφραλία στο μέρος όπου σκέτασε τὸ πρόσωπο τὸν γιουτὸν Πριάμου και κομματίσθηκε.

Η νέα άποτυχία τὸν αποθέρωσε. Πήδσε σαν πεινασμένο άγρίμι και ύπαξε τὸν αντίπαλό του από την χάλκινη περιεφραλία του και σέρνοντάς την με τὰ σιδερένια του μπράτσα, προσπαθῶσε να την στριφογυρίσει για να πνίξη τὸν όμορφον άντεραστὴν, ο όποιος άσφυκτιούσε στην τρομακτική πίεσί του. Άλλα κοπήκανε τα λουριά που τὸν βαστάζαν και η περιεφραλία παρακολούθησε μόνη τὰ παχεία χείρα τὸν Μενέλαου, ο όποιος την επέταξε προς τὸς Έλληνες και ξαναρρίχθηκε κατά τὸν Πάρι, άλλα αυτός όμως έφρόντιτε να τραπή εἰς φυγήν και να εξαφανισθῇ.

Ο Μενέλαος ένίκησε, άλλ' οι Τρώες παρσπονδήσαν. Ο Ιλάνδρος έτόξευσε και έπληγωσε τὸν νικητὴ βασιλέα και τα δυὸ στρατόπεδα ρίχθηκαν σὲ μια τρομερή μάχη, που έγινε άφορμή να τρέξῃ τὸ αἷμα ποτάμι και πάλι, να σπαρή η πεδιάς από κορμιά σκοτωμένων και να διαπράξουν οι Έλληνες και οι Τρώες άρχηγοὶ σερίαν ηρωικῶν αθλῶν.

Τὰ κύματα τὸν επίθεσων που διευθύνει ο Έκτωρ, θρῶνται στην αντίστασιν τὸν Έλληνων. Ο τρομερὸς Διομήδης όρμάει άκάθεκτος. Διασπείρ τις φάλαγγες τὸν υποχωρούντων έχθρῶν και ρίχνοντας σὲ σωρούς τὸς σκοτωμένους Τρώες, περνάει με τὸ πολεμικὸ άρμα του έπάνω από τα καταματωμένα κορμιά των, και εκτοξεύοντας γύρω τὸν θάνατον, τρέχει με τρελλὸ καλπασμὸ να γκρεμίσει τὰ τείχη. Ο Αϊκίας με τὸν Πανδάρον ρίχθηκαν έπάνω του να ανάκωψουν την κεραυνώδη έπιδρομή του, άλλ' ο πρώτος πληγώθηκε, ο δεύτερος σαριασθηκε νεκρὸς από τὸ άήτητο δόρυ τὸν γίγαντος.

Ο Έκτωρ με τὸν Ακάμαν και τὸν Σαρπηδόνα κατορθώνουν να άρπάξουν τὸν Αϊκίαν, άλλα στην άλλη άκρη της παρατάσεως, η αντίστασις τὸν Τρώων άρχίζει να κάμπτεται. Ο Έκτωρ όρμάει με πυκνές τις φάλαγγες τὸν μαχητῶν του και στενοχωρεὶ τὸν Διομήδην. Αϊας ο Τελαμώνιος άφίνει βρυχηθόν και πιθδαί προς τὰ εκεί άναποδογυρίζοντας καθε έπτάδιο. Ο Ημίθεος Όδυσσεύς τρέχει στὸν κίνδυνο, άλλ' ο Έκτωρας σὲ μιά μεγαλειώδη έπιθετική έπίστροφή του σκορπάει την σύγχυσιν στο στρατόπεδο τὸν Έλληνων, τις τάξεις τὸν όποιων άραιώνει τὸ αἷμα σπασγῆς σπαθί του.

Υποχωροῦν για λίγο οι Έλληνες, άλλ' άναγογρίζουν άκάθεκτοι. Διασπείρ και πάλι ο άκατάβλητος Διομήδης τις εχθρικές τάξεις, διασκορπίζει τὸς Τρώας ο πελώριος Αϊας, και τὸς άναγκάζει να τραποῦν προς τις πύλες και να άμυνθούν εκεί έναντιον τὸν έπιδρομῶν που προσπαθοῦσαν να μπουτίν στην πόλη.

Συγκεντρώνει τότε ο άκατάβλητος Έκτωρ όσους στρατιώτες μπορούσε, και έχοντας δίπλα του τὸν Πάριον, όρμάει και πάλι άκάθεκτος, άπαιθεί και πάλιν τὸς Έλληνες και όρθώνοντας τὸ γιγάντειο παρὰστήμα του σὲ άναμεταξύ τὸν

έχθρικὸν φάλαγγων, προκαλεί τὸν γενναίτερο από τὸς Έλληνες σὲ μιά μονομαχία πρὸς θάνατον.

Τρόμος και κατάπληξις διαδέχθηκε τὰ λόγια του. Ποίος θα τολμούσε να άντιμετώπισῃ τὸν Έκτωρα, άφού ο Αχιλλεύς άρνεῖται να πολεμήσῃ; Αγανακτισμένος για την λιποψυχία τὸς, ο πληγωμένος Μενέλαος προσεφέρθηκε να συναντηθῇ αὐτὸς σὲ μιά τέτοια άνιση πάλη, άλλ' ο Αγαμέμνων δεν τὸ επέτρεψε. Έννεα άρχηγοὶ άμέσως, οι ηρωικότεροι τὸν Έλληνων, που συνήλθαν από την κατάπληξι που τὸς έπροξένησε η άπρσοδόκητη πρότασις, άπεδέχθησαν την μονομαχίαν και ο κληρὸς ώρισεν τὸν Τελαμῶνιον Αϊαντα. Ο πελώριος γίγας, κρατώντας τὰ δορεὰ όπλα του, έφθασε και στάθηκε μπροστὰ στὸν Έκτορα και δρασκελίζοντας υπερήφανα τὸ διάστημα και τρομάζοντας με την υπερήφανη κορμοστασία τὸς τὸς Τρώες. Σὲ λίγο δὲ οι δυὸ εκείνοι Τιτάνες, σαν λιοντάρια που τρώνε σάρκες, ρίχθηκαν σ' έναν άγώνα, που έκανε τις ποτημένες ψυχές τὸν θεατῶν να σφίγγονται από άγωνίαν και έλπίδα.

Ο Έκτωρ έπληγώθη σχεδόν, άλλα δεν έκάμφθη. Άρπαξε μιά πέτρα και κτύπησε την χάλκινη άσπίδα τὸν Αϊαντος, ο όποιος τὸν σφενδόνισε μεναλύτερη πέτρα και τὸν άναποδογύρισε, χωρίς όμως να τὸν σκοτώσῃ.

Ο Ηλιος έδωσε και δεν ένικηθῇ κανείς. Άναγογρίζοντας τότε ο ένας τὸν άλλον Ισόπαλόν του, οι δυὸ ήρωες έτερμάτισαν την μονομαχίαν και άνταλλάξαντες δῶρα εἰς έκφρασιν της άμοιβαίας τὸν εκτίμησεως, άπεχωρίσθηκαν να έτοιμασθούν για νέους άγώνες και νέες καταστρόφες.

Κατὰ την διάρκειαν της άναγκῆς, οι γηραιότεροι από τὸς Τρώες έπρότειναν να έπιστραφῇ η Έλενη με τὸς θησαυρούς της, άλλ' ο Πάρις εδῶλθε ότι μόνον τὰ πράγματα της ήτο διατεθειμένος να παρσώσῃ. Οι πρότασεις του απερρίφθηκαν από τὸς Έλληνες, οι όποιοι εδῶλθαν ότι δεν έδεχόντο πλέον ουτε και την άπιστη βασίλισσαν και οι έχθροπραξίες επανελήφθησαν με τὸ ίδιο πείσμα, την ίδια γενναίότητα και την ίδια σφαγή, που τὸς φορές έκανε την εύφορη πεοιάδα να βαρὴ κόκκινη και να άντηχήσῃ από τὸν πληγωμένων τις άδιάκοπες οίμωγες.

Την έπομένην ο Έκτωρ παρέρσυρε στην θυελλώδη έπιθεσί του τὸς Έλληνες και τὸς άπώθησε έως τα πλοία. Ο Αγαμέμνων επρότεινε να φύγουν, άλλ' ο Διομήδης άντέδρασε, άρνήθηκε να ταπεινωθῇ ίκετεύοντας τὸν Αχιλλέα, τρύπωσε στο στρατόπεδο τὸν Τρώων με τὸν Όδυσσέα και έσκότωσε τὸν Ρήσον, τὸν έασιλῆα τὸν Θρακῶν που πήγε εἰς βοήθειαν των και την άλλη μέρα παρέρσυρε τὸς Έλληνες σὲ μιά τόσο όρμητική έφοδο, που άναποδογύρισε ό,τι και άν έθηκε μπροστὰ της και άνάγκασε τὸς Τρώας να φύγουν πανικόβλητοι έως τις Σκαίες πύλες.

Άλλ' ο Έκτωρ τότε, σαν πληγωμένο λιοντάρι, συγκρατεὶ τὸς πανικόβλητους άγωνιστὰς του και χύνεται άκάθεκτος κατὰ τὸν Έλληνων. Η γενναίότης του ένέπνεε, η όρμη του κατέπλησσε, τὸν τρομερὸ του άκόντιον σκορπούσε τὸν θάνατον. Με την πύον της δομητικής του ψυχῆς οι έως πρὶν πανικόβλητοι Τρώες τὸν άκολουθοῦν βρυχηθόν, οι Έλληνες κάμπτονται και υποχωροῦν, μη μπορώντας να άντισταθούν στην θυελλώδη όρμη του.

Διομήδης και Όδυσσεύς, η δυὸς τὸν Ημίθεον, τὸν φράσσει τὸν δρόμον. Ο Διομήδης τὸν έτρεψε εἰς φυγήν, άλλα και αὐτὸς έπληγώθηκε δολίως από τὸν Πάριον. Ο Όδυσσεύς περικυκλώνεται από σμήνη έχθρῶν και παλαίει μενάγας και άποσύρεται τέλος γιατί έπληγώθη, ενώ ο Αϊας και ο Μενέλαος βαστούν την τρομερή πίεσιν και άνατρέπουν τέλος τὸν αντίπαλον.

Άλλα ξαναγογρίζει και πάλιν ο άκατάβλητος Έκτωρ, ο άνθρωπος με τὰ χάλκινα νεῦρα και την άλύγιστη άντοχή και τὰ πάγμματα μεταβάλλονται. Οι Τρώες έπιτίθενται τώρα και οι Έλληνες υποχωροῦντες δεκατίζονται, διασκορπίζονται και τρέχουν έντρομοι πρὸς τα πλοία έναντιον τὸν όποιων ο Πριαμίδης όρμα να τὰ κάψῃ.

Οι Έλληνες, ώχυρωμένοι στο στρατόπεδον τὸς άμυνονται, άλλα τέλος οι πυργοὶ τὸν κάμπτονται στην όρμη τὸν Έκτορος, ο όποιος πηδαί στο περιχαρῶμενο στρατοπέσο. Οι άριστές των Έλληνων άγωνίζονται να συγκρατήσουν την μανιώδη έπιδρομήν του, άλλα εκείνος πηδαί και αρπάζει την πρῆμνην της ναυαρχίδος του Πρωτεσίλαου για να τις βαλῃ φωτιά. Ο στολος εκινδύνευε να πυρποληθῇ.

Μπροστὰ σ' εκείνον τὸν κίνδυνον, άνησυχος ο Αχιλλεύς έπιτρέπει στὸν φίλο τὸν Ιλάτοκλον να τρέξῃ προς σωτηρίαν τὸν πλοίων και αὐτὸς επί κεφαλῆς τὸν άήτητῶν Μυρμιδόνων όρμα προς τα πλοία και άναγκάζει τὸν Έκτορα που είχε δάσει φωτία, να υποχωρήσῃ.

Ο Πατρόκλος δεκατίζοντας τὸς υποχωρούντας σκοτώνει τὸς ηρωικούς άρχηγους των, άλλα γυρίζοντας κατάκοπος από την μάχην έσκοτώθηκε από τὸν Έκτορα. Τὸ πτώμα του για μιά στιγμή έπεσε στα χέρια τὸν Τρώων. Ο Έκτωρ έπηρε τα όπλα τὸν Αχιλλεύς που φορούσε ο σκοτωμένος, άλλα σὲ μιά μανιώδη έπιθεσί τὸν Αϊαντος, τὸν Όδυσσεύς και τὸν άλλων, ο νεκρὸς τὸν Πατρόκλου άνατάσσεται για να μετακομισθῇ στο στρατόπεδο.

Άλλ' ο σκοτωμὸς τὸν λατρευτὸ φίλου, ήταν η άφορμή τὸν μανιώδους θυμοῦ τὸν δυσχεραστημένου Ημίθεον. Ο Αχιλλεύς, άφήνοντας τὸ ώραίο κορμί τὸν νεκροῦ Πατρόκλου σὲ μοιρολόγια τὸν άνθρωπον που, ρίχτηκε άκάθεκτος κατὰ τὸν Τρώων, και ο πανικός θαλάνει τώρα τις ψυχές όλων στο άντίκρυσμά του.

Ο Έκτωρ άπεπειράθη να τὸν συγκρατήσῃ, άλλ' άναγκάσθηκε και αὐτὸς να τραπή εἰς φυγήν, ενώ τα στρατευμάτα του δεκατίζονται από τὸ αἰματοδαμένο σπαθί τὸν ηρωικὸ έκδικητῇ. Ο Σκάμανδρος γεμίζει πτώματα και τὸ πρὶν δολοκάθορο νερὸ του νομίζει τώρα κανείς πὸς εἶνε αἷμα. Κολυμπώντας μέσα στὸ έρυθρὸ ρεῦμα του ο μανιασμένος Ημίθεος, ολόενα σκοτώνει και πηδώντας έξω καταδιώκει τὸς έχθρους έως τὸ φρούριον.

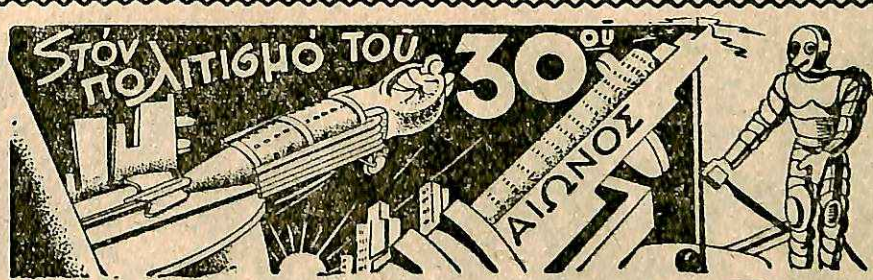
Ολοι μπάινουνε πανικόβλητοι και μοναχὰ ο Έκτωρας, υπερήφανος και στή δυστυχία, και καρτερικός πάντοτε, έμεινε έξω από τις Σκαίες πύλες για να άποκορύψῃ την έφοδον. Ο Αχιλλεύς τὸν διέκρινε και ώρμησε κατ' έπάνω του. Ο Πριάμος και η Έκάδη, μάταια καλούσαν τὸν ηρωικό παιδί τὸς να σωθῇ περνώντας την πύλη. Θέλει να πεθάνῃ εκείνος πολεμῶντας και δέχθηκε τὸν άγανα, άλλα γρήγορα κατεβλήθηκε από τὸν Ημίθεον Αχιλλέα, την άήτητη δύναμιν τὸν όποιου έγινανταν ο πόνος για τὸν χαμὸ τὸν Πατρόκλου.

Ο Αχιλλεύς τὸν άνάγκασε να υποχωρήσῃ προς την άνοιχτὴν πεοιάδα και εκεί τὸν έσκοτώσε. Και χωρίς να μαλαχῇ από τὸν θάνατον τὸν ηρωικὸν άντιπαλόν του, τὸν έδεσε στο άρμα του και τὸν έφερε τρεις φορές γύρω από τὰ τείχη, όπου άνεβασμένοι οι συμμαχηταί του παρικολούθησαν έντρομοι τὸ οἰκτρὸ τέλος τὸν μεγάλου μαχητῶ, τὸν τιμίον και ένδοξον, τὸν ήθικο και άτρόμητον, τὸν άνθρωπον που δεν έκάμφθηκε και δόταν άκόμη τὸν εἶπανε κάποτε ότι οι οἰωνοὶ ήταν δυσμενείς, άλλα δείχνοντας τὸ άκατάβλητο μεγαλείον της ηρωικής του ψυχῆς, έδωσε την περίφημη άπάντησιν σ' εκείνον που ζήτησαν να τὸν πτοήσουν.

Εἰς αἰῶνός άριστος άμύνεσθαι περὶ πατρός!

Μετὰ την ταπεινώσιν τὸν ηρωικὸν έχθροῦ του, ο Αχιλλεύς κατενύσθηκε. Και παρέδωσε τὸ πτώμα στὸν πατέρα του Πριάμον να τὸ βάψῃ με τις τιμές που πταιριάζανε εἰς ένα πολεμιστῆν, που περνούσε από την ζωή, περισσότερο ρισκότερο από τὸν ζῶν, περισσότερο από τὸς γονεῖς του, την γυναίκα και τὸ παιδί του, ένδιαφερόταν για τὸ καθήκον, την τιμὴ του και την πατρίδα, υπὲρ τὸν όποιον έπεσε μοχόνολος.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

80Ν.-ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΣΠΑΡ

Όσο κι' άν τὰ είχε διτὰ περίεργα εκείνα άφτερα πουλιά να πετοῦν έπάνω από τὸ κεφάλι του, ο Πανσπάρ δεν μπρέπε να μὴ δαλῇ ένα επιφώνημα έκπληξῆς, να μὴ νοιώσῃ ένα αίσθημα δυσπιστίας, όταν συνοδεύοντας την Σίλην — που πρόθυμα τὸν έλυε τις άπορίες του — δρέθηκε εμπρὸς σ' ένα άπ' αὐτά. Πὸς μπορούσε και πετούσε τὸ αλλόκοτο αὐτὸ μηχανήμα;

Όλοκληρωτικὰ καωμένο από ένα μέταλλο που φαινόταν σαν διαφανές, και μῆκος δεκαπέντε περίπου μέτρων, τὸ περίεργο αεροπλάνο δρισκόταν εξαπλωμένο στὶ γωνία εκείνη της ταρατάσε έπάνω σὲ δυὸ μικροὺς σχετικῆς τροχούς. Τὸ σχῆμα του, τὸ ξαναπρόσεξε τώρα καλῶτερα ο Πανσπάρ, έθymiζε πολὺ τὸ σχῆμα όκαρίνας, σχεδόν σοαυρικό στο έμπροστινὸ μέρος, με αεροδυναμικές πάντοτε γραμμές, γινόνταν κοινὸ πρὸς τὰ πίσω και κατέληγε σὲ μίαν οὐρά που έχορσίμενε για πηδάλιο. Αντὶ για φτερά, κάτι χονδροὶ μεταλλικοὶ σωλῆνες ήσαν προσηρησμένοι σὲ κάθε πλευρά.

Περίεργο! Περίεργο! επανελάμβανε ο Πανσπάρ καθὸς περιεργαζόταν τὸ άφτερο, εκείνο πτητικὸ μηχανήμα.

Όχι και τόσο! έκαιε η Σίλη χαμογελώντας καθὸς κατάλαβε την σκέψιν τὸν συντροφέα της. Άν, αγαπητέ ... πρόγινε, εδινάτε στην έποχὴ σας περισσότερη προσοχή στὴ φύσιν, μπορούσατε από τότε άκόμη να εἴχατε τὰ τέλεια αὐτά και άδάπανα αεροπλάνα...

— Άδάπανα!

— Βέβαια! Κανενὸς εἰδους καύσιμη ὕλη δεν χρειάζονται για να εκτελέσουν και τὰ πὸ μακρινὰ ταξίδια.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Θα σας εξηγήσω. Πρὸς άπ' όλα όμως πρέπει να έξερετε πὸς τὰ σημερινὰ μας αεροπλάνα δεν εἶνε εφευρέσεις τὸν αἰῶνος μας. Μπορεὶ να πῇ κανείς πὸς περισσότερο άνάγεται στην έποχὴ σας: Αὐτὸ σύγγραμμα που έγγραφε από σύγχρονό σας έπιστήμωνα, και που δεν έτυχε καμμιᾶς τότε προσοχής, οἱ ειδικοί τὸν εἰκοστὸ πρώτου αἰῶνος θαρρῶ, έμαθαν κάτι που δεν τὸ ήξεραν ως τότε: ότι τα πουλιά δεν πετοῦν με τὰ φτερά τους.

— Αχ! και να τὰξερνα όλα αὐτά τότε! Τὸ καμπάνιες μπορούσα να γράψω, μουρμούρισε ο Πανσπάρ που άκουε με κατάπληξι...

— Να, αγαπητέ και άδιόρθωτε ρέπορτερ, έσυνέχισε με χαμόγελο η Σίλη: Τα πουλιά δεν πετοῦν με τὰ φτερά τους. Οι φτεροῦγες τὸς έπιτρέπουν να συγκρατοῦνται στὴ ατμόσφαιρα και να σχίζουν τὰ στρώματα τὸν αέρος. Πετοῦν όμως με τὰ αἶμα τους.

— Καλὰ όμως που δεν τὰ ήξερα τότε όλα αὐτά, έσυνέχισε μουρμούρίζοντας ο πρώην δημοσιογράφος. Γιατί άν τὰ έγγραφα, την άλλη μέρα θα μούνα στο Δαφνί!...

— Μοῦ εἶνε άκατανόητες οι διακοπές σου, σεβαστέ μου Πρόγινε, εξακολούθησε η κόρη τὸν σοφὸ Νισαδ, άλλα πρέπει να μάθῃς ότι άκριβῶς έπάνω στην άρχὴ αὐτὴν βασίζονται οι σημερινοὶ τύποι τὸν αεροπλάνων που βλέπεις. Έχουν τὸ σχῆμα πουλιού, άλλα χωρίς φτεροῦγες, και δεν συγκρατοῦνται στὸν αέρα παρὰ μόνο με την ταχύτητά τους, που άποκτάται χάρις στα ρεύματα τὸν αέρος που διοχετεύονται αὐτομάτως μέσα στο σύστημα τὸν σωλῆνων και δινουν στο μηχανήμα ολόενα αὐξανόμενην ταχύτητα, χωρίς κανένα μοτέρ, και να γιστὶ εἶνε άδάπανα...

— Ναί, ναί, εἶδα με τὴ ταχύτητα αὐλακώνων άθόρυβα τὸ οὐρανὸ και, δεν τὸ κρύβω, ένόμιζα πὸς από στιγμή σὲ στιγμή τὸ ένα θα έτεφετε έπάνω στο άλλο!...

— Ω! Αὐτὸ δεν μπορεὶ να συμβῇ ποτὲ, εἴτω κι' άν πετοῦν, ήπως πετοῦν άλλωστε χιλιάδες άπ' αὐτὰ στην ίδια οὐράνια περιοχὴ.

— Και πὸς συμβαίνει αὐτὸ; έρώτησε με κατάπληξι ο Πανσπάρ.

— Απλούστατα: εἶνε εφευρισμένα μ' ένα εφράγμα άπομακρύνσεως, που έχει άκτίνα δράσεως εκάτὸ μέτρων και που όχι μόνο κρατεῖ σὲ αἰόστασι οποιήποτε άλλο αεροπλάνο συναντήσῃ στο δρόμό του, άλλα και τὸ υποχρεώνει ν' αλλάξῃ κατεύθυνσιν, κι' έτσι άποφεύγεται κάθε σύγκρουσις, εἴτε λίγα μέτρα έπάνω από τὸ έδαφος συναντηθούν, εἴτε στην ατμόσφαιρα, ή και σ' αὐτὴν τη στρατόσφαιρα...

— Στὴ στρατόσφαιρα! εἶπε έκπληκτος ο Πανσπάρ. Κι' εκεί, εκεί που δεν υπάρχει αέρας, πὸς πετοῦν τὰ χωρίς κινητήρες αεροπλάνα σας, άφού φυσῇ καθ' εἰνε άχρηστοι οι σωλῆνες τους...

— Ορθὴ παρατήρησις! Ηξερες βλέπω καλὰ τὴ δουλειά τὸν ρέπορτερ. Λοιπὸν, εκεί αγαπητέ μου, κινουνται με την άκτινοβολία τὸν άπειρίου — εἶνε ένα στοιχείο όμοιο σχεδόν με τὸ οὐράνιο — που τὸς τὴ διαδιδάσκουν από τὴ γῆ διάφοροι εἰδικοί σταθμοί... Νά, βλέπεις εκεί στο βάθος την κορυφή εκείνου τὸν βουνού;

Ο Πανσπάρ έστρεψε τὸ κεφάλι του προς τὴ διεύθυνσιν που τὸν έδειχνε η Σίλη και για μιά στιγμή έμεινε σαν άποβλακωμένος.

— Βουνά... Βέβαια, βουνά εἶνε, έψιθύρισε τέλος, μα δεν μοῦ εἶπαστε πὸς εἶδα δρισκομαι σὲ μιά πλωτὴ νησίδα, που εἶνε μέσα στὸν ώκεανό;

— Και δεν σας γελάσσει, κύριε δύσπιστε.

— Τότε... Τὸ βουνὸ εἶνε μέσα στὸν ώκεανό, εἶ; Εἶνε δηλαδὴ κι' αὐτὸ εφευρέσις τὸν αἰῶνος σας;...

— Κρίμα. Σὰς ένόμιζα για πολυμωθέστερο. Πάμε όμως τώρα για τὸ γεῦμα κι' εκεί συνεχίζουμε...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ...

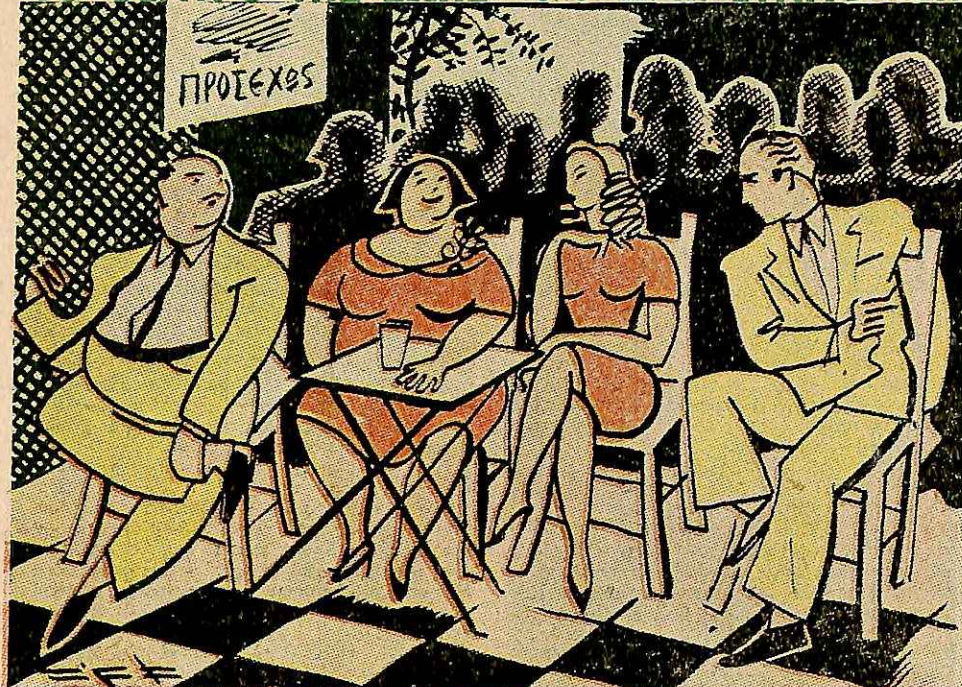
Ο Μαρίας και ο Όλιβ κατοικοῦν στο 39ο πάτωμα ενός οὐρανοδοστου της Νέας Υόρκης. Κάποια μέρα τὸ άσπασε τὸν κτήριον εἶπε πάθει κάποια βλάβη και δὲ φαινόταν γρήγορη η έπισκευή του. — Τόσο τὸ χειρότερο, εἶπε ο Μάριος. Θα διηγησάμετε διάφορες ιστορίες, ο ένας

στὸν άλλο, άνεβαίνοντας τὰ σκαλιά, ως που να φθάσῃμε στο διαμέρισμά μας.

Στὸ 38ο πάτωμα —

— Εμπρὸς, έμυρμούρισε ο Όλιβ, διηγήσου την τελευταία.

— Ξερεῖς εἶνε πολὺ σύντομη, άπήντησε ο Μάριος, άλλα η ωραιότερη: Ξέχασα τὸ κλειδί τὸν διαμερίσματος κάτω στο θωρορεῖο!...

ΣΤΟ ΣΥΝΟΙΚΙΑΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

(Η σκηνή στην πλατεία του θερινού συνοικιακού κινηματογράφου, λίγο πριν αρχίσει η προβολή. Ο μπαμπάς, η μαμά κι η κόρη κάθονται κι οι τρεις στη σειρά μπροστά σ' ένα τραπέζι, σιωπηλοί και γεμάτοι από την πληγή της οικογενειακής ετυχίας. Η Σοφία Βέμπο, χάρις στην εφεύρεση του γραμμοφώνου τραγουδάει πίσω απ' το «Έκραν» στενωριό τη φωνή «Τα δικά σου τα μάτια». Η κόρη το σιγομουρμουρίζει αψηχημένα διαβάζοντας συγχρόνως ασυναίσθητα τις ρεκλάμες του «Κολυμβή» και του «Βιβε-χρώμ» που διακοσμούν την άστεγη διασολασμένη αίθουσα. Ταξιδέτριες απαιτούν φορτωτικότερες την πληρωμή της ανεξήγητης συνοδείας ως την καρέκλα. Ο νεαρός φθάνει και κάθεται ακριβώς δίπλα στην κόρη).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (στη μαμά): Είδες που λέγε ο χαζός ο αδερφός σου πώς δε θα κάνουν οι Γερμανοί δεύτερη επίθεση; ... Άμα λέω εγώ ένα πράμα, να ξέρεις πώς αυτό είναι. 'Οτι έγινε μεχρι τώρα στην Ευρώπη, εγώ τάχα πη δλα!

Η ΜΑΜΑ (με ύφος ένωχλημένης άδρης υπάρεως): Μη ζυγώνης πολύ κοντά μου, καύμενε. Άριστο μόνι, γιατί με παίρν' η μπόχα του κρασιού! (κάνει μιά γκριμάτσα αήδίας) Πα!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Με το μπαρντόν, κυρία μαρκησία!...

Η ΚΟΡΗ (με ψιθυριστή αθάδεια): Σωπάτε καλέ! Τί γκρίνια αρχίσατε πάλι;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (στη μαμά): 'Απ' αύριο θα πίνω γάλα σαντιγύ!

Η ΜΑΜΑ: Αυτά ξέρεις να λές! Δεν κυττάς που μέρα με τη μέρα κοκκινίζ' η μύτη σου απ' το κρασί. Σάν μελιτζάνα έχει γίνει. Άργολικός θα καταντήσης, κακομοίρη.

Η ΚΟΡΗ (σιγά): Άλκολικός, καλέ μαμά!

— Η ΜΑΜΑ (δυνατά): "Ε; ... Κι' εγώ τί είπα; Άρκολικός δεν είπα; Η ΚΟΡΗ (τρομαγμένα): Καλά, μη φωνάζεις!

(Στο μεγάφωνο σταματούν οι δίσκοι κι αρχίζει η μετάδοσις των τελευταίων ειδήσεων)

Ο ΣΠΗΚΕΡ: ... Το Πρακτορείον Χαβάς πληροφορείται ότι ...

Η ΜΑΜΑ: Ούφ, πάλι για τον πόλεμο θα πούνε κι' εδω; Μά το Χριστό, βαρέθηκα πιά!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Σώπα ντε ν' ακούσω-

με!

Η ΜΑΜΑ: Τί να σωπάσω; Να σωπάση αυτός! 'Εμείς ήρθαμε να δούμε κινηματογράφο! Όχι να μάς πάρη τ' αυτιά το Πρακτορείο Χαβάς!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Θα σκάσης καμιά φορά να μάθωμε κάνα νέο;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΠΙΣΩ: Σσσσσ! ... 'Εσάς θ' ακούμε τώρα; 'Ορίστε μας!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (στρέφει το κεφάλι πίσω του θαφνιασμένος): Πίσω μου σ' έχω Σατανά!

Η ΚΟΡΗ: Σωπάτε πιά για το Θεό! ... Ο ΝΕΑΡΟΣ (δρίσκοντας κατάλληλη την ευκαιρία — στο μπαμπά): Ένωχληθηκε ο κύριος!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (που ένθουσιάζεται απ' την έκδηλση της γειτονικής συμπαθείας): Ναί! Κατάλαδες! Πολύ νευρικός είναι!... (Άνδροπετώ): Τί να σου κάνω; Έπρεπε να μην είχα μαζί μου γυναικες!

Ο ΝΕΑΡΟΣ (σε λίγο): Είδατε... Έδουβαροδίσθη λέει το Παρίσι.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (ένθουσιάζεται περισσότερο): Εγώ τάχα πη από δω και τρεις μήνες! 'Επί τω λόγφ της τιμής μου!

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Σας πιστεύω.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: 'Οτι είπα, βγήκε, κύριε! Χαρή και καλαμάρι τάχα πη! Λες και οι στρατηγοί παίρνουνε διαταγές από μένα! Κείνο που λέω, κάνουνε! Μυστήριο πράμα δηλαδή!

Η ΜΑΜΑ: Τα ίδια μυαλά θάχουνε φαίνεται κι' αυτοί! (Ο μπαμπάς την άγριο-κυττάζει).

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Τώρα πώς τη βλέπετε την κατάσταση, αν επιτρέπετε;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Να σου πω. 'Εδω το ζήτημα έχει δυο πλευρές. (Ζυγώνει την καρέκλα του. Τη ζυγώνει κι' ο νεαρός και την κολλάει στην καρέκλα της μικρής)... 'Η Γερμανία έχει το έξης σχέδιο.

Η ΜΙΚΡΗ (παιχνιδάρικα): Θα προδώσης το σχέδιο της Γερμανίας, μπαμπά;

Ο ΝΕΑΡΟΣ (με λιγωμένο ύφος): Ένωινα σας! Εγώ θα το τηρήσω μυστικό! (γελάνε).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Λοιπόν, ο Γερμανός σκέπτεται σήμερα ούτω πώς... (Σβύνουν τα φώτα κι' αρχίζει η προβολή).

Η ΜΑΜΑ: Σωπάτε τώρα και τὰ λέτε στο διάλειμμα.

(Ο μπαμπάς σκύβει και συνεχίζει σιγά την αφήγησι... των μυστικών σχεδίων της Γερμανίας και των Συμμάχων, ενώ ο νεαρός κάνει τις πρώτες άναγνωριστικές κινήσεις εις τὰ γειτονικά εδάφη. Ένα άβρό χεράκι διαμαρτύρεται ελαφρώς. Οι

προβέσεις του νεαρού είναι σαφώς κατακτητικές. Σε λίγο γίνεται έκραυνοβόλος επίθεση! Το χέρι κάνει πτήσεις υπέρνω του ώμου, και δια μιάς «καθέτου έφορμής» «παράβιάζει την ουδετερότητα και προσγειούται εις «ζωτικούς χώρους». Ο έχθρος προβάλλει μικράν αντίστασιν άνευ άποτελέσματος).

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Έγώ λοιπόν προβλέπω ότι αύριο θα γίνη νέα άεροπορική επίδρομή και κατά των Παρισίων (σφίγγει συνθηματικά το χέρι της μικρής). Αύριο στις έπτά το βράδυ.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Λέτε.

Ο ΝΕΑΡΟΣ (τονίζει τις λέξεις): Τ ο έ λ π ί ζ ω και τ ο π α ρ α κ α λ ώ.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Είσαθε με το μέρος των Γερμανών;

Ο ΝΕΑΡΟΣ: 'Α! Όχι. Δηλαδή... Δεν έχω προτιμήσεις, ούτε φανατισμούς. 'Αλλά ειδικώς αυτή η α υ ρ ι α ν ή έ π ι θ ε σ ι ς (ξανασφίγγει το χέρι της μικρής) μ' ενδιαφέρει ιδιαίτερω! ... 'Η πρώτη μπόμπα θα πέση ... στα Χαυτεία!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (έκπληκτος): Στα Χαυτεία;

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Ένωω στα Χαυτεία... του Παρισιού!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Έχει Χαυτεία το Παρίσι;

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Βεβαίως! Όπως έχει και πλατεία Όμονοίας! Πλάζ ντε λά Κονκόρ.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: 'Α, ναί, έχετε δίκιο! Τώχω ακούσει κι' άλλοτε αυτό!

Ο ΝΕΑΡΟΣ (ξανασφίγγει συνθηματικώς το χέρι της μικρής): 'Η πρώτη μπόμπα λοιπόν θα πέση ακριβώς στις έπτά στα «Ηνωμένα Βουστάσια»!

Η ΜΑΜΑ (έντρομη): Χριστός και Πα-ναγία!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (σιγά): Μά... πώς το ξέρετε;

Ο ΝΕΑΡΟΣ (έμπιστευτικώς): Το ξέρω!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (πολύ σιγά): Είσαθε μέλος της πέμπτης φάλαγγος;

Ο ΝΕΑΡΟΣ (μυστηριωδώς): Μη με ρωτάτε περισσότερα, σας παρακαλώ! 'Η θέσις μου είναι δύσκολη!

(Ανάδει το φως. Ο νεαρός άποσύρει τὰ «στρατεύματα» καταλαμβανόμενος αίφνιδίως υπό πανικού).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (που θέλει να συμφωνήση με τὰς απόψεις του καινούριου φίλου): Λοιπόν, έχετε δίκιο!... 'Η επίθεσις αυτή θα γίνη. Το βλέπω κι' εγώ φυσικό!

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Φυσικότατο!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Εγώ μάλιστα νομίζω πως σε λίγες μέρες μέσα θα σπάσετε και τη Μαζινό!

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Μακάρι!... 'Ε σ ε ι ς τί λέτε, δεσποινίς;

Η ΚΟΡΗ: Τί να σας πω; ... Σ' έναν πόλεμο... όλα είναι πιθανά!... 'Αλλά ... και δύσκολα!

Ο ΝΕΑΡΟΣ: Εγώ πάντως έχω πεποί-θση στη νίκη.

Η ΚΟΡΗ: Δεν πρέπει όμως να λέτε και με τόσο πεποίθση τις λεπτομέρειες! Νά, παραδείγματος χάριν, αύριο η επί-θεσις μπορεί και να μη γίνη ακριβώς στις έπτά! Μπορεί να γίνη και στις όχτώ! Έτσι;

Ο ΝΕΑΡΟΣ: 'Α, ναί, βέβαια! Σ' αυτό δεν επιμένω!

(Σβύνει πάλι το φως. Ο νεαρός επιχειρεί εισβολήν εις τὰ όχυρά. 'Η αντίστασις εξασθενεί βραδέως. 'Αλλά το «φίλμ» τελειώνει και γίνεται νέα αναγκαστική άνακαυχή. Συστάσεις και άποχαιρετισμοί εγκάρδιοι στην εξώθυστα. 'Η οίκογένεια προχωρεί σιγά—σιγά στο πεζοδρόμιο).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Αυτός λοιπόν θα είχε τίποτε μυστικές σχέσεις με τὰ ξένα έπι-τελεία!

Η ΜΑΜΑ: Άρλούμπες έλεγε!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Μωρ' άκου που σου λέω γά! Με γελάς έμένανε τώρα;... Αυτός μίλαγ' ελεύθερα γιατί με πήρε για κουτό. Που νάξερε πώς εγώ πίνω πουλιά στον άέρα;

Η ΜΑΜΑ: Βλάκας ήτανε! Βλάκας!

Η ΚΟΡΗ (έντονα): Δεν ήτανε καθόλου βλάκας! Πολύ έξυπνος μάλιστα!

ΑΥΛΑΙΑ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ειδύλλια που πλέκονται μέσ' στη λαίλαπα του όλεθρου

Ένώ το καθημερινό δράμα του πολέμου συνεχίζεται, μιά ακατανίκητη δύναμις σπρώχνει πάντοτε τους ανθρώπους προς τη ζωή. Και την ώρα που χιλιάδες ανθρώπων πεθαίνουν, κατά τόν πιο φρικτό τρόπο, έπάνω στα πεδία των μαχών, άλλες χιλιάδες νέων υπάρχουν γεννιούνται έπάνω στη γη αυτή, που ρουφάει άπληστη το αίμα της σημερινής γενεάς.

Η δύναμις αυτή είναι εκείνη που σπρώχνει τους νέους προς τις νέες, που τους κάνει να σμίγουν και να παντρεύονται. Και είναι ανάγκη να γίνεται έτσι, για να βγη μιά νέα γενιά μέσα από τὰ αιματοβαμμένα σπλάχνα της σημερινής.

Σ' ένα γαλλικό περιοδικό, δημοσιεύονται έπτά ωραίες έρωτικές ιστορίες, που είναι όλες παρμένες μέσα από την τρομερή άνθρωποφαγή των ημερών μας.

Είνα έπτά πολεμικές ιστορίες. Και όφείλονται όλες σε τυχαίες συναντήσεις, που προεκληθήσαν από τη λαίλαπα του όλεθρου, που έχει ξεσπάσει έπάνω στα κεφάλια μας.

Οι ιστορίες αυτές είναι γοητευτικές και χαριτωμένες. Γιατί μάς βοηθούν να πιστεύωμε στήν ετυχία και φαίνονται σαν να μάς φέρνουν ένα άγγελμα έλπίδος και πίσ-σεως.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΜΕΘΟΡΙΟ

Σεπτέμβριος του 1939. 'Ο 'Εμιλ Πατέν, Γάλλος στρατιώτης, που ύπηρετούσε σ' ένα φυλάκιο των συνόρων, ήταν μνηστευμένος με μιά Βελγίδα, όνοματι Μάρθα Μπερντόν, που έμενε σε ένα γειτονικό χωριό, προς το μέρος του Βελγίου.

Οι δυο νέοι ήθελαν να παντρευθούν. 'Αλλά ο γάμος τους ήταν άδύνατος. Για να τελεσθή, έπρεπε οι μελλοντοίμοι να πάνε στην έκκλησία ή στο δημαρχείο, δεδομένου ότι στη Γαλλία άναγνωρίζεται ο πολιτικός γάμος και θεωρείται ίσοδύναμος προς τον θρησκευτικό.

'Αλλ' αυτό δεν μπορούσε να γίνη. Γιατί

ούτε ο Γάλλος στρατιώτης ήταν δυνατόν να περάση στο βελγικό έδαφος, ούτε στη Βελγίδα μνηστή του επέτρεπετο να περάση στο γαλλικό έδαφος.

Και όμως η λύσις εδρέθηκε.

Έπάνω στη γαλλοβελγική μεθόριο, έτοποθετήθηκε ένα τραπέζι. Το μισό μέρος του τραπέζιού αυτού ήταν στο βελγικό έδαφος και το άλλο μισό στο γαλλικό.

Προς το μέρος του τραπέζιού που βρίσκόταν στο βελγικό έδαφος έκάθισαν η Μάρθα Μπερντόν και ο Βέλγος δημαρχος του μικρού χωριού, από το όποιον κατήγετο. Προς το άλλο μέρος, που βρίσκόταν στο γαλλικό έδαφος, έκάθισαν ο 'Εμιλ Πατέν και ο Γάλλος δημαρχος του Κρεσπά.

Και ο γάμος τελεσθή.

Η Μάρθα κατόρθωσε κατόπιν να διαβή τὰ σύνορα. Είχε γίνει Γαλλίς.

ΤΥΧΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Η Λουίζη Προυβέζ, μιά νέα 19 ετών, είχε μεταφερθή από την αρχή του πολέμου

ειδική διαταγή, επέτρεψε στην Ζακελίνα Βέρεκερ να παντρευθ τόν άνθρωπο που είχε αγαπήσει.

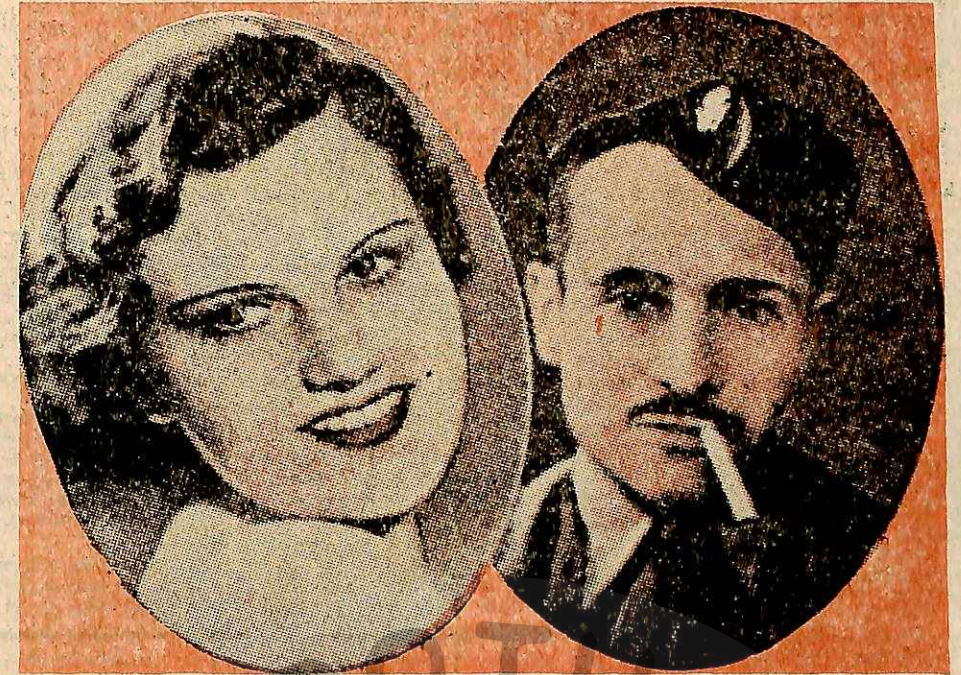
ΜΙΑ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Ένας νεαρός Γάλλος, περαστικός από τη Νέα Υόρκη, είχε συναντήσει το καλοκαίρι του 1939, στη Νέα Υόρκη, μιά νεαράν 'Αμερικανίδα, με την όποιαν άπεφάσισαν να συνδέσουν τη ζωή τους. Έμνηστευθήσαν.

Δεκαπέντε ημέρες αργότερα, ο νεαρός Γάλλος άνεκλήθη σ' ένα πατερίδα του, για να αναλάβη ύπηρεσιαν. Ήταν ο έφεδρος ύπολοχαγός Πονσβρέλ.

Η 'Ελεάνορ Φόρστερ — αυτό ήταν το όνομα της μνηστής του — δεν έδίστασε καθόλου. Έπρεπε, με κάθε τρόπο, να παρακάμψη τὰ νόμις, που άπογάρρευε στους 'Αμερικανούς πολίται να ταξιδεύουν στα έμπόλεμα κράτη, έκτός μόνο σε περιπτώσι έπιτακτικής ανάγκης.

Η νεαρά 'Αμερικανίς κατέφυγε τότε

Η Υδώνη Ρενιέ και ο άπολοχαγός Πάτρικ Ράις Σμιθ

στο Ρέιμς, έπειδή κατήγετο από μιά πόλι, που βρίσκόταν στην πολεμική ζώνη. Εκεί έγνωρίσθηκε με τόν Γάλλο στρατιώτη Μισέλ Βαλέ, που έχρησιμευε ως σύνδεσμος με τόν Άγγλικό στρατό.

Η γνωριμία τους κατέληξε σ' έναν σφοδρό έρωτα.

Μερικές ημέρες αργότερα, ο Μισέλ Βαλέ κατόρθωσε να πάρη μιά τριήμερη άδεια. Και το νεαρό ζευγάρι έπωφελήθη άμέσως απ' αυτή την άδεια, για να κάμω τους γάμους του.

Η ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΙΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ

Η ταγματάρχισ Ζακελίνα Βέρεκερ έχει υπό τις διαταγές της χίλιες γυναίκες. 'Από τόν Σεπτέμβριο του 1938 έχει φορέσει τη στρατιωτική στολή και ζή στον στρατών.

'Αλλ' άς παρουσιάσωμε την τολμηρή αυτή γυναίκα. Είναι η κόρη του ύποκόμητος λόρδου Γκόρτ.

Πριν από μερικούς μήνες, η ταγματάρχισ Βέρεκερ συναντήθηκε έν διατεταγμένη ύπηρεσία με τόν λοχαγό των Γρεναδιέων Σίδνεϋ. Έπειτα, εξακολούθησε τις συναντήσεις μαζί του... άλλ' όχι για ύπηρεσιακούς λόγους.

Οι δυο νέοι υπέβαλαν, έπειτα από λίγο καιρό, αίτησιν γάμου.

'Αλλά, πώς θα μπορούσε να γίνη ο γάμος αυτός, αφού ο ένας από τους δυο συζύγους ήταν άνώτερος κατά τόν βαθμό από τόν άλλον;

Στο τέλος, το πράγμα διευθετήθηκε. Η άγάπη είχε νικήσει τήν Ισραρχία. Μω

στα δικαστήρια, τὰ όποια άνεγνώρισαν, έπειτα από άγώνες έξη όλοκληρών μηνών, ότι τόν να συναντήση τόν μνηστήρα της ήταν μιά πραγματικά έπιτακτική άναγκη.

Έτσι, η Φόρστερ, κατόρθωσε να διασχίση τόν 'Ατλαντικό. Και έτρεξε άμέσως κοντά στον άγαπημένο της, θυσιάζοντας θαρραλέα την ήρεμία της ζωής που διήγε στην 'Αμερική.

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

Νοέμβριος του 1939. Το «Σίτυ όφ Φλόντ», ένα άμερικανικό άτμόπλοιο, συνελήθη από τους Γερμανούς και ώδηγήθη στη Νορβηγία.

Έδημιουργήθηκε άμέσως ένα ζωηρότατο διπλωματικό έπεισόδιο. 'Η 'Αμερική διαμαρτυρήθηκε έντονότατα.

'Αλλ' ο Κάρλ 'Ελλις, ο τρίτος μηχανικός του πλοίου, είχε δοή στο Μπέργκεν την ετυχία του, κάνοντας τη γνωριμία της Ρουθ Ένκελσεν.

Τέλος, το άμερικανικό άτμόπλοιο άφέθηκε ελεύθερο και ο 'Ελλις εξαναγκύρισε στην 'Αμερική.

Λίγον καιρό αργότερα, η Νορβηγία κατελήθη από τους Γερμανούς. Η Ρουθ Ένκελσεν κατόρθωσε να φύγη μόλις δυο ημέρες πριν. 'Ηρθε τότε στο Νιουντβιλ της Μασσαχουσέτης, όπου την έπερίμενε ο άγαπημένος της, για να κάμουν τους γάμους των.

(Το τέλος στη σελίδα 41)

Η 19ετις Λουίζη Προυβέζ και ο Γάλλος στρατιώτης Μισέλ Βαλέ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΤΟ... ΑΙΣΧΡΟΔΙΚΕΙΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΕΞΥΠΝΗΣ ΧΗΡΑΣ

ΚΙ' ΕΝΟΣ ΑΦΕΛΕΣΤΑΤΟΥ ΜΠΑΚΑΛΗ

Ἀλήθεια, τί πάθημα αὐτό τοῦ Βασιλῆ Περιστεράκη, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη προχθές στὸ αἰσχροδίκειο εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν καὶ πέντε χιλιάδων δραχμῶν πρόστιμο! Καὶ τί περιέργες οἱ ἀφορμὲς ποὺ τὸν ὠδήγησαν στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου! Σκεφθῆτε ὅτι κατηγορεῖτο γιὰ ὁλόκληρο κομπολόγιον αἰσχροκερδεῶν, τίς ὁποῖες ἐπέκρινε διὰ λόγους ἑρωτικῆς ἐκδίκησης.

Χῆρος εἶναι ὁ Περιστεράκης, χήρος ἀπὸ δεκαετίας. Καὶ τὸ χειρότερο, ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς χήρους ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν πιά καμμίαν ἐλπίδα νὰ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν. Ἡ μοῖρα τοῦ δὲν ἔχει καταδικάσει σὲ ἰσοδία δεσμά.

ΕΝΑ ΒΑΣΙΚΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Ὅχι πὼς εἶνε κακοφτιαγμένος σὲ σημείον ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἀνεχθῇ καμμίαν γυναῖκα. Οὔτε πὼς ἡ ἡλικία του τρέπει εἰς φυγὴν τίς νύφες—ἀφοῦ ὁ καὶ μόνος δὲν ἔχει ἀκόμα πατήσι τὰ σαράντα πέντε. Ἐξ ἄλλου εἶνε μιά χαρὰ ἀποκατεστημένος καὶ ὑπὸ ἄλλας συνθήκας πολλὰς θὰ φλοδοῦσαν νὰ γίνουν...περιστερακινές. Ἐχει ὅμως ἓνα βασικὸ ἐλαττωμα—ἄς τὸ ποῦμε ἐτσι—ποὺ ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντὰ τοῦ κάθε γυναῖκα: Ἐχει χηρέψει διὰ φορὲς.

Ξερετε τὴν σχετικὴ πρόληψιν ποὺ κυριαρχεῖ στὸ μυαλό τοῦ κόσμου. Ἄνθρωπος, λένε, ποὺ χήρεψε διὰ φορὲς, δὲν πρέπει νὰ ξαναπαντρεύεται πιά. Γιατί καὶ τὴν τρίτην τοῦ γυναῖκα γρήγορα θὰ τὴν θάψῃ κι' αὐτὴ. Μπορεῖ οἱ πρόληψεις νὰ εἶνε γενικὲς ἀνόητες, καὶ μπορεῖ ἀκόμα αὐτὴ εἰδικὴ ἡ πρόληψιν νὰ ἀποτελῇ βλακείαν ἀνευ προηγουμένης. Γιὰ τὴν συνουσίαν ὅμως ὅπου ὁ Περιστεράκης ἔχει τὸ ὑποκαλικακί του, ἡ δύναμις τῆς εἶνε γεραστίαν.

Εἴκοσι τοῦλάχιστον προτάσεις γάμου ἔχει κάμει μέχρι τώρα ὁ δόλιος ὁ Βασίλης κι' εἴκοσι φορὲς ὑπερκεράσθηκε νὰ φάῃ τὴν κλασσικὴν χυλόπιττα. Τὸν ἔχουνε ταραξέει στὸ «ὄχι». Καὶ τὸ κακὸ δὲν περιορίσθηκε ὡς ἐδῶ. Ἡ φήμην τοῦ Περιστεράκη ὡς ἀνθρώπου «ποῦ τρώει τίς γυναῖκες του» ἀπλώθηκε. Ἀκόμα καὶ τὰ μικρὰ παιδιά τῆς συνοικίας τὸ ἤξεραν τὸ μυστικὸν κι' ὅταν ὁ Περιστεράκης τ' ὀδικοῦσε στὶς καραμέλλες, ἐστέκονταν ἀπ' ἐξω ἀπ' τὸ μαγαζί του καὶ τοῦ φώναζαν:

—Οὐί! καὶ ζε ντέπεισαι...νὰ πεσαίνης τίς γυναῖκες σου!...

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Κάποτε, ὁ καὶ μόνος δοκίμασε νὰ ζητήσῃ τύχην πέραν τῆς συνοικίας. Συγκαταβατικὸς καθὼς ἦταν, ὅρκε εὐκόλως τὴ νύφη ποὺ ζητοῦσε. Ἀλλοῖμονό του ὅμως. Μόλις ὁ πατέρας τῆς κόρης ἔφθασε στὴν συνοικία γιὰ νὰ ζητήσῃ ἰδιαιτέρως πληροφορίας γιὰ τὸ ποῖόν καὶ

τὴν κατάστασιν τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του οἱ καλοθελητὲς πέρασαν νὰ τὸν φάνει.

—Σ' αὐτὸν θὰ δώσης τὸ παιδί σου; Γιὰ νὰ σοῦ τὸ πεθάνῃ; Λεῖψε, Χριστιανέ μου...

Καὶ τὸ συνοικέσιον διελύθη. Ἀπαρηγόρητος ὁ Βασίλης τὰβάζε μὲ τὴν κακὴν τοῦ μοῖρας καὶ ἀπελπιζόμενος γιὰ τὸ μέλλον του. Μαῦρες σκέψεις τὸν ἐπύγαν. Ἀλλοτε ἐσκέπτετο ὅτι τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔμενε ἦταν νὰ πείσῃ στὸ Φάληρο, ἀλλοτε ἔσχε διαζεῖ νὰ διαλύσῃ τὸ μαγαζάκι του καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὴν καταραμένην συνοικίαν καὶ ἀλλοτε πάλι ἔβασε στὸ μυαλό του σχέδια φοβερῶν καὶ τρομερῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ποτέ.

Ὡς τὸ σημεῖον αὐτό, καθὼς ὁλῆπετε, ἡ ἱστορία του εἶνε μιά μικρὴ τραγωδία ποὺ μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ κάθε ἄνθρωπον. Νὰ, ὅμως ποὺ τὰ πράγματα δὲν ἀργήσαν νὰ ἀλλάξουν καὶ ἡ τραγωδία νὰ μεταβληθῇ σὲ κωμωδία ξεκαρδιωτικότητι.

Η ΠΑΧΟΥΛΗ ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ἄρχισε ἐνὰ πρωὶ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ μῆλκε στὸ μαγαζὶ τοῦ Βασιλῆ μιά καινουργία πελάτισσα. Μαυροφορμένη, τριανταπεντάρα, παχουλὴ γυναικοῦλα, νόστιμη, γλυκομίλητη καὶ καταδεκτικὴ.

Ἦταν μιά χήρα ποὺ διὰ μέρες πρὶν εἶχαν ἐγκατασταθῇ

στὴ φτωχικὴ συνοικία. Ἀγόρασε ζάχαρ καὶ λάδι ποὺ τῆς ἐχρειάζονταν κι' ἔφυγε μ' ἓνα χαμογέλο στὰ χεῖλιν ποὺ σκλάβωσαν τὸν καὶ μόνον τὸν Περιστεράκη καὶ τὸν ἔριξε σὲ βαθειὰ συλλογὴ.

—Ἀχ, μωρέ, ἀναστέναζε, νάτανε δικὴ μου αὐτὴ ἡ γυναικοῦλα...

Ἡ μαυροφόρα — Δημήτρα τὴν λένε — εἶνε τακτικὴ πελάτις τοῦ Περιστεράκη. Σὲ λίγες ἡμέρες οἱ δύο τοὺς εἶχαν γνωρισθῇ κίελας καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐκείνη ἐπὶ γαίνε νὰ ψωνίσῃ κάτι, ἐπ' ἄνευ τὴν κουβέντα καὶ φλυαροῦσαν γιὰ χίλια διὰ πράγματα.

Ἡ Δημήτρα γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα καὶ πρὶν γλυκομίλητη καὶ ὁ Περιστεράκης ξεβόρρευε μαζί της ὁλοένα καὶ περισσότερον.

Τὴν εἶχε βάλει στὴν καρδιά του, αὐτὴ τὴν γυναῖκα, τοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ πλελλὰ φορὲς ὅταν τὴν προβοδῶσε ὡς τὴν πόρτα δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ ἓναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Ἄν δὲν ἦταν ἐκείνη ἡ καταραμένη ἡ πρόληψιν θὰ τῆς εἶχε μιλήσει, θὰ τῆς εἶχε ἐκδηλώσει τὰ ντέρτια του. Τώρα ὅμως ποὺ νὰ τολήσῃ νὰ ἐγγάλῃ ἄνευ. Ἦξερε τὴν ἀπάντησιν ποὺ θὰ ἔπαινε.

Κι' ὅμως νὰ ποὺ παρεξηγούσε τελειῶς τὰ πράγματα. Ἀδικο φερότανε. Ἡ Δημήτρα

δὲν φαινότανε νὰ δινῇ σημασίαν στὶς πρόληψεις καὶ κάποιον ἀπόγευμα αὐτὴ μόνη τῆς ἔκαμε λόγο στὸν Βασίλη γιὰ ὅσα ἔλεγε ὁ κόσμος εἰς βάρος του.

—Τὰ ξέρω, κύρ Βασίλη, τοῦ εἶπε. Τὰ ξέρω ὅλα. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε λόγια κι' ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω κάτι τέτοια. Μήπως δηλαδή καὶ σκατώσατε τίς διὰ γυναικὲς σας; Ὁ Θεὸς ἤθελε καὶ τίς πήρε. Θέλημα Θεοῦ ἦτανε. Λοιπόν...

Ὁ Περιστεράκης ἐκείνο τὸ δράμι τὴν ἔριξε ἐξω. Ἐστῆσε γλῆντι τρικουβερτο. Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἐπὶ τέλους νὰ καὶ μιά γυναῖκα πολὺ ἀψηφὰ τὶς πρόληψεις. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὑπὸ τὴν ἐπὶ γαίνε του ἐνθουσιασμοῦ τοῦ δὲν κρατήθηκε καὶ τῆς ἔριξε τὸν σχετικὸ πόντο. Καὶ —ὡς τῆς εὐτυχίας του— ἡ Δημήτρα δὲν εἶπε «ὄχι».

Δὲν εἶπε βέβαια καὶ «ναί», ἀλλὰ δὲν ἀρνήθηκε τελειῶς, δὲν στραβοδουλοῦνιωσε ὅπως οἱ ἄλλες, δὲν τὸν ἐκύτταξε μὲ τρόμον ἢ μὲ εἰρωνείαν, ὅπως συνέβαινε ἄλλοτε. Τοῦ χαμογέλασε, μόνο μ' ἓναν περιεργὸ τρόπο καὶ ἔφυγε διθὲν διαστικῇ.

Ὁ Βασιλάκης, μόλις ἔμεινε μόνος, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ μεγάλες ἀποφάσεις.

—Θὰ τὴν καλοπιάσω, ἐσκέφθηκε, θὰ τὴν φέρω ἀπὸ δῶ, θὰ τὴν φέρω ἀπὸ κει, θὰ τὴν καταφέρω στὸ τέλος.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀμέσως ἔβαλε σὲ ἐκφυρμὴ τὴν τακτικὴν τοῦ καλοπιάματος. Ἀρχισε, δηλαδή, νὰ δορυοῦγίτῃ τὰ ἐμπορεύματα ποὺ τοῦ ζητοῦσε ἡ Δημήτρα. Τῆς ἐξῆγε μιά ὁκτὰ σαπουνί, καὶ τὸ χουβαρντάκιον χέρι, τὸν ἔοριχε στὸ τάσι τῆς ζυγαρίας καὶ μιά πλάκα παραπάνω. Οἱ δύο ὁκάδες λάδι γινότανε δυόμισι, ἡ μιά ὁκτὰ ζάχαρ, μιά καὶ ἑκάτο, ἡ μισὴ ὁκτὰ τυρί; γινότανε τριακόσια δράμια καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ

Φυσικὰ στὸ μεταξὺ προσπαθοῦσε νὰ καλλιεργήσῃ τὸ ἔδαφος καὶ μὲ τίς κουβέντες. Τῆς ἔπεινε κομπανιές, τῆς ἔριχνε πόντους, προσπαθοῦσε νὰ προκαλέσῃ μίαν ἀπαντίσιν τῆς.

Ἡ Δημήτρα γ' ἄκουε ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ ἴδιο πάντα περιεργὸ χαμογέλο ποὺ ἱκανοποιούσε βέβαια τὸν μπαζάλη, ἀλλὰ πάντως δὲν τὸν καθιστοῦσε. Ἀπορούσε βέβαια μὲ τί σιγαί τῆς, ἀλλὰ δὲν ἤθελε διουε καὶ νὰ ζορίσῃ τὰ πράγματα γιὰ τὴν φοβότανε μήπως τὴν χάσῃ ἀπὸ τὴν διασί...

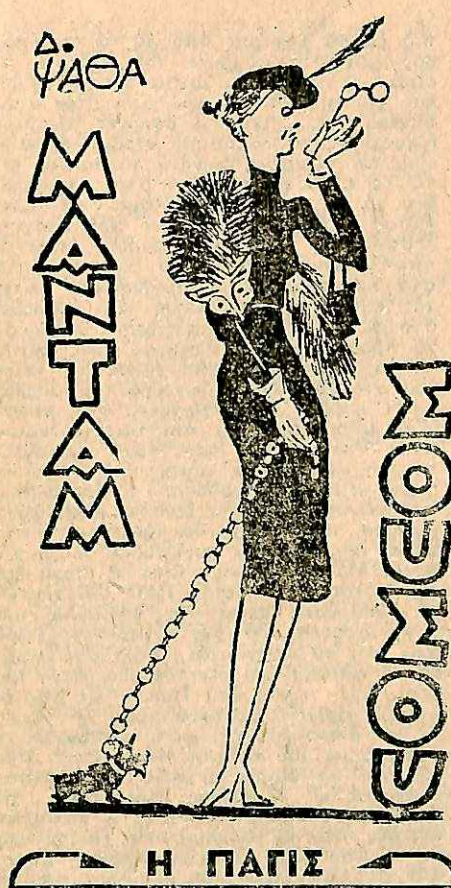
Ἐπέρασαν ὅμως ἔξη ὁλόκληροι μῆνες καὶ ἡ Δημήτρα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν στάσιν τῆς. Στὸ μεταξὺ βέβαια οἱ ζάχαρες, τὰ ρυζία καὶ τὰ σαποῦνια ἐπὶ γαίνε στίπτι τῆς δορυζοῦσιν ὅπως πάντα. Τέλος ὁ Βασίλης ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ, νὰ ὑποπτεύεται. Τοῦ ἔκανε ἰδίως ἐντύπωσι ὅτι αὐτὴ ἡ περιεργὴ Δημήτρα τοῦ χάριζε τὸ πρὶν γλυκὸ χαμογέλο τῆς τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐκείνος ἐξῆγε τὸ ἐμπόρευμα. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Ἐνὰ ἀπόγευμα ὀρθόκοφα τὴν ἐρώτησε:

—Λοιπόν, πρέπει νὰ μοῦ πῆς θὰ γίνης γυναῖκα μου ἢ ὄχι;

ΝΑΙ ΜΕΝ ... ΑΛΛΑ!...

Ἡ Δημήτρα προσπάθησε νὰ μὴ τὸ πρόγραμμά νὰ τὴν συμμορφώσω σιγά-σιγά, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε κατ'

Η ΠΑΓΙΣ

Ἐνὰ ἀπόγευμα καθὼς ὁ ἀξιότιμος κ. Μηνᾶς κατέβαινε τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸν ἑσταμένον ἓνα φίλος του:

—Γεῖά σου Μηνᾶ.

—Καλὸς τὸν Γιώργο.

—Τὴ νέα φίλε μου Μηνᾶ; Μαθαίνω πὼς δὲν τὰ πᾶς περίφημα μὲ τὴν γυναῖκα σου.

—Μάλλον.

—Εἶναι δύστροπος χαρακτήρ, ἔ; Καὶ ἂν οἱ πληροφορίαι μου εἶνε ἀκριβεῖς ὑποφέρει, ἀγαπητὴ μου Μηνᾶ. Ἐτσι;

—Μάλλον.

—Ἀγαπητὴ μου φίλε, ἐσυνέχισε ὁ φίλος, ἔκανες ἓνα γάμο μὲ μίαν ἀφελείαν ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ οὔτε ἓνας γυμνασιόπαις! Κρίμα ποὺ σὲ ἔχουν γιὰ αἰτιονύχη! Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σοῦ μιλῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ ζητήματα ἰδιωτικὰ σου, ἀλλὰ ὑποθέτω πὼς ἔχω τὸ θάρρος. Ἐνὰς φίλος δὲν πρέπει νὰ κρύβῃ τίς σκέψεις του.

—Σωστά.

—Ἐχεῖς δουλειὰ τώρα;

—Ὅχι.

—Μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω;

—Πῶς. Εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Γιώργος Γεωργίου ἦταν μιά ἀλεπού μὲ ἀνθρωπίνην ἐμφάνισιν. Ἡ μάλλον ἀνθρωπὸς μὲ ἀλεπουδίστικη ἐμφάνισιν. Εἶχε μιά μουσοῦδα ἐξυμνη, μάτια μικρά, πονηρά καὶ ἀεικίνητα, ψαρὰ μαλλιά, ἀφθονὴν πείραν τῆς ζωῆς καὶ ἀπερίγραπτον κυνισμό.

Ἐκάθισαν σὲ μιά μπύρα. Ὁ Μηνᾶς ἦταν πολὺ περιεργὸς ν' ἀκούσῃ τί εἶδους κουβέντα θὰ τοῦ ἔκανε ὁ φίλος του. Καὶ ἡ ἀλεπού δὲν ἄργησε καθόλου νὰ ἔλθῃ στὸ προκείμενον:

—Ἀγαπητὴ μου Μηνᾶ, ξέρεις τὸ παρελθὸν τῆς γυναῖκας σου;

—Ὁ Μηνᾶς ἠπόρησε ἀπορίαν μεγάλην:

—Γιατί;

—Σὲ ρωτᾷ. Τὸ ξέρεις;

—Πῶς. Προτὸν τὴν παντρευτῶ ἔμαθα μερικά πράγματα, ὅτι δηλαδή ἔξισε ἀρκετὰ χρόνια ἐξω, ὅτι δὲν ξέρεῖ πολλὰ γράμματα, ὅτι ὁ πρώτος τῆς ἄντρας ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ὅτι ἔχει ἀφθονὰ λεπτὰ. Ἐβίβα.

—Εἰς ὕγειαν.

—Τὴν ἐπῆρα, ἀγαπητὴ μου Γιώργο, μὲ τὸ πρόγραμμά νὰ τὴν συμμορφώσω σιγά-σιγά, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε κατ'

τὸ φοβερό.

—Εἶνε τσουράπαι!

—Πῶς;

—Βούβαλος!

—Δὲν σὲ ἐνώω Γιώργο.

—Μὴ θυμῶνῃς ἀγαπητὴ μου. Ψυχραμία! Εἶμαι στενὸς φίλος σου καὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ὀρκίζομαι, πέρα πολὺ, γιὰ νὰ μὴ πέρσῃς νὰ σοῦ κρύψω, τί ἔμαθα. Εἶνε μιά τῶς ἀπένταρη μεγαλομανῆς ποὺ κατόρθωνε στὸν Μπύβουλα καὶ ποὺ παρουσιάζετο σήμερον γιὰ κυρία ἐξαντρίκ. Εἰνοεῖς τὸ μόνο ποὺ κατορθώνει μὲ τὸν τρόπο ποὺ φέρεται, εἶνε νὰ γίνετα γελόια καὶ κοντὰ σ' αὐτὴν γίνεσαι κι' ἐσὺ γελόιος ἀγαπητὴ μου Μηνᾶ. Σοῦ τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ καταποτίσω καὶ νὰ κανονίσῃς ἀναλόγως τὴν θέσιν σου.

Ὁ Μηνᾶς ὥρσιζε ἀπὸ τὴν ἀναίδῃ αὐτὴν ἀποκαλίμιν. Βεβαίως ὁ προσωπικὸς του ἐντυπωσιασμός γιὰ τὴν μαντὰν Σουσοῦ δὲν ἦταν ἐνθουσιώδεις. Ἀντελήφθη ἀρκετὰ ἐγκαίρως τὴν ἀνεκδήγητο πλάσμα ἦταν ἡ γυναῖκα του. Κατάλαβε ὅτι ἡ θεραπεία τῆς θὰ ἦταν ἔργον δυσχερέστατον. Ἀλλὰ δὲν ἐφάνταζον ποτέ ὅτι εἶχε νὰ κἀν μὴ μίαν τσουράπαι τέτοιας ἐπιτάξεως. Ἡ μίαν μεγαλοπρεπὴς ἡ Σουσοῦ. Τόσο ἐπιδητική! Ἐβλεπε τὸ σύμπταν τόσο πολὺ ὅφ' ὕψους, ὥστε δὲν τοῦ περνοῦσε κἀν ἴχνος ἰδέας ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπαρξίς ποὺ μίλουσε μὲ τέτοιαν διάθεσιν αὐθεντίας καὶ ἀλαζονείας, προήρχετο ἀπὸ στρώματα τόσο χαμηλά.

Πόση ἀφέλεια, ὦψιστε!

Διότι μὲ τὰ θήλας πρέπει νὰ εἶνε κατέναντι πάντοτε ἐπιφωτιστικός. Ποτέ δὲν ἔχει κανεὶς τὴν κρυπτήκα κάτω ἀπὸ τὴν παταγωδὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐξωτερικῆς τοῦς ἐμφανίσεως. Ἐπιτόλαιος ὅμως, καθὼς ἦταν ὁ κ. Μηνᾶς, δὲν ἐφρόντιζε νὰ ἐμβαθύνῃ ποτέ σὲ παρόμοια ζητήματα. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ἔμαθε ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποίησῃ τίς ἀποκαλύψεις ποὺ τοῦ ἔγιναν γιὰ νὰ συμμαζέψῃ λιγάκι τὴν ἀνεκδήγητην γυναῖκα του:

—Σούζη.

—Βού!

—Ἐχω σκάσει ἀπ' τὸ πρωὶ σήμερον. Ἄν ἤθελες εὐχάριστος θὰ ἔκανα μαζὶ σου ἓνα περίπατο μὲ τὴν κούρσα. Ἐρχεσαι;

Ἡ ἀνύποπτη ἡ μαντὰ Σουσοῦ ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Ἐντύθηκε, ἔβαλε ἓνα ταγεράκι, ἔβαλε ἓνα καπέλλο ποὺ αἰωρεῖτο στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τῆς, ἔβαλε τὰ παπούτσι μὲ τὰ ἴσια τακούνια—ποὺ δείχνουν τίς γυναῖκες ὡσὰν νὰ πάσχουν ἀπὸ πλατυποδία—κι' ἐμῆλκε μὲ χαριτωμένην εὐκηνσίαν στὴν κούρσα. Ὁ Μηνᾶς ἔκατσε στὸ βολάν. Εἶχε πληροφορηθῇ λεπτομερῶς ποὺ καθόταν ἄλλοτε ἡ ἡδὴ γόησσα τῆς ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ καὶ ὠδηγοῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὰ πρῶτα δέκα λεπτὰ τῆς διαδρομῆς ἡ Σουσοῦ δὲν μίλησε. Χαμένη στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου εἶχε ἀπλωμένο τὸ γανταφορμένο χέρι τῆς στὸ κρύσταλλο καὶ ἐκκτύπος μὲ τὴν ἴσιν τακούνια—ποὺ δείχνουν τίς γυναῖκες ὡσὰν νὰ πάσχουν ἀπὸ πλατυποδία—κι' ἐμῆλκε μὲ χαριτωμένην εὐκηνσίαν στὴν κούρσα. Ὁ Μηνᾶς ἔκατσε στὸ βολάν. Εἶχε πληροφορηθῇ λεπτομερῶς ποὺ καθόταν ἄλλοτε ἡ ἡδὴ γόησσα τῆς ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ καὶ ὠδηγοῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητο.

—Τὴν ἐκρηξί τὸν νευρὸν τῆς Σουσοῦς ὁ Μηνᾶς διατηροῦσε ἀπόλυτα τὴν γαλήνην του. Καὶ σὲ μίαν στιγμὴν ὅταν ἐφάσσε ἐκεῖ ποὺ ἤθελε, ἐφαρμόζοντας τὸ σχέδιόν του, ἐσταμάτησε ἀπότομα. Ἡ Σουσοῦ ἀνεπρόβλεπτο:

—Τί συνέβη;

—Ἐκτύπηκε ἡ δεινὴναι!

—Ντιάμπλ!

—Κάτσε, Σούζη μου, μιά στιγμὴ νὰ δῶ ἂν ὑπάρχῃ κανένα γκαράζ ἐδῶ πέρα.

Ἡ Σουσοῦ ἐμείνετο:

—Γκαράζ ἐδῶ; Ἐχουν οἱ πτωχοὶ γκαράζ; Ἀναίσθητε!

Ὁ Μηνᾶς ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἐπῆδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀπεμακρύνθη λιγάκι. Μερικοὶ περιεργοὶ ποὺ εἶδαν τὴν μεγαλοπρεπὴ κούρσαν νὰ σταματᾷ καταματῆς τοῦ δρόμου, μπροστὰ ἀκριβῶς στὸ παλινὸ στίπτι τῆς Σουσοῦς, ἐμαζεύθησαν ὁλόγυρα. Καὶ μὲ τὴν ἀφελὴ περιέργειαν

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 41)

ρω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὲς τίς συνοικίαις τοῦ πτωχοῦ κόσμου;

Ἀλλὰ ὁ Μηνᾶς ἔκανε τὸ κορόϊδο καὶ ἐσυνέχισε πρὸς τὰ ἐνδοτέρω τῆς συνοικίας μὲ κατεῦθυνσιν τὸν Μπύβουλα, πράγμα τὸ ὁποῖον ἄρχισε νὰ ἐκνευρίξῃ ἀκόμα περισσότερον τὴν ἐρασμίαν κυρίαν:

—Μηνᾶ!

—Παρντόν;

—Μὰ τί κατάστασις εἶνε αὕτη; Τί γούστο δρίσκες ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀηδέστατα σπιτάκια καὶ ἡλθες νὰ πάρῃς ἐδῶ ἀέρα! Νὰ μᾶς δῇ καὶ κανέναν πρεσβευτὴ καὶ νὰ γίνωμε ρεζίλι!

Ὁ Μηνᾶς τῆς εἶχε ἄχτι ἀπὸ τὰ τελευταῖα στραπάτατα ποὺ τοῦ ἔκανε. Καὶ ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ του ὅσο ἔβλεπε τὴν ζωηρὴν ἀντίδρασιν ποὺ προκαλοῦσε στὴν Σουσοῦ αὐτὴ ἡ ἀντιπαράστασις μὲ τὸ παλινὸ τῆς περιβάλλον.

—Δὲν σ' ἀρέσει ἐδῶ;

—Σαχλέ!

—Σούζη! Γιατί βρίζεις;

—Ἀνόητε! Μοῦ λὲς ἂν μοῦ ἀρέσῃ αὐτὴ ἡ συνοικία τῶν πτωχῶν ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποὺ τὴν ἀνεκάλυψες! Τὴν ξέρεις ὅμως ὅλῃ ἐσὺ ἀρκετὰ καλά καὶ φαίνεται πὼς θὰ ἐπέρσῃς ἐδῶ κάτω μέσα στὶς τσοκαριές κάμπουσα χρονάκια καὶ τὴν τραβάει ἡ καρδούλα σου.

—Πῶς!

—Ἐδῶ καθόσουν ἄλλοτε;

—Βέβαια Σουσοῦ.

—ὦ!

—Γιατί κυττᾷς ἐτσι;

Ἡ Σουσοῦ εἶχε σηκώσει τὰ φασαμῖν καὶ κυττάζει τὸν Μηνᾶ μὲ ὕψος ἐμδρόντητον περιφρόνησεως:

—Καὶ πὼς λέγεται αὕτη ἡ συνοικία;

—Μπύβουλας.

Ἡ Σουσοῦ ἐκλείσε τὰ μάτια ἀπὸ ἀηδίας:

—Χχχχ!

—Δὲν ἔχεις δίκην, Σουσοῦ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ εἶνε τόσο πολὺ ἀκατάδεκτος. Ἐγὼ ποὺ ἔκατσα σ' αὐτὴ τὴν γειτονιά δέκα χρόνια, τὴν ξέρω καλά, ξέρω καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς, εἶνε ἀγαθῶτατοι, τίμοι καὶ καθὼς πρέπει.

Ἡ Σουσοῦ ἀναψαι:

—Καθὼς πρέπει! Καὶ τὸ λὲς χωρὶς νὰ ντρέπεισαι γελόιο! Μπύβουλας! Τί σῖσχος! Νὰ μάθῃ καὶ ὁ καλὸς κόσμος ὅτι ὁ ἄνδρας μου καθόταν στὸν Μπύβουλα, ἄλλοτε, καὶ τώρα τὸν ἐτράβηκε ἡ ψυχούλα του καὶ ἐπῆρε καὶ τὴν κυρία του μαζί! Αὐτὸ εἶναι ἀναίδεια! Στρίψε γρήγορα! Βίτ! Ἰνιότ! Βιάξ! Ἀναίδῃ! Ποῦ ἀναβράφηκες μέσα στὰ τσόκαρα καὶ ἔχεις τίς ἀξιώσεις νὰ καθεσθῇ τώρα στὸ Κολωνάκι. Κάκοαναθεθραμμένε!

—Μὰ Σούζη.

—Βίτ!

—Ἀκουε νὰ σοῦ πῶ,

—Δὲν ἀκούω τίποτις! Μοῦ πιάνεται ἡ ψυχὴ μου ἐδῶ πέρα! Γελόιο! Ἐξηγέτις λίστες καὶ τὴν κούρσαν ποὺ τὴν φέρεις μέσῃ στὸς πτωχοὺς! Δὲν τὸ ἐφανταζόμουν ποτέ ὅτι ὑπάρχουν καὶ τέτοιες πτωχοσυνοικίαι. Εὐτυχὸς ποὺ τίς ἐτοποθέτησαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτες! Γύρισε γρήγορα θιάξ!

Σ' αὐτὴ τὴν ἐκρηξί τὸν νευρὸν τῆς Σουσοῦς ὁ Μηνᾶς διατηροῦσε ἀπόλυτα τὴν γαλήνην του. Καὶ σὲ μίαν στιγμὴν ὅταν ἐφάσσε ἐκεῖ ποὺ ἤθελε, ἐφαρμόζοντας τὸ σχέδιόν του, ἐσταμάτησε ἀπότομα. Ἡ Σουσοῦ ἀνεπρόβλεπτο:

—Τί συνέβη;

—Ἐκτύπηκε ἡ δεινὴναι!

—Ντιάμπλ!

—Κάτσε, Σούζη μου, μιά στιγμὴ νὰ δῶ ἂν ὑπάρχῃ κανένα γκαράζ ἐδῶ πέρα.

Ἡ Σουσοῦ ἐμείνετο:

—Γκαράζ ἐδῶ; Ἐχουν οἱ πτωχοὶ γκαράζ; Ἀναίσθητε!

Ὁ Μηνᾶς ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἐπῆδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀπεμακρύνθη λιγάκι. Μερικοὶ περιεργοὶ ποὺ εἶδαν τὴν μεγαλοπρεπὴ κούρσαν νὰ σταματᾷ καταματῆς τοῦ δρόμου, μπροστὰ ἀκριβῶς στὸ παλινὸ στίπτι τῆς Σουσοῦς, ἐμαζεύθησαν ὁλόγυρα. Καὶ μὲ τὴν ἀφελὴ περιέργειαν

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 41)

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΕΡΩΤΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΙΛΑΓΓΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

8ον

—Μα τὸ Θεό, ἐφώνησε ὁ ἱππότης μὲ νεύρα πού τὸν ἔκαναν νὰ ξεχάσῃ γιὰ μιὰ στιγμή τὸ σεβασμὸ πού ὠφελεῖ στὴν Ἀρχόντισσα τοῦ Μωρέως, καμμιὰ γυναίκα δὲν ξέρει τί θέλει. Δὲ θὰ μὴ μὴν ἐντύπωσι ἀν' ἀρχὴν τὴν κλάματα ἡ Ρωξάνη. Ὅταν βλέπετε πὼς πραγματοποιοῦνται τὰ βουήματα σας, τρομάζετε καὶ μέσα σας εὐχεσθε νὰ μὴν εἶχαν πραγματοποίηση.

Χαμογέλασε ἡ Ἄννα. Αὐτὸ τὸν θυμὸ τὸν προτιμοῦσε, παρὰ τὴ μελαγχολία τοῦ νέου.

—Μπορεῖ νάχῃς καὶ δίκην, εἶπε μὲ προσποιητὴ ξενισία. Ἔστω, ἀφ' ὅπου προτιμᾷς νάχῃς αὐτὸ τὸ πένθιμο ὕφος γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες σου, ἔχε το. Νὰ φωνάξω τὴ Ρωξάνη.

—Βέβαια, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Γοδεφρείδος, γιατί ἡ συζήτηση αὐτὴ μὲ τὴ θεὰ σου τὸν στενοχωρεῖται. Τὰ ξέμπνα μὲ τὰ ψαχὰ, πού ἐμπαίαν βαθεῖα μέσα στὴν ψυχὴ του, ἐνόησε πὼς ἐδίδωσαν ὅλα του τὰ μυστικά.

Καὶ δὲν ἦταν μικρὸ τὸ μυστικὸ του. Τώρα, πού ἡ πριγκίπισσα ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν μόνη νὰ ἀναγγεῖλῃ στὴν ἀγαπημένη τῆς μικρὴ τὴ σπουδαία εἰδησι, ἔπιασε ὁ Γοδεφρείδος τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια. Αὐτὴ τὴ στιγμή μόνον ἀναλογιζόταν τί ἀκριβῶς εἶχε κάνει. Ἐσφίξε τὰ δόντια του, ἐσφίξε τὶς γροθιές του καὶ τὰ χεῖλιά του, χλωμά, ψιθύρισαν μιὰ λέξι σὺν ἐογγυτῶ:

—Ἀντέλα!

Τὴ μισοῦσε! Ὡ, ναί, Τίποτε ἄλλο παρὰ μίσος δὲν ἐφώλιαζε τότε στὴν ψυχὴ του γιὰ τὴν ὁμορφὴ Ἀντέλα ντὲ Καταβά, τὴ γυναίκα πού τὸν εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρει τόσο πορὲς στὴ ζωὴ του.

Τότε, ὅταν ἦταν εἰκοσι χρονῶν παλληκάρι, ἐπίστευε στὴν εὐτυχία τους, τὴν ἐπερίμενε σὰν κατὰ φυσικὸ, πού οὐτε ὁ Θεός, οὐτε ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ τὸ στερήσουν. Καὶ ἐπάνω στὶς πιδὲ ἀγνές, στὶς πιδὲ γλυκεῖες τοῦ ἐλπίδες, ἦρθε ὁ κεραυνός: Ἡ εἰδησι πὼς ἡ Ἀντέλα παντρεύεται μὲ ἄλλον! Παντρεύθηκε μὲ ἄλλον καὶ δὲν προτίμησε τὸ θάνατο. Τὴν ἔκρινε τώρα πὺρ αὐστηρὰ παρὰ τότε. Σὴ μερὰ πού ὑπέφερε τόσο, σήμερὰ πού τὴ μισοῦσε, δὲν τῆς συγχωροῦσε ἐκεῖνο πού ἐνόμισε πρὸς στιγμήν πὼς τῆς εἶχε συγχωρήσει. Μὰ πὺρ πολὺ ἀκόμα δὲν τῆς συγχωροῦσε τὶς δύο τελευταῖες ἡμέρες πού εἶχε περάσει μὲ ἀγωνία, προσμένοντας τὸ κάλεσμά της. Ἦταν σίγουρος πὼς σὺν τῷ τέλει θὰ ὁπορεύσει νὰ τὴ θυσιάσῃ διὰ γιὰ τὴν ἀγάπην τους. Ἀγάπην πού εἶχε στοιχίσει τόσα δάκρυα σ' ἕναν γενναῖο σὺν κ' αὐτὸν, δὲν ἦσαν ἀπὸ τῆς συνηθισμένης τῆς ἀγάπης. Μὰ νὰ, πού ἡ Ἀντέλα τοῦ ἀρχίζει σοδαρὰ λόγια, γιὰ καθήκον, γιὰ συμπόνοια, γιὰ τὴν κοινωνία... Τοῦ παρρησιάζονται σὰν μιὰ συνηθισμένη γυναίκα, ἡ Ἀντέλα, πού τὴν εἶχε πλάσει στὴ φαντασία του θεῷ. Τοῦ μίλουσαν γιὰ λογικὴ, ψυχρά, τὰ χεῖλιά του εἶχε πλάσει ὁ Θεός, πέταλα ῥόδου, ἀ-

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

εἶα νὰ δεχθῶν τὸ πιδὲ θεϊκὸ φιλίμα. Χαμηλώναν ντροπαλὰ καὶ φρόνιμα τὰ μάτια πού ἦταν γεννημένα γιὰ νὰ σκορποῦνε τῆς χαρὸς καὶ τῆς ἀγάπης τὸ πιδὲ οὐρανὸ φῶς.

Ἀρχισε νὰ θεματίζῃ στὸ δωμάτιο ὁ νέος, σὰν λιοντάρη σὺν κλουβί του. Ὁ θυμὸς πού τὸν εἶχε κάμει νάρθη τρέχοντας σὺν παλάτι, ὅταν ἐπέρασε τὸ μεσημέρι καὶ δὲν εἶχε λάβει κανένα σημεῖον ζωῆς ἀπὸ τὴν Ἀντέλα, ξαναφούντωσε μέσα του... Ναί!... Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησις γιὰ τὴν ἀπιστή... Νὰ μάθῃ πὼς αὐριο κίολας ἀρραβωνιάζονται μὲ τὴ Ρωξάνη... Ἡ γυναίκα τῆς μεταοδοξία ζητοῦσε νὰ τὸν ἔχῃ πάντα δικὴ της. Αὐτὸς νὰ τῆς θυσιάσῃ ὅλη του τὴ ζωὴ, καὶ αὐτὴ μόνον νὰ δέχεται καὶ νὰ μὴ δινῇ τίποτα... Μὰ ὅχι... Δὲν ἦταν ὁ πιδὲ ὑπερμένος ἱππότης τῆς Φραγκίας, γιὰ νὰ τὸν ποδοποιήσῃ ἔτσι μιὰ γυναίκα!... Ἡ μικρὴ Ρωξάνη ἦταν ὁμορφὴ, εἶχε τὴν εὐνοία τῆς Ἄννας Κομνηνῆς, πού τὴν ἐπροίκιζε βασιλικά, εἶχε μωρφωσι, ἐξυπνάδα. Καὶ ἀπὸ ὅλα πιδὲ πολὺ, εἶχε καρδιά, ἀφ' ὅπου ἐτόλμασε νὰ ἐκμυστηρεῖ, παρθεῖν αὐτὴ μικρὴ, τὴν ἀγάπην της.

Ἐνοίωσε σὰν ἕνα φαρμακερὸ δάγκωμα στὴν καρδιά, στὴ θύμησι τῆς Ρωξάνης. Ἦταν κατὰ πρωτόγνωρὸ γι' αὐτὸν αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχίας. Ἅγιος δέβαια δὲν ἦταν κ' εἶχε φταίει πολλές φορὲς στὴ ζωὴ του. Μὰ τὰ περισσότερα τοῦ λάθῃ ἦταν νεανικὲς ἀναμειβές, δίχως κακία καὶ πρὸ πάντων δίχως προμελέτη. Τώρα ὅμως, μὲ ψυχραὶν λογικὴν, θὰ ἀπατοῦσε τὴν κοπέλλα πού τὸν ἀγαποῦσε. Γονατιστὸς σὺν βωμῷ, θὰ ὠρκετο.

Ἐνοίωσε σὰν ἕνα φαρμακερὸ δάγκωμα στὴν καρδιά, στὴ θύμησι τῆς Ρωξάνης. Ἦταν κατὰ πρωτόγνωρὸ γι' αὐτὸν αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχίας. Ἅγιος δέβαια δὲν ἦταν κ' εἶχε φταίει πολλές φορὲς στὴ ζωὴ του. Μὰ τὰ περισσότερα τοῦ λάθῃ ἦταν νεανικὲς ἀναμειβές, δίχως κακία καὶ πρὸ πάντων δίχως προμελέτη. Τώρα ὅμως, μὲ ψυχραὶν λογικὴν, θὰ ἀπατοῦσε τὴν κοπέλλα πού τὸν ἀγαποῦσε. Γονατιστὸς σὺν βωμῷ, θὰ ὠρκετο.

Ἐνοίωσε σὰν ἕνα φαρμακερὸ δάγκωμα στὴν καρδιά, στὴ θύμησι τῆς Ρωξάνης. Ἦταν κατὰ πρωτόγνωρὸ γι' αὐτὸν αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχίας. Ἅγιος δέβαια δὲν ἦταν κ' εἶχε φταίει πολλές φορὲς στὴ ζωὴ του. Μὰ τὰ περισσότερα τοῦ λάθῃ ἦταν νεανικὲς ἀναμειβές, δίχως κακία καὶ πρὸ πάντων δίχως προμελέτη. Τώρα ὅμως, μὲ ψυχραὶν λογικὴν, θὰ ἀπατοῦσε τὴν κοπέλλα πού τὸν ἀγαποῦσε. Γονατιστὸς σὺν βωμῷ, θὰ ὠρκετο.

Ἐνοίωσε σὰν ἕνα φαρμακερὸ δάγκωμα στὴν καρδιά, στὴ θύμησι τῆς Ρωξάνης. Ἦταν κατὰ πρωτόγνωρὸ γι' αὐτὸν αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχίας. Ἅγιος δέβαια δὲν ἦταν κ' εἶχε φταίει πολλές φορὲς στὴ ζωὴ του. Μὰ τὰ περισσότερα τοῦ λάθῃ ἦταν νεανικὲς ἀναμειβές, δίχως κακία καὶ πρὸ πάντων δίχως προμελέτη. Τώρα ὅμως, μὲ ψυχραὶν λογικὴν, θὰ ἀπατοῦσε τὴν κοπέλλα πού τὸν ἀγαποῦσε. Γονατιστὸς σὺν βωμῷ, θὰ ὠρκετο.

Ἐνοίωσε σὰν ἕνα φαρμακερὸ δάγκωμα στὴν καρδιά, στὴ θύμησι τῆς Ρωξάνης. Ἦταν κατὰ πρωτόγνωρὸ γι' αὐτὸν αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχίας. Ἅγιος δέβαια δὲν ἦταν κ' εἶχε φταίει πολλές φορὲς στὴ ζωὴ του. Μὰ τὰ περισσότερα τοῦ λάθῃ ἦταν νεανικὲς ἀναμειβές, δίχως κακία καὶ πρὸ πάντων δίχως προμελέτη. Τώρα ὅμως, μὲ ψυχραὶν λογικὴν, θὰ ἀπατοῦσε τὴν κοπέλλα πού τὸν ἀγαποῦσε. Γονατιστὸς σὺν βωμῷ, θὰ ὠρκετο.

Τῆς παπαρούνας τὸ πέταλο δὲν ἔχει

πιδὲ ζωηρὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ ἄλικο πού φούντωσε στὰ μάγουλα τῆς Ρωξάνης σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Τὰ μάτια τῆς σπληνῶθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή σὰν χάδι στὸν ἀγαπημένο της, ἔπειτα οἱ μακρὲς, σκούρες βλέφαρες τὰ σκέπασαν ντροπαλὰ, κ' ἡ κοπέλλα περμένε ἀκίνητη τὸ πρῶτο φιλί. Τὸ αἷμα ἀνέθηκε καὶ στὸν Γοδεφρείδου τὸ πρῶτο καὶ τόκαμε σκοτεινὸ. Αὐτὸς ὁ ὁρμητικὸς τρόπος τῆς πριγκίπισσας τὸν ἐσάστισε. Ὡστόσο, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴ ματιά της, μπροστὰ στὰ κατεβασμένα μὰ εὐγλωττα μάτια τῆς κοπέλλας, προχώρησε. Σὰ λουλούδι σὺν φῶς τοῦ ἡλίου, ἐστράφηκε ὁλόδροστο τὸ προσωπάκι τῆς Ρωξάνης πρὸς αὐτὸν. Κ' ὁ Γοδεφρείδος ἀκούμπησε τὰ χεῖλιά του σὺν δελουδένιο μάγουλο τῆς μικρῆς.

Ἡ καρδιά του σφίχτηκε, σὺν πρῶτο αὐτὸ σφράγισμα τῆς ἀπιστίας πούκανε στὴν Ἀντέλα. Μὲ λύπη του κατάλαβε πὼς ἡ κοπέλλισσα αὐτὴ, πού στεκόταν τώρα γεμάτη προσδοκία μπροστὰ του, τοῦ φαινόταν ὁλόκληρὴ ξένη. Μὴ ἀγνώστη γυναίκα, πού ἡ τύχη θὰ τὴν ἔφερνε σὺν δῆμα του, θὰ τὸν συγκινούσε ἴσως πιδὲ πολὺ. Μὰ ἡ Ρωξάνη ἦταν ἡ μικρὴ του φιλενάδισσα ἀπὸ παιδί. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε ἀντικρύσει, παρὰ σὰν παιδούλα, μιὰ συγγενιστοῦλα νόστιμη, εὐχάριστη. Τώρα οὐτε καὶ τὸ συγγενικὸ φίλτρο δὲν ἐνοίωθε γι' αὐτὴν. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε φανῇ πιδὲ ξένη, ἀπὸ τώρα, πού ἔπρεπε νὰ τὴν ὀνομάζῃ ἀρραβωνιαστικιά του. Ἡ Ἄννα, μὲ τὸ διορατικὸ τῆς μάτι καταλάβε τὴ στενωχώρα τοῦ ἀνεψιῷ της. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ φαντασθῇ πὼς θὰ φερνόταν ὁ θερμὸς κ' ὁρμητικὸς Γοδεφρείδος ἂν ἦταν ἐρωτευμένος. Ὡστόσο, ἡ κατάσταση δὲν ἦταν κ' ἀπελπιστική. Πόσον καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ ψυχρὸς μπροστὰ στὰ θέλητρα μιᾶς κοπέλλας σὰν τὴ Ρωξάνη.

—Ἀγαπημένα μου παιδιὰ, εἶπε ἡ Ἄννα Κομνηνὴ μὲ φωνὴν συγκινημένη, σὰς εὐχομαι εὐτυχία. Μάνα δὲν ἔχετε νὰ σὰς σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της. Μὰ τὸ ξερετε πὼς ἐγὼ σὰς ἀγαπᾶ ὁ μάννα.

Τοὺς ἐσφίξε καὶ τοὺς δύο στὴν ἀγκαλιά της κ' οἱ δύο νέοι τῆς ἐφίλησαν τὸ χέρι. Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Ρωξάνης. Τὰ σκούπισε, γρήγορα, χαμογελώντας.

—Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι, εἶπε ἡ πριγκίπισσα μὲ συγκινησι. Ρωξάνη, ὁ Γοδεφρείδος εἶνε ἐλκρινῆς καὶ γενναῖος. Οἱ ἄνδρες πού ἔχουν αὐτὰ τὰ προσόντα εἶνε καλοὶ σύζυγοι...

Σὰν ἐνόησε, ἐγύρισε τὰ μάτια ὁ ἱππότης. Ἡ λέξις «ἐλκρινῆς» τοῦ χτύπησε σὰ καμτσικιὰ τὸ πρόσωπο. Μὰ ἡ θεὰ του ἐξακολουθοῦσε:

—Γοδεφρείδ, ἡ Ρωξάνη εἶνε ἐξυπνὴ καὶ ὑπάκουη. Κοπέλλες μ' αὐτὰ τὰ προσόντα γίνονται ἰδανικὲς γυναῖκες.

Ἐπερίμενε κάποιαν ἀποκρίσι. Ἡ Ρωξάνη ὅμως δὲν ἐβρίσκει λόγια νὰ πῇ. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ συστολή, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ εὐτυχία τῆς ἔδωκε νὰ τὴ γλώσσα. Κ' ὁ Γοδεφρείδος δὲν ἤξερε κ' αὐτὸς τι νὰ πῇ. Φοβόταν πὼς μὲ μιὰ τοῦ λέξι θὰ ἐφάνερω ἐθελα τὸν ψυχικὸ του ἀγῶνα.

Ἡ Ἄννα Κομνηνὴ ἐσκέφθηκε τὸ κλασικὸ μέσο γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἀρραβωνιασμένον. Νὰ τοὺς ἀφήσῃ λίγο μόνους.

—καὶ τώρα, εἶπε εὐθὺς, θὰ σὰς ἀφίσω μιὰ στιγμή, νὰ πᾶν νὰ φωνάξω καὶ τὸ Γουλιέλμο. Πριν τὸ μάθῃ κανεὶς ἄλλος, πρέπει αὐτὸς νὰ σὰς εὐχηθῇ, καὶ νὰ σὰς ὁρίσῃ τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων καὶ τῶν γάμων.

Ἐφυγε μ' ἕνα πονηρὸ καὶ στοργικὸ χαμόγελο.

Οὐτε αὐτὸ δὲν τοῦ εἶχε προβλέψῃ ὁ Γοδεφρείδος. Μὰ ἡ Ρωξάνη δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ χαρὰ της γι' αὐτὴ τὴν ἀνὰ πάντεχνη ἐκκαιρία νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὸν ἀγαπημένο της... ἕνα χαμόγελο, παρθενικὸ, γεμάτο προσδοκία, ἀνίστη στὰ κερασσιὰ τῆς χεῖλης. Κ' ὁ ἱππότης κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ σβύσῃ μ' ἕνα φιλί αὐτὸ τὸ χαμόγελο... Τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του... Ἦταν ἄντρας ἐπὶ τέλους, ἀπάνω σὺν αὐτὸ του... Ἐνοίωσε τὸ ἀρραβωτικὸ κορμὶ τῆς παιδούλας νὰ σπαραχθῇ στὴν ἀγκαλιά του... Ἐπέρασε τὸ χέρι του ἀπάλῃ στὴ μελαχροινὴ ἐπιθερίμια τοῦ μπράτσου της, καὶ τὴν ἐνοίωσε νὰ

φρικιά. Κ' ἐνοίωσε πὼς τὸ φιλί πού τῆς ἔδινε τώρα στὰ χεῖλη δὲν ἦταν ὁλόκληρὸ ψεύτικο. Μὰ ὅταν εἶδε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ γένην τὸ κεφάλι της σὺν ὅμο του μὲ μιὰ κίνηση γεμάτῃ λατρεία κ' ἐμπιστοσύνη κ' ἀκούσε τὴ φωνὴν της, γλυκεῖα, παιδιάτικη, νὰ τὸν ρωτᾷ: «Μ' ἀγαπᾷς;...», ἐνοίωσε πάλι ἐκεῖνο τὸ δύσνηρὸ σφίξιμ στὴν καρδιά...

Τὰ χεῖλιά του δὲν εἶχαν συνηθιστὸ ψέμμα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε ἀνατραφῇ μὲ τοὺς ἱπποτικὸς κανόνες. Τὸ ψέμμα ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἀμάρτημα γιὰ ἕναν ἱππότη... Ὡστόσο ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ. Ἀκούγε τὴν καρδιά τῆς κοπέλλας νὰ χτυπᾷ δύσκολα ἐπάνω στὴ δική του... Κἄθε λεπτὸ πού περνῶσε δίχως νὰ δώσῃ ἀπάντησι, θάκανε τὴ μικρὴ αὐτὴν καρδούλα νὰ χτυπᾷ καὶ πιδὲ δύσκολα.

—Εἶσαι ὁμορφὴ, Ρωξάνη, τῆς εἶπε γλυκά...Εἶσαι σὰν τὸ λουλούδι πού πρωτανοῖγει...

—Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπᾶ, ψιθύρισε ἡ Ἐλληνοπούλα σιγανὰ μὲ φωνὴν γεμάτῃ λατρεία.

Τὰ διφορούμενα λόγια του, ἡ καρδιά της πού λαχταροῦσε τὴν ἀγάπην του τὰ εἶχε πάρει γιὰ ἐρωτολόγιο.

Συγγενισμένος ἀπὸ τὴν ἀθωότητά της, τὴν ἐκάθισε κοντὰ του ὁ Γοδεφρείδος καὶ προσπάθησε νὰ μεθύσῃ μὲ τὸ παρθενικὸ της ἄρωμα, μὲ τὸ παιδιάτικὸ της τὸ χαμόγελο.

Ὅταν σὺν λίγο μπῆκε μὲ τὸ θαρὺ του δῆμα μέσα σὺν δωμάτιο ὁ Βιλαρδουίνος, ἐφώνησε γελώντας:

—Ε, τὰ πιστοῦνκάκια μου! Νὰ ζήσετε!... Μὰ ἐσύ, Γοδεφρείδ, σὰ νάρησες νὰ φύγῃς γιὰ τὴν Καρύταινα... Τέλος πάντων... Ὁ ἔρωας συγχωρεῖ πολλά. Πάντως, αὐριο πρέπει νὰ γίνουμ ὁ ἀρραβῶνας σὰς τὸ ἀπόγευμα, καὶ τὸ βράδυ χωρὶς ἄλλο νὰ ξεκινήσῃς γιὰ τὸ κάστρο σου... Ὡς αὐριο θὰ γίνουμ ὅλες οἱ ἐτοιμασίες γιὰ νὰ γιορτάσωμ μὲ λαμπρότητα τοὺς ἀρραβῶνες. Κ' ὥσπου νὰ γυρίσῃς ἀπὸ τὴν Καρύταινα μὲ τὸ στρατὸ σου, θὰ γίνουμ οἱ ἐτοιμασίες τοῦ γάμου... Ε, μικρὴ μου Ρωξάνη, δὲ σὲ πειράζει πού θὰ παντρευτῇς ἀνάμεσα σὲ ὠπλισμένους ἱππότες... Τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ γάμου, ὁ ἀντρας σου θὰ φύγῃ... Μὰ θὰ παρηγορηθῇς, γιατί, στὰ πολυτάραχα χρόνια μας, λίγες εἶνε οἱ γυναῖκες πού χορταίνουμ τὸν καλὸ τους πιδὲ πολὺ ἀπὸ μιὰ νύχτα...

Ἐγέλασε πάλι κ' ἡ Ρωξάνη κοκκίνισε ὡς τ' αὐτὰ καὶ κύτταξε παρακλητικὰ τὴ νουνά της.

—Λοιπόν; ἐφώνησε εὐθὺς ἡ Ἄννα. Τί λέει ὁ ἀνεψιὸς μας; Συμφωνεῖ; —Εἶμαι σίς προστάγει τὸν θεῖο μου, ἀποκρίθηκε, τυπικὰ ὁ Γοδεφρείδος. —Ε, τὸν κατεγάρη, τί ὕφος ὑπερησικό παῖρνε! ἐφώνησε καλοδοξὰ ὁ πριγκίπας...Τὶ τὸν ρωτᾷς ἂν συμφωνῇ, Ἄννα; Δὲ βλέπει πὼς θὰ συμφωνοῦσε πιδὲ πολὺ ἂν ἔλεγα πὼς αὐριο πρέπει νὰ γίνουμ κίολας ὁ γάμος;

—Αὐριο; ἐφώνησε ἡ Ρωξάνη τρομαγμένη.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα πὼς μπορούσε νὰ ἐκπληρωθῇ τόσο γρήγορα τὸ ὄνειρό της τῆς ἔφερε πανικό.

Ἐγέλασε ἡ Ἄννα καὶ ἀποκρίθηκε γρήγορα:

—Αὐτὸ δὲν γίνεται... Ὡς γίνῃ ὅπως προστάζει ὁ Ἀφέντης μας. Αὐριο οἱ ἀρραβῶνες καὶ μετὰ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες, πού θὰ γυρίσῃ ὁ Γοδεφρείδος, οἱ γάμοι.

Ἐγέλασε ἡ Ρωξάνη τρομαγμένη.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα πὼς μπορούσε νὰ ἐκπληρωθῇ τόσο γρήγορα τὸ ὄνειρό της τῆς ἔφερε πανικό.

Ἐγέλασε ἡ Ἄννα καὶ ἀποκρίθηκε γρήγορα:

—Αὐτὸ δὲν γίνεται... Ὡς γίνῃ ὅπως προστάζει ὁ Ἀφέντης μας. Αὐριο οἱ ἀρραβῶνες καὶ μετὰ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες, πού θὰ γυρίσῃ ὁ Γοδεφρείδος, οἱ γάμοι.

Ἐγέλασε ἡ Ρωξάνη τρομαγμένη.

Ἐγέλασε ἡ Ἄννα καὶ ἀποκρίθηκε γρήγορα:

—Αὐτὸ δὲν γίνεται... Ὡς γίνῃ ὅπως προστάζει ὁ Ἀφέντης μας. Αὐριο οἱ ἀρραβῶνες καὶ μετὰ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες, πού θὰ γυρίσῃ ὁ Γοδεφρείδος, οἱ γάμοι.

Ἐγέλασε ἡ Ρωξάνη τρομαγμένη.

Ἐγέλασε ἡ Ἄννα καὶ ἀποκρίθηκε γρήγορα:

—Αὐτὸ δὲν γίνεται... Ὡς γίνῃ ὅπως προστάζει ὁ Ἀφέντης μας. Αὐριο οἱ ἀρραβῶνες καὶ μετὰ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες, πού θὰ γυρίσῃ ὁ Γοδεφρείδος, οἱ γάμοι.

Ἐγέλασε ἡ Ρωξάνη τρομαγμένη.

Ἐγέλασε ἡ Ἄννα καὶ ἀποκρίθηκε γρήγορα:

—Αὐτὸ δὲν γίνεται... Ὡς γίνῃ ὅπως προστάζει ὁ Ἀφέντης μας. Αὐριο οἱ ἀρραβῶνες καὶ μετὰ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες, πού θὰ γυρίσῃ ὁ Γοδεφρείδος, οἱ γάμοι.

μὰρι τῆς Φραγκίας, κ' ἡ Ρωξάνη, ἡ παντάμορφη Ἐλληνιστοῦλα.

Μὲ χαρὰ λογάριζαν πὼς μιὰ μερὰ θὰ τὴν ἐφώνησαν πριγκίπισσα τους, τὴ γλυκεῖα, σεμνὴ κοπέλλα, σὺν Μυστρά. Γιατί, καθὼς δὲν εἶχαν παιδιὰ οἱ Βιλαρδουίνοι, φυσικὸς τοὺς κληρονόμος θὰ ἦταν ὁ Γοδεφρείδος...

Ἐνὼ λοιπὸν ἐξῶ ἐβούιζε ἡ εἰδησις, μέσα τὸ παλάτι ἐβούιζε ἀπὸ τὶς ἐτοιμασίες. Εἶχαν ἔρθει τρεχάτες οἱ ἀρχοντοπούλες, οἱ φιλενάδες τῆς Ρωξάνης, νὰ τὴν συγχωροῦν καὶ νὰ τὴν βοηθήσουν... Τὰ δωμάτια τοῦ γυναικωνίτη ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ὁμορφες κοπέλλες, κ' ἀπὸ στολίδια. Στὰ κρεβάτια, στὰ καθίσμα-

Η ΤΡΙΤΗ ΜΟΙΡΑ

...Ἐνα χερμαϊνιάτικο δράδυ, σκοτεινὸ καὶ κρύο, οἱ τρεῖς Μοῖρες μαζεῦθηκαν σ' ἕνα πλουσιοστολισμένο δωμάτιο καὶ ἐκάθισαν κοντὰ στὴ φωτιά. Στὸ πλάι τους εἶχαν μιὰ κούνια, μέσα στὴν ὁποία κοιμήταν ἡσυχὰ καὶ ξεγνοιασὰ ἐνα ἀγοράκι μὲ τριανταφυλλένιο στομά καὶ καστανὰ μαλλιά. Οἱ Μοῖρες τὸ ἐκύτταζαν ἀγρία, γιατί ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς θυμωμένες τὸ δράδυ ἐκεῖνο.

Ὅταν τὸ ρολοῖ τοῦ τοῖχου ἐχτύπησε μεσάνυχτα, ἀργὰ - ἀργὰ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τζάκι πού ἐθερμάνων τὰ γέρικα κοκκαλισμένα κορμὰ τους καὶ πλησίασαν σὺν παιδί. Ἦταν ἡ ὥρα πού ἔπρεπε νὰ τὸ μοιράσουν καὶ ἀπεφάσισαν ἐπάνω σὺν θυμὸ τους νὰ τὸ καταραθοῦν.

Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη εἶπε: «Ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω τὴν ἀσχήμια. Θὰ εἶνε τόσο ἀσχημος, πού κανένας δὲν θὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ. Ὅλοι θὰ ἀποστρέφουμ τὸ πρόσωπό τους ἀπ' αὐτόν, καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα θὰ φύγουμ τρομαγμένα ἀπὸ μπροστὰ του.»

Ἡ δεύτερη εἶπε: «Ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω μιὰ φοδερὴ ἀρρώστεια. Θὰ γυρίσῃ σὺν κόσμῳ δασανισμένος, ἐλεεινός, μονάχος καὶ ὅλοι θὰ τὸν διώχουν μὲ ἀηδία καὶ φρίκη ὅπου τὸν συναντοῦν.»

Ὅταν ἦρθε καὶ ἡ σειρά της σηκώθηκε καὶ ἡ τρίτη:

«—Ἀδελφές μου, εἶπε, αὐτὰ πού τοῦ ἐδῶσατε ἐσεῖς δὲν μοῦ φαίνονται ἀρκετὰ. Καὶ ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος καὶ ὁ ἀηδέστερος ἔχει μερικὲς στιγμὲς πού εἶνε εὐτυχισμένος. Θὰ βρεθοῦν πολλοὶ νὰ τὸν συμπονεσοῦν. Ἐγὼ ὅμως θέλω τὸ παιδί αὐτὸ νὰ γίνῃ δυστυχισμένο σὺν ὅλῃ του τῇ ζωῇ. Θέλω νὰ τὸ μισοῦν, καὶ νὰ τὸ θρίζουν ὅλοι. Πρέπει στὴ ζωὴ του ὁλόκληρη νὰ μὴν ἐκούσῃ δυὸ γλυκεῖες λέξεις. Πρέπει ἡ ζήλεια νὰ τοῦ ρουφήξῃ τὸ αἷμα. Νὰ τὸν κατηγοροῦν γιὰ ὅ,τι τοῦ τὶς πράξεις, νὰ τὸν φθονήσουν γιὰ ὅ,τι ἔχει. Πρέπει κανεὶς νὰ μὴν τὸν νοιώθῃ καὶ σὲ κάθε κλάψιμο τῆς καρδιάς του μόνον τὰ γέλια τοῦ κόσμου νὰ τοῦ ἀπαντοῦν. Σ' ὅλο του τὸν βίον νὰ μὴν ἀποκτήσῃ ἕναν ἀληθινὸ φίλο. Πρέπει, ἔλος πάντων, ὡς τὴν στερνὴν στιγμὴν πού θὰ ξεψυχήσῃ, νὰ νοιώσῃ πὼς μόνον τὸ Μ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ

Μου διηγήθηκαν μια σκηνή που έλαβε πραγματικά χώραν μεταξύ μιας συντροφιάς αποτελούμενης από Έκκεϊνον ή Έκκεϊνον ην και δυο—τρία άλλα πρόσωπα. Έμένα μου φάνηκε αρκετά κωμική, αν όχι γελοία. Σας την μεταφέρω αυτούσια.

Πριν σας την διηγηθώ, θεωρώ απαραίτητον να περιγράψω τον χαρακτήρα Έκκεϊνον ην, ο οποίος είναι φυσικά γνωστός και σ' Έκκεϊνον ο ν. Λοιπόν Έκκεϊνον ην την διακρίνει πράτα απ' όλα μια υπερφάνεια, ή καλώς έννοουμένη υπερφάνεια, που προέρχεται απ' τον αυτοσεβασμό και κάποιαν διανοητική καλλιέργεια. Δεν είναι μία γυναίκα που θα μπορούσε ποτέ να πουλήσει τον έρωτά της. Ένας χαρακτήρ άπλος, χωρίς ματαιοδοξίες, κι' ευγενικός. Αυτά έθεώρησα απαραίτητα να σας τα πω, για ν' αντιληφθήτε καλύτερα πόσο ή ενέργεια Έκκεϊνον ο ν ο υ ήταν άστοχη και άψυχολόγητη.

Η σκηνή λαμβάνει χώραν σ' ένα κέντρον κατά την ώρα του φαγητού. Άνοίγεται συζητήσεις περί του δαχτυλιδίου που φοράει ο Έκκεϊνον ο ς, κι' ο άνοιξας την συζήτησην αποτεινείται ξαφνικά σ' Έκκεϊνον ην ν:

—Νέλλη, για πόρεσε το δαχτυλίδι του Τζών (είνε ο Έκκεϊνον ο ς).

Η Νέλλη φυσικά ξαφνιάζεται προς στιγμήν και προσπαθεί να μη καλά στο νόημα. Έπειδή δεν είναι κουτή, αντιλαμβάνεται άμέσως περί τίνος πρόκειται. Άλλωστε σ' αυτό την υπέθεθησε και ή προηγουμένη συζήτηση και ή παρουσία ενός χρυσόχου στην παρέα.

Κάνει ώστόσο πως δεν κατάλαβε και άλλαζει συζητήσιν. Άλλα ο φίλος ο οποίος είχε αναλάβει να διεξαγάγ την ύπαρξιν, έπιμένει:

—Μα πόρεσε το, λοιπόν!...

Έκείνη φορεί το δαχτυλίδι, που έν τω μεταξύ έβγαλε απ' το δαχτυλό του Έκκεϊνον ο ς, για να δώσει ποιά ή καυμένη, χαρακτήρα άφελείας στη συζήτηση που άρχισε να της γίνεται άγληρή.

Το δαχτυλίδι φυσικά είναι μεγάλο για το δαχτυλό Έκκεϊνον ην ς και τότε χωρίς να κρατηθί κανένα πρόσχημα πιά, άποφασίζεται να πάρουν τα μέτρα του δαχτυλίου της.

Όπως θα καταλάβετε, ο Τζών ήθελε να κάνει δώρον στη Νέλλη. Ο φίλος του ανέλαβε να τον βοηθήσει στην διεκπεραίωση της υπόθεσεως — με συγχωρείτε για την έκφρασι, αλλά δεν βρίσκω και καταλληλότερη — και το ζήτημα έτέθη επί τάπητος — συγγνώμη επί της τραπέζης, μεταξύ των μιφτεκιών, των τηγανιζομένων πατατών και όλουλήρου της παρέας, ήθελα να πω.

Τα μέτρα φυσικά δεν ελήφθησαν, γιατί ή Νέλλη εφρόντισε, δάχνοντας τα πράγματα στη θέση τους, να απαλλάξει τον Τζών απ' όλην αυτήν την δοκιμασία... Πρέπει να σημειώσω για τους αναγνώστας μου, ότι γράφοντας το σημείωμα αυτό, έχω όπιν μου, πως ίσως θρεθούν πολλοί που θα χαρακτηρίσουν την Νέλλη ακορόιδος. Έγώ, ώστόσο, είμαι με την μερίδα εκείνων, που θα έκτιμήσουν δεόντως τον χαρακτήρα της. Άλλα το θέμα μας δεν έν' αυτό. Το ζήτημα που θέλω να καταλήξω είναι ότι όταν ένας ή και μία έπιθυμή να κάνει ένα δώρον, χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Πρέπει να έξερη να κάμη το δώρον. Χρειάζεται προ πάντως λεπτότης και άφελείας. Δεν επιτρέπεται να γενιέται σ' Έκκεϊνον ο ν που πρόκειται να δώρη το δώρον ή έντύπως πως για τον δωρητή ή προσφορά του δώρου αυτού ήταν μία όλόκληρη δοκιμασία. Κάτι, δηλαδή, που έδασάνισε για πολύ το μυαλό του κι' έπομένως διόλου άπίθανον να δασανίζη και την τσέπη του, γιατί καίτοι μπορεί να διαθέση το απαιτούμενο ποσόν, ώστόσο το λυπάται... Δεν επιτρέπεται — προς Θεού — όταν έχετε μπροστά σας έναν χαρακτήρα σαν της Νέλλης, να φθάnete μπροστά σ' ένα κατάντημα και να λέτε:

—Πάμε να σου πάρω κάλτσες!

ΕΥΑ

XENTY LAMAR

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Έάν δεν θέλετε να δυσανεστήσετε την Χέντυ Λαμάρ, εάν δεν θέλετε να εξαφανίσετε το χαριτωμένο χαμόγελο από τα ρόδινα χείλη της, μη της κάνετε ποτέ λόγο για το «Έξτάς», το φίλμ αυτό που έγύρισε όταν ήταν μόλις 16 έτών και στο οποίο άφησε να φανούν ελεύθερα οι από τότε υπέροχες γραμμές του σώματός της. Είναι γνωστό ότι για το φίλμ αυτό, ο πολυεκατομμυριούχος σύζυγός της δαρόνος Φρίτζ Μάντλ, έξέδωσε μίαν όλόκληρη περιουσία προσπαθώντας να αγοράση όλες τις κοπίες που κυκλοφορούσαν, έν τούτοις όμως, μέχρι σήμερα, παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν κατάρθωσε να ανακαλύψη το αρνητικό και να καταστρέψη... Το «Έξτάς» αποτελεί για την Χέντυ μία περιπέτεια, την όποιαν θα ήθελε να λησμονήση.

Καθώς λέγει και ή ίδια, ή ζωή της άρχισε μετά την άφιξί της στην Αμερική και μέχρι προ καιρού, ως μόνη της ταινία ανέφερε την «Πληγωμένης άετός» την όποιαν έγύρισε με τον Σάρλ Μπουαγιέ, και ή όποια προσέδληθη πέρυσι στην Άθηνα.

Παρ' όλον των τελειών «έξωτικό» τύπο της, ή Χέντυ Λαμάρ είναι Βιεννέζα. Ο πατέρας της, ένας πλούσιος Αυστριακός τραπεζίτης, ήταν υπερήφανος για μία τόσο ωραία κόρη, στην όποιαν όλοι έκαναν έρωτα. Ο νεοεισευόμενος γι' αυτήν ένα πλούσιο γάμο και μία εύτυχισμένη ζωή, πάντως, δεν είδε με άσχημο μάτι την κόρη του να στρέφεται προς το θέατρο. Ο περίφημος σκηνοθέτης Μάξ Ράινχαρτ, μαγευμένος από την έκτακτον καλλονή της νέας και βλέποντας συγχρόνως την κλίσι της προς το θέατρο, την έδωθήσε και σε ηλικίαν 16 έτών, ή Χέντυ ήταν δέντεττα του θεάτρου, αλλά και του αυστριακού κινηματογράφου.

Άμέσως όμως ένα δράμα έκηλίδωσε την σταδιοδρομία της, ή αυτοκτονία του μητροπότης της, ενός νεαρού αξιωματικού του αυστριακού στρατού, ο οποίος δεν ήμπορούσε να την δλέπη επί της σκηνής... Το δράμα αυτό έσυνεχίσθη με τον γάμο της, με τον δαρόνο Φρίτζ Μάντλ, μεγαλοδιομήχανον πολεμοφοδίων και αντίπαλον του μυστηριαδούς Ζαχάρωφ. Τρελλός από την ζήλεια, ο δαρόνος άπήνησε να έγκαταλείψη άμέσως ή Χέντυ το θέατρο.

Ίδου τί λέγει ή ίδια για την ζωή

της εποχής εκείνης:

— Ήταν τρομερά ζηλότυπος και έβαζε όλον τον κόσμο να με παρακολουθή και να με κατασκοπεύει. Πολύς φορές, όταν τον άπειλούσα ότι θα τον εγκατέλειπα, με έκλείδωνε μέσα στο δωμάτιό μου! Τί ζωή! Να είσαι νέα, πλούσια, να έχης τα ωραιότερα κοσμήματα της Βιέννης και τα πολυτιμότερα γουναρικά και να αισθάνεσαι τον έαυτό σου αιχμάλωτον ενός ηλικιωμένου και ζηλοτύπου συζύγου.

»Τέλος, έπωφελήθηκα μίας άπουσίας του Φρίτζ για να δραπετεύσω. Δεν μετανώ για τίποτε, εκτός μόνον το ότι δεν ήμπορεσα να ιδώ τα μούτρα που θα έκανε στην έπιστροφή του βρίσκοντας το σπίτι άδειο!

Το Χόλλυγουντ έκαμε θερμή υποδοχή στην δραπέτιδα. Το μόνο πράγμα που δυσκολεύει όμως τους Αμερικανούς σκηνοθέτας είναι εάν ή Χέντυ πρέπει να χρησιμοποιηθή ως μοιραία γυναίκα ή ως τύπος άφελούς και άπλοϊκής νέας. Παρ' όλον ότι μέχρι σήμερα έχει γυρίσει τρεις ταινίες στην Αμερική, έν τούτοις δεν τους έδωσε να καταλάβουν ποιός ρόλος της παίγναι καλύτερα. Στην ιδιωτική της ζωή ή Χέντυ είναι πολύ απλή, και άδιαφέρει τόσο για τα πάντα, ώστε θα μπορούσε να την νομίση κανείς για Αμερικανίδα. Στην όδονη όμως το βλέμμα της παίρνει ένα ύφος γεμάτο ανησυχία, το δε σύνολον των κινήσεών της δεν της επιτρέπει να παίξη τους συνηθισμένους ρόλους.

Μέχρι σήμερα, εκτός από το «Έξτάς», οι Άθηναίοι είδαν και το φίλμ «Πληγωμένης άετός», ή Χέντυ όμως έχει γυρίσει και άλλα δυο φίλμ για την Μέτρο, το πρώτο της με τον Ρόμπερτ Τάιήλορ φέρει τον τίτλον «Η σειρήνα των Τροπικών» και φαντάζεται κανείς από τον τίτλον περί τίνος πρόκειται. Επίσης έγύρισε και ένα άλλο φίλμ με συμπρωταγωνιστήν τον περίφημον Σπένσερ Τρέιου. Το φίλμ αυτό φέρει ως πρόχειρον τίτλον «Πάρνω αυτήν την γυναίκα», πρόκειται δε περί κοινωνικού έργου έκτάκτου πλοκής και ενδιαφέροντος. Και τα δυο αυτά φίλμ θα τα ίδουμε κατά την περίοδον 1940 — 41.

Έτσι λοιπόν, ή Χέντυ Λαμάρ εξακολουθεί να μεσουρανή πάντοτε στο στερέωμα της όδονης, όπου, κατά τους ειδικούς, θα μεσουρανή για πολλά ακόμη χρόνια. Δεν είναι κομής της σαν τόσες άλλες πρωταγωνίστριες που έπέρασαν με μία φωτεινή λάμψη, ήπειλσαν να κάψουν το σύμπαν και εξαφανίσθησαν όπως ήλθαν, από το άγνωστο προς το άγνωστο.

Η Χέντυ έχει φυσική χάρι, οι κινήσεις της είναι ήρεμες και αρμονικές. Δεν έχουν το παραμικρό ίχνος νευρικότητος ή υπερδιεγέρσεως. Χωρίς να καταβάλη την παραμικρή προσπάθεια και άποφύγοντας όλες τις υπερβολές, κατορθώνει να τις προσαρμόζη έντελώς προς τον ρόλο της. Αυτό κάνει την ζωτανή ήθοποίη της άκόμη πιο φυσική και πιο εύχρηστη. Όταν την παρακολουθή κανείς σ' ένα φίλμ, ξεχνά ότι έχει άπέναντί του μίαν ήθοποιό. Η Χέντυ έχει το μεγάλο χάρισμα να συναρπάξη τον θεατή, να τον βγάξη από την πραγματικότητα και να τον κάνει να πιστεύη ότι παρακολουθεί μίαν αληθινή σκηνή της ζωής.

Λατρεύει την ελευθερία της και δπως δεν μιλάει ποτέ της για τους άλλους, δεν θέλει να μιλούν και οι άλλοι γι' αυτήν.

Κάθε φορά που θα διαδοθή κανένα καινούργιο σκάνδαλο γύρω από το όνομα της διαμαρτύρεται χωρίς πικρία και κακία. Η διαμαρτυρία της μοιάζει σαν το παράπονο ενός μικρού παιδιού που δεν το άφήγουν να παίξη με τις κούκλες ή με τα στρατιωτικά του όπως θέλει αυτός.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

που συγχωρεί

Κοινωνικό διηγηματάκι

ΥΠΟ ΜΑΞ ΛΟΥΪΡΑΙ

Ο καυτερός ήλιος του Ιουλίου έρχινε τις φλογερές ακτίνες του, μα ή άκτή του Σαιν-Μισέλ έμοιαζε σ'ά ν' άπλώνόταν με νωχέλια κάτω από το Καζίνο. Πέρα, εκεί στο βάθος του όρίζοντα, ο ούρανός και ή θάλασσα έσμιγαν σε μίαν άχνα καυτερή. Ο κ. και ή κ. Ρικάρ έγύριζαν από το μικρό αγοράκι τους, που προπορευόταν. Και οι τρεις διευθύνθηκαν προς την κυρία Λαροέ, την βελκτική αυτή γυναίκα που διατηρούσε πάντα έναν τόνο σοβαρότητος μέσα στο πένθος της. Ήταν παλαιοί φίλοι. Ο Λαροέ και ο Ρικάρ ήσαν άλλοτε συνταίροι σε μίαν έμπορική έπιχείρησι, αλλά ο θάνατος του Λαροέ είχε διακόψει την συνεργασία. Όστόσο, οι δυο οικογένειες εξακολουθούσαν να βλέπννται και οι σύζυγοι για να διασκεδάσουν τί λύπη της κ. Λαροέ, προσπαθούσαν να την ξαναπαντρέψουν.

— Θα φάτε μαζί μας, δεν είναι έτσι; ρώτησε ο κ. Ρικάρ την κ. Λαροέ χαιρετώντας την.

—Ευχαριστώ, μα είναι αδύνατον άπόψε. Προσκάλεσε την έσύ, αγαπητή μου, είπε στη γυναίκα του ο κ. Ρικάρ, γιατί έγω δεν έχω καμμίαν έπιβολή σ' αυτή την κυρία!

—Μα, ναι, θάρθης, Σουζάννα...

—Α, έγω δεν μπορώ να έπιμείνω πια. Σας άφινω την γυναίκα μου και κανονιστέ τα μαζί της... Αυτό μόνο σας λέω, ότι στο τραπέζι μας θα θρήτε έναν νέο, που θα σας κάνει διαβολέμένο κόρτε!

Και χωρίς να προσθέση άλλο τίποτε, ο κ. Ρικάρ διευθύνθηκε προς τις καμπίνες των λουτρών, ένθ ο μικρός τον άκολουθούσε, γιατί εκεί στην άμμουδιά εύοισε να

κάνη ένα σαρδ παχνίδια.

Οι δυο γυναίκες έμειναν για λίγα λεπτά σιωπηλές. Ξαφνικά όμως ή κ. Ρικάρ πήρε για μία στιγμή ένα τέτοιο ύφος, ώστε θα νόμιζε κανείς πως ήταν έτοιμη να γονατίση μπροστά στη φίλη της.

—Σουζάννα, μουρμούρισε, σ' έξορκίζω κάνε μου τί χάρη...

—Οχι, δεν μπορώ να σου κάμη αυτή τη χάρη! είπε μέσα από τα δόντια της ή κ. Λαροέ.

—Σέ ίκετεύω. Δώσε μου αυτό το γράμμα. Τί το θέλεις; Γιατί έπιθυμείς να με καταστρέψης, στέλνοντάς το στον άντρα μου, όπως μ' έφοβέρισες; Τώρα δέβαια πά-

νε τρεις μέρες από τότε που μου το είπες, μα δεν το πραγματοποιήσες. Σ' ευχαριστώ... Είσαι πολύ γενναίόφρων.

—Δεν είμαι καθόλου γενναίόφρων... Είσαι, μη θέλεις να το άρνηθης, Σουζάννα. Έπειτα, είσαι νέα και ωραία, γιατί θέλεις λοιπόν ένα τέτοιο βάρος στη συνείδησί σου;... Μπορείς να ξαναπαντρευθής και να...

—Δεν θα ξαναπαντρευθώ, γιατί θέλω να μείνω πιστή.

—Έκείνος όμως δεν σου έμεινε... Το σφάλμα του υπήρξε και σφάλμα μου!

—Το σφάλμα του άφορα έμένα νομίζω. —Σουζάννα, γιατί δεν είσαι έπεικής... Θυμήσου τη φίλιά μας!

—Μη μου θυμίζης πως υπήρξες φίλη μου.

—Άλλα το γράμμα δεν άποδεικνύει την...

—Θες να σου το διαβάσω;

—Οχι... Οχι. Θυμήσου μόνο πως σου τα έξωμολογήθηκα όλα, όταν ανεκάλυφες το καταραμένο αυτό γράμμα στα χαρτιά του μακαρίτη του άνδρός σου. Άδς το μου λοιπόν. Άδς το μου, γιατί αυτό θα μου θυμίζη το φοβερό σφάλμα μου! Λυπήσου τον άνδρα μου. Θα τον κάμης να υποφέρει τόσο!...

—Μη... σ' ενδιαφέρει ο άνδρας σου;

—Ναι, γιατί τον αγαπάω.

—Δεν είναι αλήθεια. Τον άνδρα μου αγαπούσες και όχι τον δικό σου!

—Οχι... Οχι. Δεν αγαπήσα τον άνδρα σου.

—Δεν τον αγαπήσες, αλήθεια;

—Μα πως να σε πείσω γι' αυτό; Δεν ξέρω τί να κάμη, πως να σε δεισιώσω... —Περιττόν...

—Έλα, Σουζάννα, λυπήσου το μικρό μου, το παιδί μου τουλάχιστον.

—Το παιδί σου; ρώτησε ή κ. Λαροέ και το πρόσωπό της έγινε πολύ σκυθρωπό. Λέγε γρήγορα, ποτέ έγνώρισες τον άνδρα μου, ποτέ έποχη... Λέγε! Μην πής ψέματα!

—Σου όρκίζομαι, Σουζάννα.

—Μου όρκίζεσαι; Σέ θαυμάζω.

—Σου όρκίζομαι στα κόκκαλα της μητέρας μου!

—Ορκοί! Ξέρεις από τέτοια έσύ!...

—Λυπήσου με, Σουζάννα, σου λέω την αλήθεια!... Μα κύτταξε με πως τρέμω...

—Αν το μάθης ο άνδρας μου, θα με σκοτώση!

—Φώναξε το παιδί σου νάρθη έδώ. Θέλω να ιδώ κάτι.

Ήταν περιττόν όμως να έκτελέση την έπιθυμία της φίλης της ή κ. Ρικάρ, γιατί την ίδια στιγμή έθασε ο μικρός φωνάζοντας:

—Μαμά, μαμά. Δόσε μου ένα χαρτί. Θέλω να κάνω μία δαρκούλα!

—Βαρκούλα, μικρούλη μου; ρώτησε ή κ. Λαροέ ένθ τον τραβούσε κοντά της και άρχισε να τον εξέταζη, να τον κυττάξη καλά στα μάτια, στο μέτωπο, στη μύτη, στο στόμα, στα μαλλιά, στις κινήσεις, σε όλα.

Φαίνεται ότι ή εξέτασις αυτή την έκαμε ν' άγανακτήση περισσότερο. Έβγαλε τότε από την τσάντα της ένα κομμάτι γραμμένο χαρτί και του το έδωσε.

—Να το χαρτί, αγόρι μου, του είπε, για να φτιάξης τη δαρκούλα σου.

Η κυρία Ρικάρ παρά λίγο να σωριασθή χάμα από τον τρόπο της. Στο χαρτί εκείνο έγνώρισε το γράψιμό της, το γράμμα της!

—Άλλοίμονο, έτραύλισε και σηκώθηκε να τ' άρπάξη.

—Αν κουνηθής, φωνάζω τον άνδρα σου και του το δείχνω! Αφσέ το. Ο μικρός θ' άποφασίση.

Το παιδάκι με τις χρυσαφένιες μπούκλες πήρε το χαρτί κι' έτρεξε προς την άμμουδιά, χωρίς να περάση από τον πατέρα του κοντά. Η άγωνία της κ. Ρικάρ μεγάλωσε. Από τη μία στιγμή στην άλλη ήταν χαμένη! Άλλ' ο μικρός έφτισσε γρήγορα γρήγορα τη δαρκούλα του και την έριξε στη θάλασσα.

Και το κύμα, άφου την έχορευε για λίγες στιγμές, έπειτα την παρέσυρε πέρα, μακριά, χαλώντας το σχήμα της και κά νοντας το μελάνι να ξεβάψη.

Η κ. Ρικάρ είχε σωθή!

—Είχες τύχη, της είπε ή φίλη της με το πιο περιφρονητικό γέλιο.

—Σ' ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά, Σουζάννα! Έλα να σε φιλήσω.

—Φίλησε καλύτερα το γυίο σου, γιατί έν' αυτός που συγχώρησε την ένοχο!

ΜΑΞ ΛΟΥΪΡΑΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η μητέρα. — Τάκη, πόσες φορές σου είπα να πάψης να παίξης αυτό το ταμπουρλό; Τά κ η ς. — Έπτά!

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ 1940

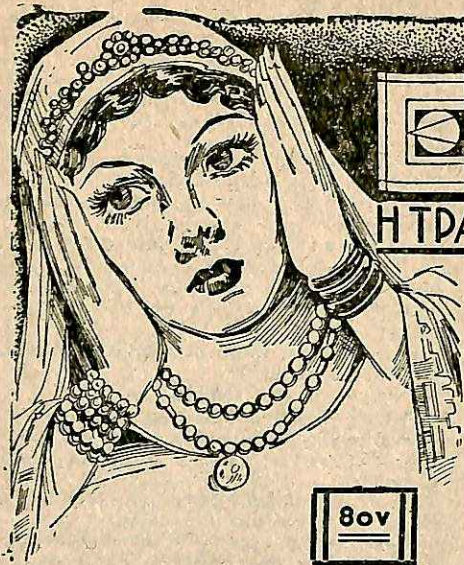
—Οχι, όχι, αγαπητέ μου, δεν θέλω να πάμε σ' αυτό το κέντρο. Έχει πολύ κακή φήμη... Καί έξ άλλου, πιθανόν να συναντηθούμε με την μαμά.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ...

Ο έγγονός. — Παπού, πάρε σε παρακαλώ αυτά τα δυο πέταλα και τίναξε τα μακριά...

Ο Πάππος. — Γιατί, παιδί μου;

Ο έγγονός. — Γιατί ό μπαμπάς είπε πως θα χαρή πολύ όταν τινάξης τα πέταλα...

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο
από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

νη αγριότητα, ήταν — παραδόξως — λιγότερο νευρική και σχεδόν καθολού φοβισμένη. Είχε πάρει πια την απόφασή της και αυτό της έδωσε θάρρος. Έπλησιασε στον φουρκο και του έζησε να της επιτρέψει να ιδεί τον προϊστάμενο του κτηρίου, επειδή επρόκειτο να του κάνει μια σοβαρή αποκάλυψη. Έκείνος έσπευσε να είσοδοις τον αρχιφύλακα, ο οποίος την έδεχθηκε στο δωμάτιό του.

Και σ' εκείνον η Νοεμή επανέλαβε τα ίδια, και κατάρθωσε έτσι να παρουσιασθεί στον προϊστάμενο της απάνθρωπης ύπηρεσίας των βασανιστών.

Με θάρρος τέτοιο, που έδωσε στον σκληρό συνομιλητή της να έννοηση ότι η μικρή νέα δεν εκπαλάβαινε την σοβαρότητα της πράξεώς της, του είπε πως ζητούσε να ιδεί την Ερσινά, επειδή ήθελε να της μιλήσει και να την πείσει να πη ό,τι ήξερε και να μην τους αναγκάσει να την βασανίσουν και να την παραμορφώσουν. Και επρόσθεσε πως θα ήταν συμφέρον εκείνης, αλλά και της άνακρίσεως μαζί, να της επιτρέψουν να την ιδεί...

— Και πιστεύεις ότι θα την πείσης να μιλήσει; την έρωτησε ο αρχηγός των βασανιστών.

— Είμαι βεβαία! Όα μαρτυρήσει, δτι ξέρει, όταν της πω δυά λόγια εγώ! Φθάνει να τα ξέρη μόνον...

— Α, φθάνει να τα ξέρη!

Και η Νοεμή να της δώσει τον καιρό να απαντήσει, επρόσθεσε:

— Έσύ ξέρεις τι ζητάμε από αυτήν;

— Που να ξέρω;

— Και βέβαια που να ξέρεις! Έχεις δίκιο. Την γνωρίζεις από πολλόν καιρό έσύ;

Χωρίς να φαντάζεται πόση μεγάλη σεβαρότητα είχε η απάντησή της και με τον σκοπό να τον πείσει να την αφήσει να ιδεί τη φυλακισμένη, απάντησε:

— Α, φυσικά, γνωρίζομαστε από μικρά παιδιά. Έμαστε αχώριστε φίλες και αγαπιώμαστε πολύ, τόσο πολύ, που δεν μπορούσε να κάνει ή μία χωρίς την άλλη.

Ο αρχιβασανιστής εκύτταξε την απλοϊκή Νοεμή σαν τη γάτα που ετοιμάζεται να καταπιεί το θηράμα της.

— Τότε είναι δικαιολογημένο 'το ένδιαφέρον σου γι' αυτήν! της απάντησε. Και θέλεις λοιπόν να βοηθήσεις τα πράγματα για το συμφέρον της, έτσι δεν είναι;

— Σωστά!

— Να της μιλήσεις λοιπόν! Σαν πιστή φιλενάδα της που είσαι, θα της δείξεις το συμφέρον της και θα την κάνεις να καταλάβει ότι το σωστό είναι να μη φέρει αντιρροήσεις, μια και θα αναγκασθεί στο τέλος να μαρτυρήσει όλη την αλήθεια. Στάσου λοιπόν να διατάξω να σε πάνε κοντά της.

— Είπαfe λίγες στιγμές και ξαναγύρισε μαζί μ' έναν από τους δεσμοφύλακες.

— Όδηγησε το κορίτσι στο κελλί της Ερσινά! τον διάταξε. Και να την αφήσετε να μιλήσει μαζί της όση ώρα της άρεσει.

— Μάλιστα!

— Θέλει να της μιλήσει μυστικά και γι' αυτό δεν πρέπει να είναι κανείς εκεί. Λοιπόν, μόλις την μπάσης, θα φύγεις και δεν θα ξαναγυρίσεις παρά μονάχα

δταν σε φωνάξουν. Κατάλαβες;

— Πολύ καλά.

— Πήγαινε λοιπόν και κάμε όπως σου είπα.

Και γυρίζοντας στην Νοεμή, επρόσθεσε:

— Λοιπόν, όπως είπαμε, και αυτό περισσότερο για το καλό της. Αν την καταφέρεις γρήγορα, θα την έχης και πάλι κοντά σου, εύτυχισμένη και ήσυχη. Πήγαινε...

Η Νοεμή, εύχαριστημένη που έβλεπε ότι θα εκτελούσε με τόση ευκολία το σχέδιό της, ακολούθησε τον οδηγό της, ο οποίος, αφού την έπερασε μέσα από διάδρομους μισοφωτισμένους, την έφερε τέλος μπροστά σε μία σιδερένια πόρτα.

— Εδώ είναι! της είπε. Δεν ξέρω πόση ώρα θα μείνης μαζί της. Μα όταν με χρειασθείς, θα πλησιάσεις το παραθυράκι της πόρτας και θα φωνάξεις «Άραχά!».

— Θα σ' ακούσω και θα τρέξω να σ' ανοίξω. Κατάλαβες;

Η νέα έκανε ένα καταφοτικό κίνημα του κεφαλιού, ενώ ο Άραχά άνοιξε την πόρτα του κελλιού και την έσπρωξε έξω.

— Επειτα ξανάκλεισε και άπομακρύνθηκε, φροντίζοντας να κάνει ήχηρότερα τα βήματά του.

Η Νοεμή, παρ' όλο το θάρρος και την αποφασιστικότητα με την όποιαν εκτελούσε την πράξη της απόφασις, όταν δρέθηκε σ' εκείνο το κατασκοτεινό κελλί, έφρικίασε. Ασφαλώς ο Άδης θα φωτιζόταν περισσότερο και ή μυρωδιά της μουχλίας δεν θα ήταν τόσο δυνατή. Εκεί μέσα θα έπρεπε να μην μπορεί να ζήσει ούτε καν έρπετο.

— Έμεινε ακίνητη στη θέση που δρέθηκε, προσπαθώντας να διακρίνει γύρω της, αλλά δεν έβλεπε τίποτα: Και μέσα σ' εκείνην την νεκρική σιωπή δεν έξεχωριζε κανέναν θόρυβο, κάτι που να έδειχνε ότι ανέπνεε εκεί μέσα κάποιος.

Εφάντασθηκε τότε ότι την είχαν ρίξει σ' εκείνο τον τάφο, με το σκοπό να την αφήσουν να πεθάνει, αφού ήταν φιλενάδα μιας άλλης που είχε δασοληφίσει με τις άρχες. Και ή πρώτη κίνησή της έκανε έξ ένστικτου, ήταν να ριχτεί στην πόρτα και να φωνάξει να της άνοιξη ο άνθρωπος, του όποιου άκουε τα βραεία βήματα να άπομακρύνωνται.

— Αλλά στάθηκε καρφωμένη στη θέση της ακίνητη, ενώ νέο ρίγος την συνεκλόνηζε: Ένόμιζε ότι έκινείτο στο σκοτάδι κά ποιο τρομερό έρπετο, που προχωρούσε να την πνίξει με την δηλητηριώδη αναπνοή του.

Η Ερσινά, στίς ώρες που περσάσνε από τη στιγμή που άρχισαν τα βασανιστήρια της, έδοκίμασε την πιο φρικτή άγωνία που ήταν δυνατό να φαντασθεί άνθρωπος νους.

Είδε να πηδάει εναντίον εκείνων που την έδασάνιζαν, ο Σιδώρ και έννοιωσε άφάνταστον σπαραγμό στη σκέψη ότι θα έπληρωνε κατά τρόπο προφανώς άγριο την άπεγνωσμένη προσπάθειά του να την σώσει.

Σ' εκείνη την φρικτή στιγμή, κατά την όποιαν έδοκίμαζε τους πόνους της σάρκας της που καίγονταν, ή πράξις του άγαπημένου της ήταν ένα πυράκτωμα της ψυχής της, έξ ίσου τρομερό σαν εκείνο του άκαλου της κορμιού.

Η άγάπη της, ή χωρίς όρια, ή τόσο τρυφερή, την έκανε να ξεχάσει την άπελπιστική θέση της, για να σκέπτεται το τέλος που περίμενε τον άνθρωπο που έλάτρευε.

Ο Σιδώρ είχε σκοτώσει τον δοηδό του δημίου και ήταν φανερό ότι τίποτα πια δεν θα καταρθωνε να τον σώσει. Άλλ' έν τούτοις δεν τον έξετέλεσαν εκείνη τη στιγμή. Τον έχύπησαν, του άκούμπησαν στο κορμί του το κοκκινισμένο από τη φωτιά έλασμα και ή ίδια έννοιωσε την άδηή όσμή της σάρκας που καίγονταν. Άλλ' έν τούτοις δεν τον έσκότωσαν. Τί άλλο έσημαινε αυτό, παρά ότι θα τον έβαζαν και αυτόν στα βασανιστήρια, ίσως πιο φρικτά από τα δικά της και θα τον έσκότωναν με τον πιο άπάνθρωπο τρόπο;

Για μία στιγμή, ένόμιζε ότι τον έβλεπε δεμένο επάνω στο άμύδι του μαρτυρίου, και τον δήμιο να του σπάζει τα

κόκκαλα με μία βαραεί, ενώ οι δοηδοί του του άποσπούσαν τα νύχια και τον έγδερναν. Και σ' αυτή την φρικτή όπτασία, έλιποθύμησε.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, δεν διέκρινε τίποτα. Ένα βαθύ σκοτάδι την έτριγύριζε και μία δυνατή όσμή μουχλίας την έπνιγε. Πού βρισκόταν; Ασφαλώς — έσκέφθηκε — ήταν πεθαμένη και ήταν ριγμένη στα σκοτάδια του Άδης. Χωρίς να κινείται καθόλου, προσπαθούσε να φαντασθεί ποιά τάχα διαφορά ύπληρχε μεταξύ της ζωής και της καταστάσεως του θανάτου, αφού και τώρα άκόμη που ήταν νεκρή, ανέπνεε και θυμόταν και άγωνιούσε στη σκέψη ότι ο Σιδώρ θα είχε ύποβληθεί στα βασανιστήρια και ίσως να βασανιζόταν άκόμη.

Νεκρή! Ήταν νεκρή! Έστάθηκε όρεκτες στιγμές και άκροαζόταν. Τί συνέβαινε και άκούγονταν σ' εκείνο το άπροσδιόριστο σημείο του Άδης αυτό το ρυθμικό τικ - τικ, σαν όπως το χτύπημα της καρδιάς της, όταν ήταν άκόμη ζωντανή; Έπιασε το κορμί της και άτόρησε στη διαπιστώσι ότι έπιανε σάρκες. Άκούγε την καρδιά της και έννοιωσε το στήθος της που άνεδοκατέβαινε με τη δυσκολία ενός άνθρώπου που άσφυκτιούσε.

Τινάχθηκε όρθη και άφησε μία κραυγή και ύστερα ένα δυνατό γέλιο. Μετά μία στιγμή, δεν καταλάβαινε τίποτα, και άρχισε να φωνάζει άλλοτε γελάοντας και άλλοτε κλαίγοντας. Τώρα πια δεν ξεχώριζε τις σκέψεις της και δεν προσπαθούσε να καταλάβει άν έπομένως ή ήταν πεθαμένη. Τώρα δεν ένδιεφέρετο για κανένα ζήτημα. Σε μία στιγμή ξαπλώθηκε χαμώ και άποκοιμήθηκε.

Πόσο διήρκεσε αυτή της ή νάρκη δεν θα μπορούσε φυσικά να ύπολογίσει και ούτε το σκέφθηκε όταν άνοιξε τα μάτια της.

Τριγυρισμένη από το ίδιο σκοτάδι, δεν διέκρινε παρά ένα μικρό τετράγωνο — το παραθυράκι της πόρτας — κάτι που έλευκάζε στην πνιγνή και άτέλειωτη νύχτα που διαρκούσε ποιάς ξέρει άπο πόσον καιρό: από ώρες ή ήμέρες ή ίσως και χρόνια. Και σκεπτόταν άκίνητη, άνίκανη να συγκεντρώση τη σκέψη της για να καταλάβει και τη δύναμή της για να σηκωθεί, όταν άνοιξε μία πόρτα, την άπρωξε της όποιος αντίλαμβανόταν για πρώτη τότε φορά και έκλεισε εύθους σε λίγο. Άλλά στο μεταξύ, είδε να μπαίνει ένας αμύρος όγκος, κάτι που έμοιαζε με άνθρωπον.

Άνθρωπος! Σ' αυτό το άπείσιό καταφύγιο, ύπληρχε λοιπόν μία ύπαρξις άλλη, κάτι ζωντανό, ύπληρχε και άλλη δυστυχισμένη, κάποια που ήρθε να την συντροφεύσει στην αιώνια σκοτεινιά της ύπαρξέως της;

Μέσα στη θολάδα του ταραγμένου μυαλού της γεννήθηκε κάποια έπιείδα και ή παγωνιά της μονώσεως ζεστάθηκε στη σκέψη ότι δεν ήταν μόνη της.

Καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, κατάρθωσε να σηκωθεί και να προχωρήσει προς την Νοεμή, ή όποις φρικιούσε, νομίζοντας ότι επρόκειτο να την περιπυχήσει κάποιο τεράστιο φίδι για να της συντρίψει τα κόκκαλα εις ένα κουλούρια-ομά του.

Η Ερσινά, της όποιας τα μάτια είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι περισσότερο, διέκρινε καλύτερα. Άλλά ή Νοεμή δεν ξεχώριζε τίποτα. Άκούγε όμως τον έλαφρό θόρυβό της, και νομίζοντας πάντοτε πως την είχαν ρίξει σε κάποιο λάκκο με φίδια, ύποχωρούσε προς την πόρτα, χωρίς να μπορεί να βγάλει φωνή.

— Δυστυχισμένη, της έψιθύρισε τότε ή Ερσινά. Γιατί σε έφεραν εδώ;

Η Νοεμή έστάθηκε. Άνεγνώρισε την φωνή εκείνη που μόλις άκούγονταν και άνεθάρρυνε.

— Ερσινά! έβρασε. Είσαι έσύ;

— Ποιάς πεθαμένος επρόφερε το όνομά μου;

— Πεθαμένος; Όχι, Ερσινά, ούτε εγώ είμαι πεθαμένη, ούτε έσύ πρόκειται να πεθάνεις!

Η Νοεμή είχε ξαναπάρει το θάρρος της: άλλ' έν τούτοις ή φωνή της έτρεμε...

— Ποιά είσαι;

— Η Νοεμή! Πώς είναι δυνατόν; Γιατί ήρθε;

— Είχε γουρλώσει τα μάτια, φαινόταν σαν να άγωνιζόταν να συλλάβει κάποια σκέψη που όλοένα την έχανε. Έκείνη που δεν διέκρινε την φρικτή άλλοίωσι της μορφής της, απάντησε:

— Μ' έστειλε ο Σιδώρ!

Το όνομα εκείνο δεν προφέρθηκε σε μία τόσο τραγική στιγμή, έφερε καταπληκτικό άποτέλεσμα. Μπόρεσε, εκείνο το όνομα, να διαλύσει τα σκοτάδια του ταραγμένου μυαλού της, να της νικήσει την τρέλλα και να της δώσει τη δύναμη να έννοηση. Ποιά μαγική, άλήθεια, έπιδρασι έχει το άγαπημένο μας όνομα σε μία στιγμή άπείπιστίας και άπογνώσεως!

Ο Σιδώρ, λοιπόν, όχι μόνο δεν είχε πεθάνει, άλλά άπεναντίας έφρόντιζε να έπικοινωνήσει μαζί της. Ήταν έλευθερος, ήταν μακριά από τον κίνδυνο. Με ποίον τρόπο το κατάρθωσε; Δεν είχε σημασία. Έφθανε γι' αυτήν πως ήταν καλά και είχε κατορθώσει να της στείλει είδήσεις του.

— Λοιπόν; ρώτησε, ενώ στην ψυχή της χυνόταν ή άνακουφίσις. Είναι καλά; Είπε σε άσφαλισμένο μέρος;

— Μα βέβαια... Και μ' έστειλε να σε δω και να σου πω να κάνης μερικά πράγματα, για να σωθής.

Η Νοεμή δεν ήξερε ότι ο νεανίας είχε σκοτώσει τον δοηδό του δημίου και ότι είχε συλληφθεί. Και δεν μπορούσε, έπομένως, να φαντασθεί για ποιον λόγο ή Ερσινά της ζητούσε έπιμόνως πληροφορίες για την ύγεια και την ασφάλειά του.

Μεταχείρισθηκε το όνομά του για να έξαναγκάσει την φυλακισμένη να μην φέρη αντίρρηση και εκείνη, που δεν είχε κανένα λόγο να δυσπιστεί τις πληροφορίες της, άφησε έναν στεναγμό άνακουφίσεως και έψιθύρισε:

— Σ' έστειλε έδώ; Τι να κάνης;

— Να σε σώσω...

— Να με βγάλεις από δω;

— Να!

Η Ερσινά άνεσκήρτησε. Α, αν μπορούσε να βγεί από εκείνον τον τάφο και να απαλλάξει από τους δημίους και τα μαρτύριά τους!

— Και ύπληρχε λοιπόν τρόπος να βγής κανείς απ' αυτόν τον τάφο;

— Να! Άρκει να κάνης ό,τι σου πω.

— Τι έχεις να μου πής;

— Το σχέδιο είναι άπλο. Έγώ μπήκα έδώ να σε ιδώ και σε λίγο να φύγω...

— Άλήθεια! Πώς σ' άφησαν να κατέβης έως αυτόν μου τον τάφο;

— Τους είπα πως πρόκειται να σου πω κάτι, που θα σε κάνει να μην φέρνης αντίρροήσεις και να άποκαλύψης εκείνα που θέλουν να μάθουν, άν τα ξέρης...

— Καταλαβαίνω...

— Μ' άφησαν και μπήκα να φροντίσω για το συμφέρον σου και για την ύπόγεια που τους ένδιόφει. Άμα κάνω ό,τι ύποσχέθηκα, θα φύγω. Έτσι δεν εί;

— Μα... βέβαια...

— Να, λοιπόν, περί τίνος πρόκειται. Αντί για μένα, θα φύγης έσύ...

Η Ερσινά δεν απάντησε. Και δν ή Νοεμή μπορούσε να διακρίνει την μορφή της, θα έβλεπε πως ήταν άποτυπωμένη σ' αυτήν ή κατάπληξις.

— Δεν καταλαβαίνω... δεν μπορώ να καταλάβω! ψιθύρισε τέλος. Ένας πόνος, μια ζαλάδα που έχω μέσα στο μυαλό μου... Πώς να σου πω, δεν είμαι έντελώς καλά... δεν αντίλαμβάνομαι εύκολα. Λες ό,τι...

— Λέω ότι θα φύγης έσύ απ' αυτό το μπουτυρόμυ και στο πόδι σου θα μείνω εγώ...

— Να φύγω!

Δεν εκπαλάβε ούτε τώρα. Η νέα εκείνη, που είχε ύποστη τέτοιον ψυχικό κλονισμό, ώστε να χάσει προς στιγμήν τα λογικά της, δεν μπορούσε να καταλάβει πως μπορούσε να γίνη ένα τέτοιο πράγμα.

— Μα πως θα με άφήσουν να φύγω; ξαναρώτησε. Θέλουν;

— Δεν πρόκειται να τους ρωτήσω με...

Αν θέλουν ή όχι. Πρόσεξε με καλά. Έρσινά, και κατάλαβε με: Έγώ ήρθα να σε ιδώ και να φύγω. Αντί για μένα, θα φύγης έσύ, τάχα ότι είμαι εγώ...

— Μα αυτό...

— Αυτό είναι εύκολο να γίνη, γιατί θα φορής τα ρούχα μου και έτσι θα τους γελάσης. Ούτε έμένα με ξέρουν καθόλου — μία στιγμήούλα με είδαν — ούτε έμένα θα σε θυμούνται. Βλέπουνε τόσους κάθε μέρα, ώστε δεν είναι δυνατόν να άποτυπώσουν στη μνήμη τους τις φυσιογνωμίες τους. Θα τους πής πως έκανες ό,τι έπρεπε, πως ή φυλακισμένη έπείσθηκε να μιλήσει και να μαρτυρήσει ό,τι και άν ξέρη, και θα φύγης...

Τώρα ή Ερσινά είχε καταλάβει το σχέδιο της νεαής άπελπισμένης, άλλά δεν μπορούσε να έννοηση πως θα σωζόταν εκείνη μετά την εξαπάτησι των ανθρώπων της φυλακής. Αντί να την δάουν στα βασανιστήρια αυτήν, θα έβαζαν εκείνη.

Πάντως, μία ζωή επρόκειτο να θυσιάσθ. Ποιός λόγος ύπληρχε να γίνη αυτή ή άντικατάστασις;

Στην άπορία της ή Νοεμή δεν έδυσκολεύθηκε να δώσει απάντησι.

— Όταν θα με παρουσιάσουν στον άρχηγό των δημίων, της είπε, θα του πω ότι δεν είμαι εγώ, εκείνη που ζητάς. Η νέα που είχαν με έπιασε διά της βίας, μ' έγδυσε και μου πήρε τα ρούχα. Και μ' άφησε στη θέση της για να τιμωρηθώ εγώ γι' αυτήν. Κατάλαβες;

Έκείνη που δεν εκπαλάβαινε ή Ερσινά, ήταν το πώς θα τους έπειθε να μην ξεσπάσουν σ' εκείνην την άγανάκτησι τους για την άντικατάστασι. Άλλά και γι' αυτό ή άλλη έβριχε άρκετά έπιχειρήματα, το σπουδαιότερο εκ των όποιων ήταν ότι και ο Σιδώρ συμφωνούσε με την γνώμη της.

— Άκόμη έχω να σου προσθέσω και το έξης, κατέληξε ή Νοεμή. Για ποίον λόγο θα έρχόμουν να ταφώ σ' αυτό τον Άδην, αν δεν ήμουν βέβαιη ότι δεν διέκρινε κανένα κίνδυνο άπολύτως; Το έχουμε προβλέψει όλα, τα έχουμε κανονίσει όλα και δεν μένει τώρα παρά να διασθούμε λίγο για να τελειώσωμε.

Η Νοεμή κατάρθωσε να την κάνει να άποσύρη και τις τελευταίες αντίρροήσεις της. Με μία πυρετώδη εύγλωττία της άνέπτυνε και πάλι το σχέδιό τους και την έπεισε ότι τίποτα δεν είχε να φοβηθεί κανείς, ούτε και αυτή που θα έμενε στη θέση της. Γιατί ή Ερσινά, στο τελευταίο αυτό έπέμεγε περισσότερο, επειδή δεν ήθελε να θυσιάσθ μία άλλη για να σωθί αυτή.

— Έμπροσθ, λοιπόν, άς μην άργούμε! την συνεβούλευσε τέλος. Βγάλε τα φορέματά σου, θα βγάλω και εγώ τα δικά μου. Και έτσι μετριομένη έσύ, θα πής να βρης τον Σιδώρ που σε περιμένει κρυμμένος στο σπίτι μου...

Λίγη ώρα άργότερα, οι δύο νέες είχαν άνταλλάξει τα φορέματά τους. Η Ερσινά είχε σκεπάσει το κεφάλι με το μαντήλι της Νοεμής και εκείνη είχε βαστάξει δυό κομμάτια από το μεσοφόρι της για να δέσει με αυτά το στόμα της και να ίσχυρισθ ότι τάχα ή φυλακισμένη την έφίμωσε και της έδεσε τα χέρια και έτσι την ύπεχρεώσε να μείνη στην θέση της.

Επειτα την συνεβούλευσε τί θα έκανε και πως θα εξαπατούσε τον δεσμοφύλακα, μίλησαν για ποίο σκοπό βασάνιζαν την Ερσινά και τέλος ή Νοεμή σφάξε καλώντας τον Άραχά.

Σε λίγο έπλησιασε ο φρουρός και έρώτησε από το παραθυράκι.

— Τελειώσε;

— Ναί! απάντησε ή Ερσινά. Άνοιξε...

— Έμεινε σύμφωνη;

— Ναί!

— Τόσο το καλύτερο για τον έαυτό της. Έλα τώρα να φύγης...

Άνοιξε την πόρτα και ή φυλακισμένη βγήκε. Ο δεσμοφύλακας την ξανάκλεισε και άπομακρύνθηκε με την Ερσινά, ενώ ή Νοεμή σαριαζόταν χαμώ συντετριμμένη, άλλά ίκανοποιημένη όμως ότι μ' αυτό το τραγικό της διάδημα θα εύχαριστούσε τον άγαπημένο της.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

...ότι η εξήγησις αυτή εινε αναγκαία μεταξύ μας...

Επειτα άφηγήθη στην άδελφή του πώς η περιουσία του οίκου Πονταλές είχε σωθή χάρις στη γεναιοδωρία του στρατηγού ντε Σαβερνύ.

Τής άφηγήθη άκόμη πώς είχε σωθή η τιμή του δνόματός των, χάρις στην επέμβαση του ίδιου αυτού ανθρώπου, πού, μετά την περιουσία του, είχε θυσιάσει τώρα και τη ζωή του.

—Ο Σαβερνύ, είπε, απέθανε για να σώση την τιμή του πατέρα μας. Άλλά, πεθαίνοντας, άπήτησε να γίνης σύζυγος του Γεωργίου...

Ετσι η Μαργαρίτα έμαθε τα πάντα και άντελήφθη ότι ο γάμος της με το γιού του στρατηγού θα έσωζε την τιμή της οικογενείας της.

Ο Άντώνιος κατέληξε:

—Υπεσχέθην στον πατέρα μας ότι θα γίνης σύζυγος του Γεωργίου ντε Σαβερνύ. Πρέπει να δεχθής αυτό το γάμο, γιατί, διαφορετικά, το όνομά μας θα άτιμασθή για πάντα...

Η Μαργαρίτα είχε ταραχθή. Με φωνή που μόλις άκούγονταν, είπε:

—Δεν θα σου άπαντήσω τώρα στην πρόταση του Γεωργίου ντε Σαβερνύ. Έχω ανάγκη να σκεφθώ. Εάν η άπάντησίς μου εινε καταφατική, αυτό θα όφειλεται στον σεβασμό που τρέφω προς την άνάμνησι του πατέρα μου και της μητέρας μου. Έσένα, όμως, Άντώνιε, δεν θα πιάσω να σε θεωρώ πάντοτε ως φονέα του ανθρώπου, τον όποιον άγαπούσα και του παιδιού μου.

Η συνομιλία αυτή, η όποία άπεκάλυψε στη Μαργαρίτα όλα τα θλιβερά γεγονότα που είχαν προηγηθή, εδύθισε τη νέα σε μια τρομερή άγωνία.

Ένα φρικώδες δίλημμα ύψωνετο μέσα στην ψυχή της.

Τί έπρεπε να κάμη;

Να παραμείνη πιστή στην άνάμνησι του Ιουλιανού και να έξακολουθήσει να ζή με την έλπίδα ότι θα ξαναβρίσκε μια μέρα το παιδί της;

Η να θυσιάση τα προσωπικά της αίσθήματα, για να σώση την τιμή της οικογενείας της, που διαφορετικά θα κατεράκωνετο.

Την άλλη ημέρα ο Άντώνιος εζήτησε να μάθω από την άδελφή του την άπόφασί της:

—Έσκέφθηκες; έρώτησε.

—Ναί.

—Λοιπόν; Τί πρέπει να άπαντήσω στον κύριο ντε Σαβερνύ;

—Δεν θα σου το πώ άκόμη, Άντώνιε, άπάντησε η Μαργαρίτα. Έχω ανάγκη να συνήθισω σ' αυτή τη σκέψι. Πώς εινε δυνατόν να έξαπατήσω αυτό τον άνθρωπο, Είμαι άναξία του. Ο γάμος αυτός με κάνει να τρομάζω. Ο πατήρ του Γεωργίου έθυσιάσθηκε για να ύποστηρίξη τον πατέρα μας και για να σώση την τιμή του. Και έμεις, για να του εκφράσωμε την εύγνωμοσύνη μας, τί πρόκειται να κάμωμε; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι αυτό εινε κατάχρησις της έμπιστοσύνης με την όποιαν μας περιβάλλει; Νομίζει ότι συμφεύεται μια νέα που εινε άξια να γίνη σύζυγός του. Άλλ' η νέα αυτή εινε χωρίς τιμή. Θα νομίζω ότι άνταγαπάται ίσως και εμάς η νέα αυτή δεν έχει να του προσφέρει καμμία άγάπη. Θα νομίζω τέλος ότι εινε ο πρώτος που έναγκαλίζεται το σώμα της... και όμως... ώ! φρική! η νέα αυτή δεν θα τολμά να τον κυττάξη κατά πρόσωπον, χωρίς να κοκκινίζει από ντροπή. Όχι, όχι, δεν μπορώ να σου δώσω άκόμη την άπάντησι που μου ζητείς. Δεν έχω το θάρρος να ύποκριθώ την άπαίσυνην αυτήν κομωδία... Ίσως θρώ τη δύναμι όργότερα.

Ο Άντώνιος δεν έπέμενε περισσότερο. Τα λόγια της Μαργαρίτας τον είχαν κάμει να σκεφθή ότι τελικώς θα έδιδε καταφατική άπάντησι. Το πάθος είν' παρελ-

θει και η φωνή της λογικής έμιλούσε τώρα.

Και όμως η πάλη διήρκεσε επί άρκετά διάστημα άκόμη μέσα στην ψυχή της νέας. Άν τούλάχιστον μπορούσε να έμπιστευθή σε κάποιον τις σκέψεις της, να ζητήση τη συμβούλη του!

Άλλά δεν είχε κανένα κοντά της. Ο μόνος πού την περιεστοίχιζε διαρκώς ήταν ο Άντώνιος.

Γιατί η θεία της, από άρκετο καιρό τώρα, είχε άρχισει να χάνη συνεχώς τις δυνάμεις της και παρέμενε πάντοτε σχεδόν στο κρεβάτι.

Στην έπαυλι του Μπλουά, θα μπορούσε ίσως να ζήση μερικά χρόνια άκόμη. Άλλ' η ζωή του Παρισιού την είχε σκοτάσει.

Μαζί με τη θαυμάσια κατάρτισι των δυνάμεών της και το μυαλό της άρχισε να έξασθενεί έπίσης.

Θά έλεγες ότι ένας άδιαπέραστος πέπλος την έχωριζε από εκείνους πού την περιεστοίχιζαν.

Ήταν ο πέπλος του θανάτου που δ-πλωνε γύρω της τη λήθη και την άπεμάκρυνε σιγά—σιγά από τη ζωή.

Η Μαργαρίτα το άντελαμβάνετο. Και όμως έπηρε το θάρρος να κάμη μια τελευταία άπόπειρα.

—Θεία μου, της είπε μια μέρα, χαϊδεύοντας τα κοκκαλιάρικα χέρια της γεροντοκόρης, έχω μεγάλη άνάγκη από τις συμ-βουλές σας.

—Α! έκαμε η γραία και εκύτταξε επί μερικά λεπτά την Μαργαρίτα, σάν να μ'ην έκαταλάβαινε τί της έλεγε.

—Θεία μου, έκαμε η νέα, είμαι εγώ... η Μαργαρίτα... Όθλω να με συμβουλευσάτε. Περνώ μια πολύ δύσκολη στιγμή. Σεις μόνο μπορείτε να μου πείτε τί πρέπει να κάμω...

—Τί με θέλεις, παιδί μου; έρώτησε η γεροντοκόρη. Σε τί μπορώ να σου χρησιμεύσω;

—Ο άδελφός μου άπαιτεί να πάρω ως σύζυγο τον Γεώργιο ντε Σαβερνύ...

—Τον ξέρω... Εινε πολύ καλός νέος.

—Άλλά δεν μπορώ να τον παντρευθώ... έλεγε η Μαργαρίτα.

—Και γιατί;

—Δεν θυμόσαστε λοιπόν τον Ιουλιανό... τον Ιουλιανό Ρεμοντέ;

—Τον Ιουλιανό Ρεμοντέ; Έκαμε η γεροντοκόρη, σάν να προσπαθούσε να θυμηθώ.

—Όχι, είπε τέλος. Δεν τον θυμούμαι. Δεν τον ξέρω...

—Ω! θεία! έφώναξε η Μαργαρίτα. Είσαστε ο μόνος άνθρωπος πού είχα στον κόσμο και όμως κι' εσείς μ' έγκαταλείψατε!...

Η γεροντοκόρη την εκύτταξε με κατάπληξι. Δεν έφαινετο ν' άντιλαμβάνεται την άφορμή πού έπροκαλούσε αυτά τα δάκρυα.

Η Μαργαρίτα παρέμεινε επί άρκετή ώρα άκόμη μέσα στο δωμάτιο της θείας της.

Άλλά, στο τέλος, έσηκώθηκε και έφυγε άπληπισμένη.

Από την ημέρα εκείνη, έπέρασε ένας όλόκληρος μήνας.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα, η Μαργαρίτα κατάρθωσε με διάφορες προσάσεις να μη δίνη καμμία ώρισμένη άπάντησι.

Άλλά, την τελευταία φορά, ο Άντώνιος έπέμενε.

—Πρέπει να έχω την άπάντησί σου! έλεπε με έπιτακτική φωνή. Δεν μπορεί να συνεχισθή περισσότερο αυτή η κομωδία...

Η Μαργαρίτα άντελήφθη ότι δεν ύπληρε πιά έδωας για να ύποχωρήση.

Και, με φωνή που μόλις άκούγονταν, έλεπε:

—Μπορείς να άπαντήσης στον κύριο ντε Σαβερνύ ότι δεχόμαι να γίνω σύζυγός του...

—Εύχαριστώ! Έκαμε ο Άντώνιος. Και άπεμακρύνθη με ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη.

Η Μαργαρίτα είχε άπομείνει μόνη. Και τότε, άκουίζοντας ένα δάκρυ πού έτρεξε από τα μάτια της, έψιθούσε:

—Θα γίνω σύζυγός του και θα άφιερώνω στον άνθρωπο αυτό όλη μου τη ζωή.

Ο Ιουλιανός φαντάζομαι ότι θα με συγχωρήσει γι' αυτό...

Δύο μήνες άργότερα, η Μαργαρίτα...

Πονταλές εγίνετο σύζυγος του ύπολοχα-γού Γεωργίου ντε Σαβερνύ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Ο μπάρμπα Ροντάρ είχε έγκαταλείψει το σταυροδρόμι του δάσους την έπομένη της ημέρας, κατά την όποιαν είχε θρώ, μαζί με την κόρη του Έλιάνα, το μικρό νεογέννητο παιδάκι, πού είχε έγκαταλειφθή υπό τόσο τραγικές συνθήκες επάνω στο χιόνι.

Το μικρό άμαξάκι του, μέσα στο όποιον είχαν πάρει θεσι η Έλιάνα και το μωρό, έτρεχε τώρα στο δρόμο της Μπρύζ.

Εσταμάτησαν για μερικές ώρες στο Σαμπιέρ και εκεί ο γανωτής άγόρασε μερικά πανιά για το παιδάκι αυτό, στο όποιο είχε δώσει από το προηγούμενο βραδυ το όνομά του, βαπτίζοντας το Ιάκωβο.

Επειτα το έπηρε στην άγκαλιά του για να τ' αλλάξει.

Άλλά, τη στιγμή εκείνη, δύο μετάλλι-να άντικείμενα έπεσαν κάτω.

Ήταν ένα στρατιωτικό μετάλλιο και ένα παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, πού είχαν κυλίσει από τα σπάργανα.

Ο Ιουλιανός Ρεμοντέ, στον όποιον ανήκαν και τα δύο, όταν άκουσε τον καλ-πασμό του άλόγου μέσα στο δάσος του Ρουσού, σάν να προσηβάνετο το τέλος του, τά είχε βγάλει από το στήθος του και τά είχε κρύψει μέσα στα ρούχα του μωρού, σκεπτόμενος ότι μια μέρα θα μπορούσαν να του χρησιμεύσουν.

Το παράσημο ήταν όπως όλα τα άλλα.

Άλλά το μετάλλιο είχε κτυπηθή από σφαίρα και είχε συμπιεσθή στο ένα μέ-ρος.

Στο γεγονός αυτό όφειλε ο Ιουλιανός το ότι δεν είχε πέσει νεκρός κατά τη μεγάλη μάχη του Πιάδε. Γιατί η σφαίρα είχε παρεκκλίνει και το κτύπημα της ύπληξε, για το λόγο αυτό, πολύ ελαφρό.

Ο μπάρμπα Ροντάρ το εζήτησε επί άρκετή ώρα.

Επειτα έπλησίασε σ' ένα μικρό κιώ-τιο, πού εύρίσκετο στο μικρό άμαξάκι και το άνοιξε.

Μέσα σ' αυτό, είχε βάλει την προηγou-μένη του πιστόλι πού είχε θρώ κοντά στο μωρό.

Ήταν το πιστόλι πού ο Άντώνιος Πονταλές είχε δώσει στον Ιουλιανό Ρεμοντέ για να μονομαχήσουν.

Το πιστόλι αυτό είχε πέσει από τα χέ-ρια του νεαρού άξιωματικού και ο Άντώ-νιος ντε Πονταλές, στη σπουδή του ν' άπομακρυνθή από το μέρος αυτό, είχε ξε-χάσει να το πάρη μαζί του.

Ο μπάρμπα Ροντάρ το έπηρε στα χέ-ρια του και άρχισε να το περιεργάζεται.

Το πιστόλι αυτό ήταν θαυμάσια έπεξε-ργασμένο και έστολίζετο με χρυσοποικιλ-τους διακοσμήςεις. Στην κώνη του ήταν γραμμένο με γοθικά γράμματα το όνομα του όπλοποιού, πού το είχε κατασκευάσει.

Το όνομα αυτό ήταν του Κλωντέν, ένας από τους μεγαλύτερους όπλοποιούς των Παρισίων.

Στην άκρη της λαβής, πλάι σ' ένα χρυ-σό στέμμα κόμητος ύπήρχαν τα ψηφία:

A. Π.

Εάν ο μπάρμπα Ροντάρ είχε μερικές γνώσεις για τα οικόσημα των μεγάλων Παρισίωνων οικογενειών, θα μπορούσε να άναγνωρίση άμέσως σ' αυτό πού είχε μπροστά του κατά τη στιγμή αυτή, το οικόσημο των Πονταλές.

Άλλά, έσκέπτετο, αυτό δεν θα ήταν δύσκολο να το έξακριβώση, όταν ήθελε.

—Το πιστόλι αυτό θα μου χρησιμεύσει ίσως μια μέρα, έψιθούσε, για να βρώ τον πατέρα αυτού του παιδιού.

Έξανάβαλε έπειτα το πιστόλι αυτό στη θέσι του και δεν ξανασκέφθηκε πιά το ζή-τημα αυτό. Λίγο τον ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή αν το μικρό αυτό ήταν παιδί κόμη-τος ή κάποιου όσημου χωρικού. Το γεγο-νός ήταν ότι είχε έγκαταλειφθή μέσα στο δάσος και ότι αυτός, ο μπάρμπα Ροντάρ, το είχε πάρει τώρα υπό την προστασία του.

Λίγη ώρα άργότερα, το μικρό άμαξάκι έσυνέχιζε το δρόμο του.

Ο γανωτής έγκατεστάθη στο Βιλλάρ,

ένα μικρό χωριό, πού άποτέλοσε το κέν-τρον πολλών άλλων, πού εύρίσκοντο όλό-γυρα και όπου ύπήρχε πάντοτε άφθονος εργασία γι' αυτόν.

Και ο καιρός έπέρασε.

Οι μήνες στην άρχη και έπειτα τα χρόνια.

Ο μικρός Ιάκωβος είχε μεγαλώσει τώρα.

Ο μπάρμπα Ροντάρ του έδιδε την τέχνη του και συγχρόνως τον έστειλε σχο-λείο μαζί με την Έλιάνα.

★ ΝΕΑΠΟΛΙΣ: — Ένας νεαρός άριστοκράτης, ο κόμης Τζουλιό Βενέ-τι διεζεύχθη την σύζυγό του, για να παντρευθή την καμαριέρα του. Στην σύζυγο έδωθε μεγάλη άποζημίωσις.

★ ΣΙΓΑΓΟΝ: — Τελευταίως άνε-καλύφθη μια εταιρία, πού πωλούσε... παιδιά με δόσεις.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Παιδιά! Τί παι-διά ήσαν αυτά;

ΣΙΓΑΓΟΝ: — Ήσαν κατά το πλεί-στον προϊόντα παρανόμων έρώτων και έπωλούντο σε άνδρόγυνα πού δεν είχαν παιδιά. Όπως έξηκριδώνθη από τα θλιβία της εταιρίας, πού διευθύνο-ταν από την Μαίρη Ντίξον, και την κόρη της, έπαλήθησαν με δόσεις άρκε-τές εκατοντάδες παιδιών σε διάφορα σημεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

★ ΤΕΞΑΣ: — Πρό ήμερών, η μίς Βιρτζίνια Ουίν, κόρη του μεγαλυτέ-ρου έμπορου της πολιτείας μας, εξέ-πληξε τους προσκεκλημένους της έμ-φανισθείσα με ένα φουστάνι, πού έζύ-γιζε... δέκα όκάδες!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Μα από τί ήταν το καταπληκτικό αυτό φουστάνι;

ΤΕΞΑΣ: — Ήταν όλόκληρο καμω-μένο από κόκκους σιταριού. Χρειά-σθηκαν έξήντα χιλιάδες σπιρτά για να κατασκευασθή το φουστάνι αυτό, πού άφνε μεγάλο υτεκολτέ και είχε και μακρά ούρα. Τα σπιρτά, συνδε-δεμένα μεταξύ τους με μια χρυσή κλωστή, έλαμπαν σάν χρυσάφι.

Η μίς Βιρτζίνια, πού έχει άνάστημα 170 μ., εινε πρωταθλήτρια του τέν-νις και του χόκεϊ.

★ ΤΟΚΙΟ: — Πολλοί γεωπόνοι κατάρθωσαν να κάνουν να φύγουν οι μικροσκοπικά δένδρα. Ένα όλόκληρο δάσος τέτοιων μικροσκοπικών δένδρων στήριζε καταλαμβάνει έπιφάνεια ενός σρέμματος. Έως τώρα οι Ιάπωνες παρήγαγαν μόνο μικροσκοπικά πεύκα.

Σήμερα όμως παράγουν και μικρο-σκοπικά όπωροφόρα δένδρα, όπως μη-λιές κλπ. Κατάρθωσαν να παράγουν μηλιές πού έχουν ύψος μόνο 20 έως 50 πόντους.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Δεν μπορείτε να μ'ος πείτε πώς το κατάρθωσαν αυτό;

ΤΟΚΙΟΗ — Δυστυχώς! Οι Ιά-πωνες γεωπόνοι δεν έννοούν με κανέ-ναν τρόπο να άποκαλύψουν το μυστικό της τέχνης των.

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Την περασμέ-νη έβδομάδα έπανδρεύθηκε η τριακο-σίστη έβδομηκοστή έμπητη σεργιτό-εισσα άεροπλάνων με έναν εκατομμυ-ριοχο. Πρέπει να ξερετε πώς το δη-μοφιλέστερο έπάγγελμα στον γυναι-κέο κόσμο της Άμερικής εινε της σερ-βιτόρισσας στα μεγάλα έμπορικά άε-ροπλάνα.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Και γιατί αυ-τό;

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Γιατί η θέσις αυτή φέρνει γούρι στις γυναίκες! Το έναίριο ταξίδι μεταβάλλεται γρήγορα σε ταξίδι... μελίτος. Λίγοι εινε οι άνύπανδροι έκατομμυριοχει πού τα-ξιδεύουν με άεροπλάνα και πού δεν παντρεύτηκαν με τις ώραιες... άερο-σεργιτόρισσες.

Η ΘΛΗΦΩΝΗΤΡΙΑ

Έπέρασαν και άλλα χρόνια.

Ο Ιάκωβος είχε γίνει ένας θαυμάσιος έφηβος και η Έλιάνα άκτινοβολούσε από τη λάμψη των είκοσι χρόνων της.

Και, εκείνη τη στιγμή, η μοίρα ήλθε να καταφέρει το σκληρό πλήγμα της εναντί-ον των δύο αυτών παιδιών, πού έζουσαν εύτυχισμένα έως τότε.

Ο μπάρμπα Ροντάρ έπέθανε.

Είχε όμως κατορθώσει, χάρις στις οικο-νομίες του, να κτίση ένα μικρό σπιτάκι, και, εκτός απ' αυτό, άφνε άκόμη στην Έλιάνα ένα ποσόν είκοσι χιλιάδων φρά-γκων περίπου.

Μερικές ημέρες άργότερα, τα δύο παι-διά είχαν καθίσει, ένα άνοιξιάτικο βράδυ, στο κατώφλι του μικρού σπιτιού των.

Και, τότε, ο Ιάκωβος είπε με σοβαρή φωνή σ' εκείνη πού την έδλεπε πάντα σαν άδελφή του:

—Έλιάνα, θα σε λυπησω πολύ, αλλά πρέπει να σου μιλήσω...

—Αφού πρέπει... Ιάκωβε, έκαμε με ά-φέλεια η νέα.

Ο Ιάκωβος έδίστασε επί μερικές στι-γμές.

Επειτα είπε:

—Θα σε άφήσω Έλιάνα...

—Θα με άφήσης. Σκέπτεσαι λοιπόν να φύγης Ιάκωβε;

—Ναί... θέλω να καταταχθώ στο στρα-τό... το όνειρό μου εινε να γίνω άξιωμα-τικός...

Η Έλιάνα τον εκύτταξε χωρίς να κα-ταλαβαίνει. Είχε ως εκείνη την ημέρα συ-νηθίσει να ζή πάντοτε κοντά στον Ιάκω-βο, πού τον άγαπούσε με δηλ τη δύναμι της ψυχής της και από τον όποιον έφαν-τάζετο ότι τίποτε δεν θα μπορούσε να την άπομακρύνη ποτέ.

Ο νέος έπρόσεξε τη θλίψη της. Και, παίρνοντας το χέρι της μέσα στο δικό του, της έπτε:

—Νομίζεις λοιπόν ότι, είτε μακριά σου βρίσκομαι είτε κοντά, θα παύσω να σ' ά-γαπάω όπως και τώρα;

—Όχι, Ιάκωβε, έψιθούσε η νέα. Το ξέρω ότι θα με άγαπάς. Άλλ' εινε αλή-θεια λοιπόν ότι σκέπτεσαι να φύγης;

—Ναί, Έλιάνα...

—Γιατί; Σε στενοχωρεί λοιπόν η πα-ραμονή σου εδώ; Δεν έχεις ό,τι σου χρειά-ζεται; Είσαι δεκαοκτώ χρόνων τώρα...

Επειτα από τρία χρόνια, όταν θα έλθη η σειρά σου, πηγαίνεις στρατιώτης...

Ο Ιάκωβος έμεινε επί άρκετή ώρα σκεπτικός. Έφαινόταν σάν να μ'ην μπο-ρούσε να πάρη την άπόφασι να πη κάτι, πού, από άρκετή ώρα τώρα, έστριφογύρι-ζε μέσα στο μυαλό του.

—Έλιάνα, έκαμε στο τέλος, θέλεις λοι-πόν να σου πω γιατί έπιθυμώ να φύγω; Άκουσε...

Από μικρό παιδί, είχα πάν-τοτε την έπιθυμία να γίνω στρατιώτης...

Ήταν το όνειρό μου. Όμωσάσι τις ιστορί-ες πού έδιαβάσαμε μαζί, όταν είμαστε μι-κρά παιδιά. Έμιλούσαν όλες για το θρί-αμβο των γαλλικών όπλων. Επειτα έπλη-θε η τρομερή καταστροφή του 1870.

Η Γαλλία μια μέρα θα την άποπλύνη. Και μου φαίνεται ότι καθένας μας έχει την ύ-ποχρέωσι να βοηθήση σ' αυτό. Έλιάνα, είμαι ένα παιδί, πού δεν γνωρίζει ούτε τον πατέρα του, ούτε τη μητέρα του...

Εάν βρίσκομαι στη ζωή, αυτό το χρωστάω σε σένα και στον πατέρα σου. Αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Άλλά, μέσα στην ψυχή μου, βρίσκειται πάντοτε ο πόθος της δό-ξης. Με κατηγορείς γι' αυτό;

—Όχι, Ιάκωβε, άπάντησε η Έλιάνα, δεν σε κατηγοράω. Άλλά μου φαίνεται ό-τι παραφέρεσαι από το νεανικό ένθουσια-σμό σου. Γιατί εκείνοι πού κερδίζουν τη δόξα εινε μόνο οι άρχηγοί. Οι στρατιώ-ται πεθαίνουν και μένουν άγνωστοι.

—Κάνουν όμως το καθήκον των, είπε ο Ιάκωβος και αυτό εινε άρκετό για έναν άνθρωπο με καρδιά και με συνέλδησι. Δεν ξέρω, Έλιάνα, γιατί η άγάπη προς το στρατιωτικό έπάγγελμα έχει χαραχθή τό-σο βαθεία μέσα στην ψυχή μου. Τίποτε άλλο δεν μ' ένθουσιάζει τόσο, όσο η σκέ-ψις ότι, μια μέρα, θα μπορέσω να γίνω κι' εγώ στρατιώτης και να ύπηρετήσω την πατρίδα μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΜΑΣ

Η πολεμική συγκίνηση, αποτελεί χτύπημα που μπορεί να προκαλέσει εγκεφαλικές διαταραχές. Το έζησε αυτό έτερο στους Γάλλους διαπρεπείς ψυχιάτρους Μπερτ Λαζαρίν και Ρομπέρ Μικου. Οι παρατηρήσεις των, ενισχυμένες και από άλλες παρατηρήσεις, που έκαναν άλλοι επιστήμονες, προέκλεσαν σπουδαιότερες ανακοινώσεις.

Διπιστώθηκε ότι ο πόλεμος επηρέασε διανοητικές μόνον τα άτομα εκείνα που είχαν σχετική κληρονομική προδιάθεση και τα οποία θα προσέβαλλαν κι' αν ακόμη δεν έμειναν άδυνατοι ο πόλεμος. 'Επί παραδείγματι, μια γυναίκα ήρθε από το Καλβανός για να ζητήσει από τον Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας να την θέσει σε επίκαιρυνία με τον ... Χίτλερ! Μια άλλη ισχυριζόταν ότι ανέκαλυψε ένα ... ανύπαρκτο κέντρο κατασκοπείας. Τρίτη έλεγε ότι ο πόλεμος διεξήχθη ... εναντίον της, και άλλοι πολλοί δήλωσαν πράγματα που μόνο ψυχοπαθείς θα μπορούσαν να πουν.

Και όμως, κατά τους ίδιους επιστήμονες, ο ψυχολογικός κλονισμός του πολέμου έχει ευχάριστα αποτελέσματα για τους πραγματικά ψυχοπαθείς. Φαντασθήτε ότι ένα ψυχοπαθή υπό όμαλές περιστάσεις και στον πολιτικό του βίο χρειάζεται δολοφονικές διατυπώσεις για να δέσει τα κορδόνια των παπουτσιών του. 'Ε λοιπόν, ο ίδιος αυτός στο μέτωπο ντυνέται τάχιστα κάτω από το εύμενες βλέμματα του δεκανέα του.

Ένας άλλος, μεγάλος έπιχειρηματίας αυτός, μελλοντικό σχετικό νέος, έλεγε προ του πολέμου ότι έσκόπευε ν' αποσυρθεί από τις έπιχειρήσεις του γιατί ήταν ... κατ'αποκοπή. Σήμερα όμως κατετάγη στην αεροπορία και έχει οίσει ήδη το πεμπτο έχθρικό αεροπλάνο.

Ετσι αποδεικνύεται ότι ο πόλεμος, ή σοβαρότης δηλ. των γεγονότων, το γενικό αίσθημα του ήρωισμού, της αξιοπρεπείας, της αλληλεγγύης, επηρεάζουν αποφασιστικά αδιόρθωτους μανιακούς. Ουδέν κακόν, λοιπόν, άμιγές καλού!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ 'Η πραγματική απόλαυση της ευτυχίας είναι να βλέπετε χωρίς ζηλία την ευτυχία των άλλων και με ικανοποίηση την κοινή ευτυχία.

(Β ο σ σ ο υ έ τ ο ς)

★ 'Η μετριοπάθεια μονάχη μπορεί να δώσει μία σταθερότητα στη ζωή.

(Σ α ί ε π η ρ)

★ 'Επιθυμούμε συνήθως να βρισκόμαστε άπορητοι άλλοι, εκτός από το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε τώρα.

(Τ σ έ χ ω φ)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ...

Περιπτώσεις που οι νεκροί αφήνουν την κόλασι πίσω τους...

Οι μετά θάνατον εκδικήσεις είναι οι φοβερότερες από όλες, γιατί επισημαίνονται από την αμετάκλητη θέληση του θανάτου.

Κατά καιρούς έχουν γίνει πολλές και περιεργότερες αναφερόμενες κατά το πλείστον στις σχέσεις μεταξύ των δύο συζυγών. Και δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις κατά τις οποίες οι όροι μιάς διαθήκης ήταν τόσο τυραννικοί, ώστε ο κληρονόμος να παρατηρήσει όλων των δικαιωμάτων.

Σε άλλες όμως περιπτώσεις, ή κληρονομία ήταν αρκετά σημαντική και ο κληρονόμος έπρωτίμως να υποβληθεί σε όλες τις θυσίες και τις ταπεινώσεις για να μην την χάσει. 'Επειτα όμως, κατά την έφαρμογή των όρων της διαθήκης, ή θυσία του κληρονόμου μετεβλήθηκε σε αληθινό μαρτύριο, ενώ αυτός που έκαμε τη διαθήκη τον έκοροίδευε μέσα από τον τάφο.

Υπάρχουν, βέβαια, και περιπτώσεις κατά τις οποίες μπορεί ένας κληρονόμος να θεωρήσει άκυρη την διαθήκη ή τουλάχιστον τα περιοριστικά της μέτρα, και να πάρει την κληρονομία χωρίς να υποβληθεί σ' αυτά. Αυτό όμως συμβαίνει σπάνιας και μόνον όταν τα μέτρα εκείνα είναι αντίθετα προς τους νόμους. Τις περισσότερες φορές, όσοι θέλουν να εκδικηθούν έναν συγγενή τους από μέσα από τον τάφο, παίρνουν όλες τις δυνα

τές προφυλάξεις, ώστε ή διαθήκη τους να μην ακυρωθεί. Το μυστικό είναι να λάβουν τέτοια μέτρα, ώστε φαινομενικά να βρίσκονται εντός των όρων του νόμου, ενώ στην πραγματικότητα να αποτελούν ένα φρικτό μαρτύριο.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Κάποιος Μάριος Γκουίλι, που πέθανε τελευταίως στην Φλωρεντία, άφησε στη γυναίκα του ένα γραμματάκι, που έλεγε τα εξής:

«Αγαπητή μου, γυναίκούλα, όταν ήμουν στη ζωή με έπνιζες πικρές και φαρμακία κάθε Κυριακή, την όποιαν ο Θεός έκαμε για την ανάπαυσι. 'Εσύ όμως εκείνη την ημέρα μ' έκανες να υποφέρω παντός είδους στερήσεις και φρικτά μαρτύρια. 'Ωστόσο, εγώ σε συγχωρώ και σε διαρίζω γενική κληρονομία.

Με μόνον την διαφορά, ότι θα πάρης μόνο τους τόκους του κεφαλαίου, που έχω καταθέσει στην Τράπεζα, και αυτούς κατά δόσεις, 210 φράγκα την εβδομάδα, τα όποια θα εισπράττης κάθε Δευτέρα. Γιατί, γνωρίζοντας την άτακτη ζωή και την άσωτια σου, είμαι βέβαιος ότι το Σάββατο δεν θα έχης πια δεκάρα και την Κυριακή θα μένης κλεισμένη στο σπίτι, όπως με υποχρέωνες να κάνω εγώ όταν έζούσα.

★ Αν θελήσης να ξαναπαν-

τρευτής, εγώ δεν θα λυπηθώ καθόλου, συλλυπούμενος από τώρα τον δυστυχέ εκείνον που θα με αντικαταστήσει. 'Ο άνθρωπος αυτός πρέπει δέβαινα να άμειφθ' για τον ήρωισμό που θα κάνει. Γι' αυτό τα εισοδήματά της περιουσίας μου θα τα παίρνει αυτός, όχι όμως καθ' εβδομάδα, αλλά κάθε μέρα από 30 φράγκα.

«'Ο διάδοχός μου θα παρουσιάζεται αυτοπροσώπως στην Τράπεζα, καθημερινώς, για την εισπράτη αυτού του ποσού, πράγμα το όποιον θα τον έμποδισή να κάνει άλλη δουλειά όλο το πρωί, γιατί θα χρειάζονται πολλές διατυπώσεις. 'Ετσι θα μάθ' την τεμπελιά, και το εισόδημα αυτό θα το σπαταλή στα καφε-νεύα και στις ταβέρνες. Και συ, εγκαταλειμμένη από τον άνδρα σου και μη έχοντας άλλους πόρους ζωής, θα με θυμάσαι τακτικά και θα κλαίς. Μετά τον θάνατόν σου, δηλ. μου ή περιουσία θα περιέλθ' σε φιλανθρωπικά ιδρύματα.»

Η χήρα, έξω φρενών κατά του μακαρίτη για την αλλόκοτη αυτή διαθήκη, κατέφυγε σ' έναν διαπρεπή δικηγόρο για να ζητήσει τα φώτα του. 'Αλλά ο νομοθέτης της είπε καθαρά ότι αν δεν συμψηφισθούν με τους όρους της διαθήκης, θα έκανε την κληρονομία. 'Ετσι, λοιπόν, ή βέλγησις του συζύγου έγινε σεβαστή, έστω και μετά θάνατον.

Πη σκληρός ακόμη άπεναντι τη γυναίκα του, έφάνηκε μετά θάνατον ο Ρομάνος έκατομυριούχος Μιχαήλ Παπαρέσκοι, που πέθανε το περασμένο καλοκαίρι στο Κλουζ της Τρανσυλβανίας.

Φαίνεται πως ο Παπαρέσκου ξέν ήταν καθόλου ευχαριστημένος από την διαγωγή της άρκεσιότατης γυναίκας του 'Ιλεάνας, κατά πολύ μικρότερης του στα χρόνια και έξαιρετικά οιδάμεσκης. Παρ' όλα όμως τα φοβερά της ελαττώματα, δεν του δάσταζε ή καρδιά να την αποκληρώσει τελείως. Της άφησε ένα σημαντικό μέρος της περιουσίας του, αλλά υπό όρους.

Σύμφωνα με την διαθήκη του άνδρός της, ή όμορφη 'Ιλεάνα από την ημέρα του θανάτου του δεν μπορούσε πια να βγ' από το σπίτι χωρίς να έχ' το πρόσωπο σκεπασμένο μ' ένα πυκνότατο βέλο, ούτε της έπιτρεπόταν καθόλου να νορέψ'η. Σε περίπτωση παραβάσεως, θα έπληρωνε στους άλλους κληρονόμους του άνδρός της 1000 λ'ι για τον πρώτον όρο και 10 χιλιάδες για τον δεύτερο.

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΑΛΗΟΧΑΡΤΑ

Ένας τέως πλούσιος από τη Βοστώνη κάποιος Τζώρτζ Στίλς, έσκέπασε ένα καταπληκτικό κόλπο στους έφοπλιστάς που τον είχαν επί πολλά χρόνια στην ύπηρεσία τους.

Αφού έδούλεψε πιστά επί σαράντα χρόνια, ή 'Εταιρία τον άπέλυσε, αφού του έδωσε μιά γελόιαν αποζημίωσι. 'Αλλά ο Στίλς, όρκίσθηκε να εκδικηθ'η, έστω και μετά θάνατον. 'Οταν λοιπόν έκατάλαβε πως ήταν στα τελευταία του, έκάλεσε έναν από τους έφοπλιστάς και του είπε:

—'Επειδή καταλαβαίνω ότι κοντεύω να πεθάνω, θέλω να σου έμπιστευθ' ένα μυστικό που αξίζει πολλά έκατομυρία. Σ' ένα νησάκι το 'Ειρηνικό βρίσκεται κρυμμένος ένας θησαυρός, τον όποιον άνεκάλιστα τυχαίως, κατά την διάρκεια ενός ναυαγίου. Είναι πάρα πολύ χρυσάφι και πολύτιμοι λίθοι που τα είχαν συγκεντρώσει διάφοροι πειρατάι επί πολλά χρόνια. Το μυστικό ανήκει δέβαινα στην κόρη μου 'Ελίζα που είναι ή μόνη κληρονόμος μου, αλλά ξέν έχει ταξίδα για να κάνει ένα τόσο μεγάλο ταξίδι. Θέλεις να άναλάβης έσύ αυτήν την έπιχείρησι; Η κόρη μου θα σου δείχ'η τον χώρο που έσχεδιάσα τον μου και θα σου δώση τις άπαραίτητες οδηγίες για να βρ'ς τον θησαυρό.

Πως μπορούσε ο έφοπλιστής ν' άμειβάλλη στα λόγια ενός έτοιμοθάνατου; Τον έπίστεψε, λοιπόν, και μετά τον θάνατό του έπροσπάθησε να πείσ'η την 'Ελίζα να του παραδώσ'η τα πολύτιμα χαρτιά. 'Εκείνη όμως, δασκαλεμένη καθώς ήταν από τον πατέρα της, δεν του τα έδωσε παρά αφού τα πληρώθηκε πανάκριβα από τον έφοπλιστήν, που ένόμιζε ότι με αυτά θα έβρισκε τον περίφημο θησαυρό. 'Εννεαίται όμως, ότι δεν βρέθηκε όχι μονάχα ο θησαυρός, αλλά ούτε το νησάκι του 'Ειρηνικού, που ήταν και αυτό φανταστικό.

ΕΙΣΘΕ ΚΑΛΟΣ

συζητητής;

Η σιωπή προτιμότερη από τη φλυαρία

«Όλος ο κόσμος μπορεί να μιλήσ'η, καλ' ή κακά, αλλά πολύ λίγοι είναι εκείνοι που ξέρουν να συζητήσουν, να άναπτύξουν δηλαδή όπως πρέπει μιά ιδέα ή μιά σκέψι. Και πολύ λιγώτεροι, πραγματικά σπάνιοι, είναι εκείνοι που κατέχουν την τέχνη να 'ακοντηρήσουν' μιά συνομιλία.

Αυτό θα το έχετε άσφαλώς προσέξει, κατά τις έπισκέψεις που κάνετε στα σπίτια των φίλων σας. 'Υπάρχουν άνάμεσα σ' αυτούς μερικοί που σας κάνουν να περνάτε τόσο εύχάριστα την ώρα σας μαζί των, ώστε δεν αισθανέσθε καθόλου την έπιθυμία να φύγετε. 'Επιζητείτε τη συντροφία των. Άλλοι πάλι είναι τόσο κουραστικοί, που σας κάνουν να χασμουριέσθε, όταν δεν σας άποκοιμίζουν έντελως.

Η ΠΟΛΥΛΟΓΙΑ

Σε παλαιότερες εποχές, κανένας, ούτε άνδρας ούτε γυναίκα, δεν μπορούσε να άποτελέσ'η μέλος της «καλής κοινωνίας», εάν δεν είχε το χάρισμα του καλού συνομιλητού. Το πράγμα αυτό έδιδασκετο από τις μητέρες στα παιδιά των και κατοπιν στα σχολεία.

Στην εποχή μας, ή συζητήσις έξέπεσε δυστυχώς σε ένα κατώτερο επίπεδο. Την άγνοούμε υπό την άραϊν μορφήν που είχε άλλοτε. Και το χειρότερο είναι πως την συγχέουμε πολλές φορές με την πολυλογία ή την εύθυμολογία, ενώ ή καλή συζητήσις δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο.

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΚΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

«Αλλά ποιά είναι τα προσόν-

τα και οι ικανότητες, που πρέπει να άναπτύξ'η ένας καλός συζητητής; 'Ιδού μερικές χρήσιμες συμβουλές, που δίνει ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας Πιέρ Λαλάντ.

Πρέπει, πρώτα, πρώτα, λέει, να έχετε την ικανότητα να άντιληφθ'ητε από την πρώτη στιγμή με ποιους έχετε να κάμετε, σε τρόπο που ή συνομιλία που θα άνοιξε μαζί των να είναι άνάλογη και να μ'πορ'η να προσαρμοσθ'η προς τον διανοητικό και ψυχικό κόσμο τους. Διότι, δέβαινα, δεν μπορείτε ν' άνοίξετε συζητήσι ύψηλης πολιτικής μ' έναν τσομπάνο ή να άρχίσετε να άναπτύσσετε καλλιτεχνικές και αισθητικές θεωρίες σε μιά γυναίκα, που δεν έκανε τίποτε άλλο ως εκείνη την εποχή από το να φροντίζει για το νοικοκυριό της.

Ένας σκόπελος, στον όποιον προσκρούμε όλοι, είναι ή άμηχανία στην όποία βρισκόμαστε να θέσωμε θέμα στη συζητήσι για ένα θέμα και να μεταπηδήσωμε σ' ένα άλλο. 'Η μεταπηδήσις αυτή πρέπει να είναι περισσότερο μιά έντεχνη μετατόπισις. Γιατί τα άλματα άφίνουν κενά μεταξύ τους, που μπορεί κάποτε να έξελιχθούν σε πελώρια χάσματα και να προκαλέσουν τη δυσφορία εκείνων που μας άκούουν.

Ο καλός συζητητής πρέπει να έχ'η έπίσης ένα έπάρκες λεξιλόγιο, για να μην είναι άναγκασμένος να χρησιμοποιή πάντοτε τις ίδιες λέξεις και τις ίδιες εκφράσεις.

Δύο άλλα προσόντα είναι ή καλή και εύκρινη όμιλία. 'Η κακόχη και δύσκολη προφορά δεν κουράζουν άπλως. Μας προκαλούν την άγανάκτησι και κάνουν εκείνους που μας άκούουν να χάνουν κάθε ένδιαφέρον για τα λόγια μας.

ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΤΡΟΠΗΣΙΣ

«Αλλά τα χάρισματά του καλού συζητητού δεν σταματούν εδώ μόνον.

Όταν άρχίζετε μιά συζητήσι, πρέπει να σφονυμομετρήτε άμέσως την έντύπωσι που προκαλείτε στους άκροατάς σας.

Στο πρώτο σημείο κοπώσεως που θα διακρίνετε στα πρό-

σωπά τους, πρέπει να την τερματίζετε άμέσως, αλλά να την τερματίζετε καλώς και χωρίς να τα χάνετε, όπως συμβαίνει δυστυχώς με πολλούς ανθρώπους που, έπειτα από μιά παρόμοια άποτυχία, κοκκινίζουν, μπερδεύουν τα λόγια τους και παίρνουν ένα ύφος, σαν να ζητούν συγγνώμην από τους άλλους για το κακό που τους έκαμαν.

Πρός Θεού! Αυτή ή ήθικη κατατρόπωσις δεν δικαιολογείται καθόλου από το γεγονός ότι ή συζητήσις που άρχίσατε δεν έπρωκάλεσε το ένδιαφέρον των άκροατών σας.

Μην παίρνετε έπίσης το ύφος του πνιγμένου, που άπλώνει δεξιά και άριστερά τα χέρια του για να σωθ'η. 'Αντί να σπεύσετε να βρ'ητε έναν νέο θέμα συζητήσεως, για να έπανορώσετε την προηγουμένη άποτυχία σας, είναι προτιμότερο να περιμένετε να σας δοθ'η ή κατάλληλη εύκαιρία, πράγμα που άλλωστε δεν θα βρωδύνη να συμβ'η, αν είσαστε ύπομονητικός και παρατηρητικός.

ΖΩΗΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Και τώρα άς έλθωμε στο μεγαλύτερο χάρισμα του καλού συζητητού. Είναι ή ζωηρότης και ή έτοιμότης του πνεύματος.

Ένας άνθρωπος που, στις έρωτήσεις που του κάνουν, δεν βρίσκει να άπαντήσ'η τίποτε άλλο εκτός από μερικά «ναι» ή «όχι», δεν θα γίν'η ποτέ καλός συζητητής και δεν θα είναι ποτέ εύχαριστος στις συναναστροφές.

Τουλάχιστον όμως αυτόν μπορούμε να τον άποφύγουμε.

Έκείνον όμως που δεν μπορεί κανείς να τον άποφύγ'η είναι ο άνθρωπος που πιάνεται από μιά μόνο λέξη, για να άρχισ'η μιά δολοφονική ιστορία και που καταντάει στο τέλος άληθινή μαστίγ'η για όλους τους γνωστούς του.

Ο Πιέρ Λαλάντ συνοψίζει όλες αυτές τις συμβουλές του στον έξης άφορισμό: «Μιλάτε καθαρά, με σαφήνεια και χωρίς να γίνεσθε φορτικοί στους άλλους. 'Εάν δεν μ'πορ'ητε να το κάμετε, προτιμήστε τη σιωπή».

ΕΙΔΥΜΑ

ΑΓΟΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 21

ΦΩΤΗΛΑΣ & ΚΑΧΡΙΕ

Όλα τα Καλάβρυτα τὸ ἤξεραν πὼς ὁ Παναγιωτάκος Φωτῆλας, ὁ ἀνδρείος ἀπληροφύτος τῆς ἐθνικῆς ἐποποιίας, ἦταν ἐρωτευμένος μετὰ μιὰ Τουρκάλα! Καὶ τὸ σούσουρο καὶ τὸ κακόβουλο κουτοσμπολιὸ ἐβούιζε σ' ὅλη τὴν χώρα...

Πολλοὶ τὸν εἶχαν ἰδῆ τις σκοτεινὲς νύχτες τοῦ καλοκαίρι τοῦ 1821 νὰ τραβᾷ καλὴ τῆς πρὸς τὰ ὕψωματα τοῦ Σταυροῦ Καλαβρύτων, κρατώντας τὴν σφικτὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ ψιθυρίζοντας τὴν λόγια ἐρωτικά.

— Θὰ μᾶς προδώσῃ ἡ ἔλεεινὴ! ψιθύριζαν τρομοκρατημένοι οἱ συγχωριανοὶ τοῦ Φωτῆλα.

Καὶ ὁ φόβος τοὺς αὐτοὺς ἦταν δικαιολογημένος. Γιατὶ ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε ὁ θρυλικὸς ἀγωνιστὴς ἦταν μιὰ συγχωριανὴ του, ἡ ὡραία ἀνεψιὰ τοῦ τυραννικοῦ ἐπάρχου Ἀρναούτογλου, ἡ Καχριέ.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΕΜΠΟΔΙΑ

— Πὼς μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπᾷς, Παναγιωτάκο, ἀφοῦ εἶμαι ἀλλοθρήσκῃ; ρωτοῦσε τὴς δραδὺς ποὺ βρίσκονταν μόνον, τὸν καλὸ τῆς ἡ Καχριέ.

Ὁ λεβεντόκορμος νέος μετὰ τὸ ὑψηλὸ παρᾶστημα, τὴν κομ' ἑφοστανέλλα καὶ τὸ σφισχοκουμπωμένο μειντάνι, ἐσφιγγε ἀκόμῃ περισσότερο στὴν θερμὴ ἀγκαλιά του τὴν χαριτωμένη συγχωριανὴ του καὶ τὴς ἀπαντοῦσε χαμογελῶντας καθορμητικά:

— Ὁ ἔρως δὲν κυττάζει οὔτε θρησκείας, οὔτε χρόνια, οὔτε χρήματα. Ὅποιος ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ... καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὸν ἔρωτά του, Καχριέ, ὅταν ἡ ἀγάπη του αὐτὴ εἶνε ἀληθινή...

Ἡ ὡραία χανοῦμισσα κουλουριαζόταν τότε περισσότερο κοντὰ του καὶ ἀναστενάζε, πυρπολημένη ἀλόκληρη ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ φλόγα ποὺ τὴν συνέπαιρνε.

— Λεβέντη, Παναγιωτάκο. Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε μονοεισμένοι οἱ Τούρκοι μετὰ τοὺς Ρωμιοὺς; Γιατὶ νὰ οἶς καὶ τὴν καρδίαν σου αὐτὴ ἡ ἔδικη ἐχθρότητα; Πόσο διαφορετικὰ θέματα σὰν τότε. Κανεὶς δὲν θὰ πιστεῖ παρὰ τὴν ἀγάπην μᾶς καὶ θὰ μπορούσαμε ἐλεύθεροι ν' ἀπολαύσαμε τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία μᾶς...

Συγκινημένος ὁ ἐρωτευμένος πολεμιστὴς ἐλάλει μετὰ τρυφερότητα τὸ ὀλόχευσο ποταμὶ τῶν ἐμπλεκῶν μαλλιών τῆς ψιθυρίζοντάς της:

— Θάκοῃ κι' αὐτὴ ἡ ὥρα ἀργὰ ἢ γρήγορα, Καχριέ...

— Μὰ πότε; Πότε; ἀναστενάζε μετὰ βα-

ρεῖα ἀπελπισία ἡ κόρη. Μὰ ὁ πολεμιστὴς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ...

Ο ΦΩΤΗΛΑΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΤΟΥ

Ἔτσι πλεκτόταν τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο τοῦ γενναίου Φωτῆλα καὶ τῆς λυγρῆς Καχριέ ἐπὶ τὰ πυκνοφυτευμένα ὕψωματα τοῦ Σταυροῦ Καλαβρύτων, θερμαίνοντο ἀπὸ τὴς πρώτες ἀχτίδες τοῦ ἀνοιξιάτικου ἡλίου, ὅταν ξαφνικὰ ἡ πατρίδα —μεγάλῃ ἀντεράστρια τῆς μικρῆς Τουρκοπούλας— ἐκάλεσε κοντὰ τῆς τὸν ἡρώϊκον ἀγωνιστὴν.

Μέσα στὴν καρδίαν τοῦ Φωτῆλα μιὰ μεγάλη κρυφὴ πόλη ἔγινε. Ἔρως καὶ φιλοπατρία ἦσαν σὲ σύγκρουσι καὶ τοῦ ἐσκοτίσαν τὸ μυαλὸ. Πὼς νὰ ἐγκατελείπει τὴν καλὴν του καὶ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, χωρὶς νὰ τῇ πὺ πὺ πηγαίνει καὶ ποτε θὰ ἐπιστρέψῃ;

Μὰ, ἂν τὸ ἔκανε πάλι αὐτό, ἐκινδύνευε νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. Οἱ δικοὶ του, ὁ πατέρας τοῦ Ἀσημάκης Φωτῆλας, ὁ Ἄν. Ζαΐμης καὶ οἱ προεστοὶ τοῦ τόπου εἶχαν ἀποφασίσει ν' ἀντιμετωπίσουν θαρραλέα τὸν ἐχθρό. Καὶ τὸν ἐπερίμεναν στὰ ὕψωματα τῆς Κερπινῆς, ὅπου εἶχαν στήσει τὸ στρατηγεῖο τους, γιὰ νὰ κηρύξουν τὴν «τοπικὴν» ἐπανάστασι.

Ὁ Παναγιωτάκος ἔκαψε ἀπ' τὸ κακὸ του. Δαγκώθηκε μέχρι αἵματος ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Μὰ στὸ τέλος ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδας ἐνίκησε τὸν ἔρωτα. Κι' ἔφυγε, ἐγκαταλείποντας γιὰ πάντα τὴν ἀγαπημένη του Καχριέ.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΩΣΙΣ

Οἱ γενναῖοι ἀγωνιστὰὶ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων ποὺ ἔχουν σταθῇ ἤδη τὰ λιμέρια τους στὰ ἀπρόσιτα κατὰβραχα τῆς Κερπινῆς, περιμένουν μετὰ ἀγωνία τὸν Παναγιωτάκο.

Τὸ ἡρώϊκον παλληκάρι πρόκειται νὰ τοὺς φέρῃ ἕνα εὐρύθρο σῶμα ἀπὸ πολεμιστὰς ποὺ θὰ ἐνισχύσουν τὴν οὐχὼσί τους. Καὶ πολλὰ ὅπλα καὶ πολεμολόγια.

Κι' ὅσο αὐτὸς ἀργεῖ τόσο ἐκείνοι ἀδύνατον καὶ βασίζουν στὸ νου τοὺς χίλια-δύο κακά.

Μὰ ὁ Φωτῆλας ἔχει ἐκινήσει ἤδη. Προχωρεῖ μετὰ πολλὲς προφυλάξεις μέσα ἀπὸ τὰ ἀπότομα φαράγγια τῶν βουνῶν, μαζὶ μετὰ τοὺς ἀνδρες του, διαλέγοντας τὰ πιὸ ἀποκέντρα μονοπάτια.

Ξαφνικὰ, ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνῃ ὑψώνεται κάτω στὸν δρόμον.

— Οἱ Τούρκοι μᾶς ἐπρόλαβαν! βρυχάται ἕνας τῆς συνοδείας.

Ὁ Φωτῆλας ὀρθώνεται ἐπὶ τὸν ὄλον τὸν καὶ κυττάζει μετὰ ἀγωνία πρὸς τὰ πίσω.

— Μᾶς ἐπρόλαβαν! ψιθυρίζει ἡρεμὰ. Μὰ ὑπάρχει ἀκόμῃ καιρὸς...

Καὶ δίδει τὴν διαταγὴν νὰ ὀρμήσουν ἀκατάσχετοι πρὸς τὰ ἐμπρός...

Ἔνα τρελλὸ κυνηγτὸ τότε ἀρχίζει μετὰ τῶν δύο ἐρίππων στρατιωτικῶν ομάδων. Οἱ ἄνδρες τοῦ Φωτῆλα καλπάζουν μετὰ δαιμονιώδη ταχύτητα. Μὰ καὶ αὐτοὶ ποὺ τοὺς καταδιώκουν δὲν ὀστραροῦν... Τὸ ἀγωνιώδες αὐτὸ κυνηγτὸ διερκεῖ ἀρκετὴν ὥρα... Οἱ Ἕλληνες βιάζονται νὰ φτάσουν στὸ «κρησφύγετο» καὶ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς προεστοὺς νὰ φύγουν, γιὰτὶ προδόθηκαν. Οἱ ἐπιδρομεῖς τῶν ὀλοένα καὶ κερδίζοντων ἐβας, ὀλοένα καὶ τοὺς πλησιάζουν...

Η ΚΑΧΡΙΕ ΠΡΟΔΩΝΕΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ

Ξαφνικὰ ὅμως γίνεται κάποιο «θαῦμα». Τὸ ἀπόσπασμα ποὺ κυνηγοῦσε τοὺς ἱπποκράτες, δὲν ἀπείχε παραλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ αὐτοὺς, ὅταν ἀπὸ τὸν δρόμὸν τῶν Καλαβρύτων ἕνα νέον σύννεφο σκόνῃς σηκώνεται.

Σὲ λίγο ἀκούεται ὁ ταχὺς καλπασμὸς ἐνὸς ὀλογοῦ ποὺ τρέχει μετὰ τὴν ἡνία ἐκπομπή. Μιὰ καβαλάρισσα ποὺ ἔχει τὸ πρόσωπο σκεπασμένον μετὰ ξυλὸ «φερετζέ» καὶ ἕναν θεράποντον ἀράνη πισκόπουλα, ὀδηγεῖ τὸ λαχανιασμένον ὄλογο πρὸς τὸ τουρκικὸ ἀπόσπασμα.

Εἶνε ἡ Καχριέ...

Σὲ λίγο προφαίνεται τοὺς ἄνδρες τοῦ ἀποσπασματος. Εἶνε ὅλοι παλληκάρια τοῦ θεῖου τῆς Ἀρναούτογλου, ὁ ὁποῖος μόλις πληροφορήθηκε τὴν φυγὴν τῶν ἐπαναστατῶν, τοὺς εἶχε στείλει νὰ τοὺς συλλάβουν.

Οἱ στρατιῶτες ἀναγνωρίζουν τὴν ἀνεψιὰ τοῦ ἀφέντη τους. Χωρὶς διαταγὴν, σταματοῦν τὰ ἄλογα, πηδοῦν χάμω καὶ τὴν προσκυνοῦν. Ἡ Καχριέ πλησιάζει μετὰ ἀγέροχο ὕψος στὸν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀποσπασματος τσαούση καὶ τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτὸ μυστικὰ λόγια...

Ὁ τσαούσης χαιρετᾷ πειθηνία τὴν ἀνεψιὰ τοῦ Ἀρναούτογλου καὶ διατάζει στὸ ἀπόσπασμα του:

— Μεταβολή!

Καὶ ὅλοι ξαναπαίρνουν μετὰ κατεβασμένον κεφάλι τὸν δρόμον τῶν Καλαβρύτων.

Ἄν ὁ Φωτῆλας εἶχε προδώσει τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν πατρίδα του, ἡ Καχριέ εἶχε κάνει τὸ ἀντίθετο: ἐπρόδωσε τὴν πατρίδα τῆς γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ καλοῦ τῆς... Καὶ τὸν ἔσωσε, μαζὶ μετὰ τοὺς ἄλλους γενναίους ἐπαναστάτας...

Οἱ γυναῖκες ὅταν ἀγαποῦν, ἀγαποῦν τυφλὰ καὶ παθητικὰ!... Καὶ ξέρουν νὰ θυσιάσουν γιὰ τὸ αἶσθημά τους τὰ πάντα.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Ὅταν ὁ Φωτῆλας πληροφορήθηκε τὴν ἱπποτικὴν στάσιν τῆς ἀγαπημένης του ἐκλάψε πικρά. Τρανῶτερο δείγμα τῆς ἀπεραντῆς λατρείας ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὸν ἡ Καχριέ δὲν θὰ μπορούσε ἀσφαλὲς νὰ εἶχῃ.

Μὰ ὅν τὸ κλάμα του ἦταν γεμάτο πόνο καὶ δόνην, ἦταν γιὰτὶ ἀνεγνώριζε ἐπὶ τὴν γυναίκα αὐτὴν εἶχε σταθῇ στὴν ἀγάπην τῆς σ' ἕνα ὕψος ποὺ αὐτὸς δὲν τὸ εἶχε φτάσει... Καὶ ἀκόμῃ, ἂν τὸ κλάμα τοῦ τοῦ ἐπάρχετο τὰ φυλλοκάρδια, ἦταν γιὰτὶ δὲν ἤλπιζε πιά νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ξαναπαρῇ.

Ἡ ἐπανάστασις εἶχε φωνητοῦσε καὶ εἶχε θεριεῖ σὲ μετὰ. Καὶ αὐτὸς, ὡς ἀρχηγὸς τῶν ὅπλων τῆς ἐπαρχίας του, εἶχε πιά γιὰ μόνιμην κατοικίαν του τὰ ἀπρόσιτα βουνὰ καὶ τὴς ἀγριεῖς χαράδρες... Ἀπὸ τὴς ἀπάντητες ἀποφωληγῆς του, ἐξωρῶσε καθεὶ τόσο καὶ ἐδῆνε φονικὲς μάχες, βοδίζοντας γιὰ τὴν δόξα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδας του.

Τώρα πιά τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ Καλάβρυτα. Ἐκεῖ, θὰ ἐκνόμισε τὴν γλυκεῖαν του Καχριέ. Καὶ θὰ τὴν ἔκανε ἀμέσως γυναίκα του. Γιατὶ, τώρα πιά, εἶχε τὸ δικαίωμα. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸν κατηγοροῦσε γι' αὐτό: Ἡ Καχριέ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Καλαβρυτινῶν ἐπαναστατῶν. Καὶ εἶχε ἐξυπηρετήσει σὰν ἀληθινὴ Ἑλληνίς, τὴν ἰδέαν τῆς ἐπανάστασις...

Μὰ τὸ ὄνειρό του ἦταν μοῖρα: ὡς ἀπληροφύτος ὁ ἔρως... Γιατὶ, τὰ Καλάβρυτα κατέρωσαν νὰ τὰ ἀπελευθερώσῃ ὅσον ἀπὸ ἕναν τιτάνιον ἀγῶνα καὶ μιὰ ἀπεγνωσμένη μάχη. Μὰ δὲν βόηκε ἐκεῖ τὴν Καχριέ... Εἶχε φύγει μαζὶ μετὰ τὸν Ἀρναούτογλου...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ - ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

Ἐσκήρυνε τὴν ἐρωτευμένην καρδίαν τοῦ ὁ γενναίου Φωτῆλας, ἔκαψε τὸν πόνο τοῦ δαδῆ στὰ σωθικά του καὶ ἀφωσιώθηκε στὸ καθῆκον ποὺ τὸν καλοῦσε ἡ σκληρὴ πατρίδα του. Ἐπολέμει σὰν ἥρωας παραμυθιῶ, ἀνδραγαθήσε... Μὰ ὁ καὶ μὲς τοῦ ἔρωτά του δὲν ἔλεγε νὰ σβύσῃ ποτέ... Ἀντίθετα, ἐθερίευσεν καὶ τοῦ κατέκαιε τὴν καρδίαν...

Μιὰ μέρα, πατώντας ἕνα τουρκικὸ χωριὸ, ἀκούσε δύο Τουρκοπούλες νὰ τραγουδοῦν ἕνα ἀγνωστο ἔως τότε σ' αὐτὸν τραγούδι:

Μιὰ Τουρκοπούλα κόβεται στοῦ Λυκουργῶ τὴν πόρτα
μοιρολογεῖ κι' ἔλεγε, μοιρολογεῖ καὶ λέει:
— Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποὺ γίνεται τὸν φετινὸν τὸν (χρόνον)
ποὺ κίνησε μιὰ κλεφτοῦρι μετὰ τοὺς Καλαβρυτινοὺς

ἡ ἔκτασις τῆς Τουρκίας κι' ἐκείνη μὲς στὴν (κάστρα) καὶ τὴν Καχριέ ν' ἀπαρηθῇ τὸν δόλο τὸν καλὸ (τῆς...)

Ὁ πολεμιστὴς ὠχρίσθη σὲ τὸ ἀκούσμα τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ. Εἶχε γίνῃ λοιπὸν ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης του τραγούδι; Καὶ ἕνα τραγούδι τόσο λυπητερό, ἕνα ἀληθινὸ μοιρολόγι... Ἀ, τὸ ἤξερε λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἰδύλλιο τοῦ μετὰ τὴν κατακαυμένην Καχριέ;

— Μὰ ποῦ εἶνε, ποῦ βρίσκεται ἡ Καχριέ; ἔρχισε νὰ ρωτᾷ σὰν τρελλὸς ὅλο τὸν κόσμον καὶ ὅλες τὴς Τουρκοπούλες.

Μὰ κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ τὸν πληροφορήσῃ τίποτε. Μόνον κάποιοι γηραιὸς Τούρκος τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι ἀκούσε νὰ λένε πὼς ὁ Ἀρναούτογλου, ὡς ἀπληροφύτος τὴν προδοσίαν ποὺ ἔκαμε ἡ ἀνεψιὰ του, τὴν ἐκείσε σ' ἕνα κάστρο, κοντὰ στὴν Πατρίδα, ὅπου καὶ τὴν κατέδικασε νὰ πεθάνῃ...

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΙ

Ἡ μοῖρα ἐστάθηκε πραγματικὰ πολὺ σκληρὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο ἐρωτευμένους, ποὺ ἐνώθηκαν τὴν τελευταία στιγμὴ μόνον, στοὺς οὐρανούς...

Ὁ Φωτῆλας, πολεμῶντας στὴ μάχην τοῦ Σαραβελίου Πατῶν, πληγώθηκε. Μὴ ὑποφέροντας τὸν μεγάλον πυρετὸ, ρίχθηκε στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Γλαύκου γιὰ νὰ δροσίσῃ τὴν πληγὴν ποὺ τὸν κατέκαιε. Μὰ τὸ λουτρό αὐτὸ τοῦ χάρισε ἕνα δαῖρον στηλιχτὸ νόσημα καὶ τὸν ἀδήγησε στὸν τάφο. Ἦταν Ἰούλιος τοῦ 1824.

Πέθανε σὲ ἡλικίαν ἐκκοκτὸν χρόνων... Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ταφὴν του, οἱ Καλαβρυτινοὶ περνώντας ἀπὸ τὴν ρεματιά ποὺ χωρίζετο τὸ Διακοφτὸ ἀπὸ τὸ Μέγα Σπήλαιον, ὄρθαν γκρεμισμένον στὸ βάθος μιὰς χαράδρας τὸ πτώμα μιᾶς νεαρᾶς Τουρκοπούλας...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

★ Τ' αὐτὰ μᾶς διαθέτουν 12.000 ἔως 30.000 παλλομένης χορδᾶς.
★ Ὁ ἀνθρώπινος σκελετὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ 208 διάφορα κόκκαλα.
★ Τὸ σῶμα μᾶς περικλείει 5 ἔως 6 λίτρος αἵματος.
★ Ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ποὺ κυκλοφορεῖ καθημερινῶς μέσα σ' ἕνα πνεῦμονα φθάει τις 10.000 λίτρος.
★ Ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ ζυγίζει περίπου 300 γραμμάρια.
★ Ἡ ἰδία καρδιὰ πραγματοποιεῖ σχεδὸν δύομιση ἑκατομμύρια παλμούς κατ' ἔτος.
★ Παράγομε μιὰ λίτρα σιέλου τὴν ἡμέρα.

ΕἶΝΑΣ ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΘΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Η ΔΑΚΤΥΛΗΘΡΑ

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς δακτυλῆθρας περιβάλλεται μετὰ ἕνα πραγματικὰ ρωμαντικὸ θρύλον ποὺ ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν. Ὁ κόμης τοῦ Νόρτακ εἶχε ἀναχωρήσει γιὰ τὴν Παλαιστίνην, μετὰ τοὺς ἄλλους σταυροφοροῦς καὶ ἀφῆκε πίσω του τὴν γυναίκα του καὶ τὴν κόρη τοῦ ποὺ γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν περιέβαλαν διαφόρους δυστυχίους. Μιὰ μέρα περιπλανήσαν ἕνα ναυαγὸ ποὺ εἶχε χτυπηθῇ σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του. Τὸν περιποιήθηκαν ἐπὶ ἡμέρας, καὶ ὅταν εἶνε καλά, σὲ ἀνταπόδοσι, εἶπε φεύγοντας στὴν κόρην τοῦ ἀποσυρμένου σταυροφόρου: «Εἰσαι προκαταρκτικὰ καὶ ράβδον ὅλη τὴν ὥρα. Ματῶνεις ἔως τὰ δακτύλα σου καθὼς πατάς τὴν ἐλάναν. Γι' αὐτὸ βάλε στὸ δακτυλάκι σου αὐτὸ τὸ ὄραϊο κογγύλι ποὺ βρῆκα στὴν ἀμμουδιά».

Τῆς ἀφῆκε τὸ κογγύλι καὶ ἔτσι — λέγει ὁ θρύλος — ἐξευρέθη ἡ δακτυλῆθρα.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΜΙΑ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΦΩΤΑ

Στὸ κέντρο σχεδὸν μιᾶς τῶν πρὸ ἐπικινδύνων πολεμικῶν περιφερειῶν, ὁμοῦς ὅπως τῆς γραμμῆς Μαζίν, ὑπάρχει, γράφει μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα, ἡ μικρὴ πόλις Φάλμπουργκ, ἐπὶ γαλλικῶν ἐδάφους, ἡ ὁποία εἶνε ἡ πρὸς... εἰρηνικὴ πόλις τοῦ κόσμου. Στὴν Φάλμπουργκ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα φρούριον, οὔτε μιὰ φωνὴ πολυβόλου, οὔτε μιὰ ἀντιαεροπορικὴ πυροβολοχρῆμα. Ὅλη τὴν νύχτα ἡ πόλις φωτίζεται ἀπλῶς! Φαλαγγεὶ στρατιωτῶν καὶ ὅπλα μᾶχης παρακάμπτον πάντοτε τὴν πόλιν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶνε ἡ... πρωτεύουσα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἡ ἰδέα ὀφείλεται σὲ τὸν Γάλλον στρατηγὸν Σικέλ. Καθ' ὃν χρόνον ἡ μάχη μαίνεται περὶ τῆς πόλεως αὐτῆς, οἱ τραυματίαι, μποροῦν νὰ καταφεύγουν σ' αὐτήν, βέβαιον ὅτι θὰ βροῦν περίθαλψιν. Ἡ πόλις ἔχει ἀναγνωρισθῇ ὡς νοσοκομεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932.

ΟΙ ΑΓΕΛΑΔΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Οἱ Ἱταλοὶ δημοσιογράφοι ποὺ παρακολούθησαν τὸν γερμανικὸν στρατὸν κατὰ τὴν εἰσόδον αὐτοῦ στὴν Ὀλλανδία, μεταδίδουν ὅτι τὰ περισσότερα θύματα τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἦσαν οἱ περιφραγμένους ἀγέλαδες τῆς Ὀλλανδίας. Μέγας ἀριθμὸς ἀπ' αὐτὰς ἐσκοτώθη ἀπὸ δόμβους καὶ σφαίρας, ἐπίσης μεγάλους ἀριθμὸς ἐπνίγηκε ἀπὸ τὴς πλημμύρας, ἐνῶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὑπομνητικά αὐτὰ ἔζη ἀπέθανον ἐξ ἀστίας, διότι ἐμείναν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀνευ τροφῆς. Ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς ὑπαίθρου Ὀλλανδίας εἶνε ἀπρόσιτοι, λόγω τῆς κακοσμίας τῶν ἀποσυντεθειμένων πτωμάτων τῶν ἀγελάδων.

ΘΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, γράφουν τὰ ἀγγλικά φύλλα, ὅλοι οἱ ποὺ θὰ παρακολουθοῦν τοῦ λοιποῦ τὴν θείαν λειτουργίαν σὲ παρεκκλήσιον τοῦ Οὐίνδσων, θὰ φέρουν τὴς προσωπίδες των κατὰ τὸν ἀσφυσιογόνον. Οἱ μικρὲς πριγκίπισσες Ἐλισαβὲθ καὶ Μαργαρίτα μετέβησαν φέρουσαι μέσα σὲ δερμάτινες θήκες τὴς προσωπίδες των. Ἡ δούκισσα τοῦ Κέντ ἐπίσης. Δύο κυρίες ὅμως τῆς ἀ-

ΤΑ...ΦΛΥΑΡΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Στὴν Ἀγγλίαν, ἐξακολουθοῦν νὰ λαμβάνονται ὀλοὺν καὶ περισσότερα μέτρα κατὰ τῆς κατηγορίας ἐκείνης τῶν πολιτῶν, ποὺ διαδίδουν διάφορες ἀσύστατες φημολογίας, καὶ τοὺς ὁποίους μετὰ πολὺ χιούμορ ὁ Ἀγγλὸς ὑφυπουργὸς τῶν Πληροφοριῶν τοὺς ὠνόμασε «φλύαρά κουνούπια». Πρὸς τοῦτοις ἐξεδῆθη καὶ ὁ κατωτέρω σχετικὸς «δεκάλογος σιγῆς», ὡς ὠνομάσθη: 1. — Μὴν οἰμίζετε. 2. — Ἀκουετέ. 3. — Βλέπετε προσεκτικὰ (πολλοὶ κατάσκοποι ἐπρόδωσαν ἀπὸ μιὰν ἰδιότητα λιπομέρεια τοῦ ἱματισμοῦ τῶν ἀπὸ μιᾶς ξένῃ μαρκᾷ σιγαρέττων κλπ. κλπ.). 4. — Στὸ γραφεῖο σας νὰ ἐργάζεσθε σιωπηλῶς. 5. — Μὴ φλερτάρετε μετὰ ἀγνωστὰ πρόσωπα. 6. — Ὁ ἐχθρὸς ἐξετάλεισε πολλὰς ὡραίας κατασκοπεύς. 7. — Καταγγέλλετε ὅτι ὑποπτοὶ περιπίπτει στὴν ἀντιλήψιν σας. 8. — Συμβουλευτέτε τὰ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός σας νὰ σιωποῦν. 9. — Σιγὴ καὶ ἐργασία: Ἰδοὺ τὸ ἐμβλημα σας. 10. — Νὰ μὴ σὰς παρασύρῃ ὑπερβολικὴ αἰσιοδοξία. 11. — Νὰ μὴ εἰσθε ὅμως καὶ ἀπαισιόδοχοι.

ΣΤΟ ΑΙΣΧΡΟΔΙΚΕΙΟ

(Συνέχεια από τη σελ. 8)
Ξεφύγη, στην έπιμολή του όμως αναγκάστηκε να φωνεράσει τις πραγματικές διαθέσεις της. Λυπότανε λέει, που δεν μπορούσε να του κάμει το χατήρι του, τί όμως μπορούσε να κάμει αφού υπήρχε στη μέση αυτή η γρουσουζιά να πεθαίνουν οι γυναίκες του.

Ο Περιστεράκης έφρύαζε! Τώρα μόλις έκασταλθανε το παιγνίδι που του είχε παίξει η τετραπέρατη χήρα.

— Ωστε έτσι η παληγουναίκα; — Ε, λοιπόν, θα την εκδικηθώ κι' εγώ.

Και από την επομένη, έβαζε σε ενέργεια το σχέδιο εκδίκης που είχε συλλάβει και το όποιον συνίστατο στο να ελαφροζυγίσει τώρα — αντί να βαρυσυγίσει όπως πρώτα — τα τρόφιμα που η Δήμητρα έστελνε την κορούλα της κι' αγοράζε από το μαγαζί του. Η μιά όκα σαπουνή ήταν τώρα 300 δράμια και ο' δυο όκαδες λάδι μόνο μιάμιση. Είχεν όμως υπολογίσει άσχημα. Η Δήμητρα ήταν από κείνες που δεν άστειούνται. Κατάλαβε την συστηματική κλοπή και του παρήγγειλε να πάει γιατί θα τον κατήγγελλε. Άλλά ο έρωτακαυμένος μπακάλης ιδέν υποχωρούσε.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΙΣΧΡΟΔΙΚΕΙΟ

Η Δήμητρα δυο—τρείς εβδομάδες ανέχθηκε αυτή την κατάσταση. Στο τέλος όμως έθυμωσε κι' αυτή και πήγε στην αστυνομία κρατώντας και την μπουκάλια που έπρεπε νάχη δυο όκαδες λάδι μέσα και είχε μόνο μιάμιση. Έτσι το πράγμα πήρε τον μορταίο του δρόμο προς το τριμελές αίσχροδικείο.

Ο φουκαράς δ Περιστεράκης προσπάθησε να δικαιολογήσει την πράξη του αλλά δεν κατώρθωσε να την γλυτώσει.

— Ο πελάτης μας, κύριοι δικαστάι — έφώναξε δ συνηγός — ενόμιζε ότι ή περί ης πρόκειται θα εδέχετο να ένωθι μαζί του δια των δεσμών του γάμου. Και ζωας θα έπραττε πώς τις έλ'δορας μνηστήρ, άρχισε να της κάνη δάρα. Βεβαίως όμολογούμεν ότι τα δώρα του ήσαν όλίγον τι πρωτοφανή και άσυνήθη και τοούτο όμως έχει την δικαιολογία. Εάν ήσαν χρυσόχοος και άδαμαντοήλης θα της εδωρίζε μπιργιάν και χρυσοποιίκιλους σταυρούς, ή ό,τι άλλο. Άλλά είνε εδωδιμώπλης. Λοιπόν τί το φυσικώτερον από του να της δωρίζη εδωδιμα, δηλονότι είδη της ... άρμολιότητός του; Και έπίσης τί το φυσικώτερον από του να έπιζητήση να λάβη όπίσω τα δώρα άτινα είχε δώσει τόνον άφελώς, όμολογώ, εις την περί ης πρόκειται ενάγουσαν.

Συντριπτικά πρόγματι τα έπιχειρήματα του συνηγού, αλλά το δικαστήριο δεν θέλησε να δεχθή την περιέργη θεωρία που ανέπτυσε περί χρησιμοποίησως του λαδιού και του σαπουνού — γιατί όχι και του σχοινιού; — ως δώρων μεταξύ μνηστευμένων. Και κατεδίκασε άυστηρότατα — δηλαδή σύμφωνα με τον νόμο — τον Περιστεράκη.

Και ο Περιστεράκης άκόμη πληρώνει τα έξοδα της δίκης...
Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Αόρατος άγγελος, αλλά και κακός δαίμων

Η άντεπίθεσις επέτυχε, ο έχθρός έχει εκτοπισθή από το χωρίο. Οι στρατιάται προχωρούν... Πιο πέρα, στην πλατεία, διακρίνεται ένα πολυδύλο έγκαταλειμμένο. Ταχείς, οι άνδρες ξαπλώνονται καταγής, γιά ν' άποφύγουν τα βλήματα. Τί διαβολικό σύμμερο είνε αυτό; Το πολυδύλο μόνο έγκαταλειμμένο, χωρίς κανέναν άνθρωπο, βάλλει εναντίον τους, άκριδώς προς την διεύθυνσί τους!

Το διαβολικό αυτό σύμμερο είνε μιά εκδήλωσις του ηλεκτρικού ματιού, της θαυμασίας αυτής έφευρέσεως, την ύποψιν ή διεστραμμένη αντίληψις μερικόν ανθρώπων την έχρησιμοποίησε ως εξαιρετικά πανούργον φονική μηχανή.

Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΧΕΙ ΓΕΝΝΗΘΗ!

Αυτό στην άρχή ήταν μιά φαντασία του Ίουλίου Βέρν και του Ουέλς, Φυσικά, σ' όλους τους αιώνας, οι άνθρωποι προσεπάθησαν να κατασκευάσουν αυτόματα. Τα μηχανήματα όμως αυτά δεν ήσαν παρά παιδαριώδη όθρυμα.

Σήμερα, ο τεχνητός άνθρωπος ύφίσταται πραγματικά και δεν υπάρχει λόγος να τον ντύσωμε με την συμβατική φόρμα του 'ερωμπότη', από τον όποιον δεν λείπουν τα κεφάλι, τα μπράτσα, τα πόδια. Ο τεχνητός σημερινός μας άνθρωπος είνε το ηλεκτρικό μάτι, τελευταία δημιουργία της έπιστήμης που του δίνει ζωή.

Ας παρακολουθήσωμε λοιπόν μερικές από τις υπηρεσίες που έκτελεί ή 'φωτοηλεκτρική κυψέλη', όπως ονομάζεται τεχνικώς το μαγικό αυτό μάτι.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Φθάνετε με το αυτόκίνητό σας έμπρός στις κλειστές πόρτες κάποιου γκαράζ ή κάποιου εργοστασίου.

Γλιστρούν άμέσως επάνω στις σιδηροτροχιές τους και σάς ελευθερώνουν την είσοδο. Όταν την έχετε περάσει, οι πόρτες ξανακλείνουν. Έχετε όμως κάμει μιά άδέξια κίνησις προς τα πίσω. Κλείνοντας, οι δυο πόρτες θα σάς σφηνώσουν άσφαλώς έπικινδύνως. Δεν συμβαίνει όμως αυτό. Οι πόρτες σταματούν το κλείσιμό τους.

Άσφαλώς, κάποιος προσεκτικός υπάλληλος δρίσκεται πίσω

για τους χειρισμούς. Μπορείτε να κατέβητε και να έπιθεωρήσετε τον γύρω χώρο. Δεν θα δρήςτε κανέναν, άπολύτως κανέναν.

Είνε το ηλεκτρικό μάτι, άόρατος και τέλειος υπηρέτης, που σάς άντελήφθη και μετέβλεψε τις άπαιτούμενες οδηγίες μηχανικώς.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ, ΕΠΟΠΤΗΣ, ΝΤΕ ΤΕΚΤΙΒ, Κ.Λ.Π.

Το ηλεκτρικό μάτι χρησιμοποείται σε πολλά έπαγγέλματα. Ένας προσρημοσμένος μηχανισμός, διευθυνόμενος απ' αυτό διαλέγει και τακτοποιεί διάφορα αντικείμενα. Έτσι μπορεί να έκτελέση την διαλογή των κόκκων του καφέ, νημάτων βαμβάκιου κλπ., οδηγούμενο από την διαφορά των χρωμάτων.

Η φωτοηλεκτρική κυψέλη άντικαθιστά έπίσης το ανθρώπινο μάτι και την ευφυία. Μπορούμε να την χρησιμοποίησωμε προς έξακριβώσιν των θαλασσινών άερίων: θα σάς πη άν το έξεταζόμενο αέριο είνε διοξειδίου του άνθρακος ή άλλο.

Είνε έπίσης ένας έπόπτης που δεν γνωρίζει ποτέ την κούρασι:

Ένα θαύμα δρίσκεται στη θάλασσα. Οι έπιβάτες άμέριμνοι άπολαμβάνουν τις χάρες του ταξιδιού. Όλο το πληρώμα είνε στις θέσεις του. Ένα σύγχρονο όμως πλοίο είνε ένας κόσμος, μιά πραγματική πλατή πόλις. Δεν μπορεί να έχη από έναν έπόπτη σε κάθε διάδρομο, στην παραμικρότερη γωνιά γιά να προλάβη, π. χ. τους κινδύνους πυρκαϊάς.

Εί! λοιπόν. Η φωτοηλεκτρική κυψέλη μπορεί θαυμάσια να παίξη τον ρόλο αυτόν του γενικού έπόπτη: 'Απ' όλα τα μέρη του πλοίου που μπορεί να υπάρξη κίνδυνος πυρκαϊάς, ξεκινούν διάφοροι σωλήνες που καταλήγουν σ' έναν κεντρικό σταθμό. Μόλις έκραγή φωτιά, ή φλόγα άπορροφάται μέσα από τον σωλήνα και ως φωτεινή δέσμη φθάνει στη μαγική κυψέλη, που δίνει το σύνθημα του συναγερμού, ύποδεικνύοντάς τον συγχρόνως τον τόπον ενάρξεως της πυρκαϊάς.

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΕΦΩΤΙΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΕΝΑ...ΑΣΤΡΟ!

Φαίνεται άπίστευτο και δύσκολο

είνε άληθινό! Μιά τελευταία Έκθεση της 'Αμερικής έφωτισθηκε όλόκληρη από μίαν άκτίνα που έπεσε από ένα άστρο. Το περιήγημα ηλεκτρικό μάτι είχε τοποθετηθή στον έξωτερικό φακό ενός μεγάλου άστρουμικού τηλεσκοπίου. Την καθωρισμένη ώρα, μιά άκτίς του Άρκτούρου (άστερισμού του Βούτου), έπεσε στην έστία φωτός και το ηλεκτρικό μάτι, χωρίς σε ύπερμεγέθεις μεγεθύνσεις, άναψε με μιάς όλα τα φώτα της Έκθεσεως του Σικάγου.

Πρέπει να όμολογήσωμε ότι έπρόκειτο περί ενός έκτάκτως έντυπωσιακού 'εκλου', δεδομένου ότι το έν λόγω άστρο δρίσκεται σε μίαν άπόστασις περίπου σαράντα φωτό—έτών από την Γη! (Τό φώς, όπως καθένας ξέρει, διατρέχει 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο. Αυτό δίνει μίαν ιδέα της άποστάσεως που αναφέραμε).

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ... ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

Λωποδύτες πηγαίνουν να εισχωρήσουν, με δίε τις προφυλάξεις, μέσα σε μιά πολυτέλστατη βίλλα.

Όυτε σκύλοι, όυτε υπηρέτες. Η ζωή είνε ώραία, ή δουλειά θα είνε εύκολη.

Εισχωρούν στο δώματιο που δρίσκεται το χρηματοκιβώτιο και αρχίζουν να το παραβιάζουν. Τέλος, λοιπόν, πλησιάζουν στο σκοπό τους. Λίγες στιγμές άκόμα και θαχούν στα χέρια τους τα χαρτονόμιατα, τα κοσμήματα κλπ. Άλλ' όχι!

Μιά διαταγή αψηλά τα χέρια! και στο κάτωφλι δυο πόλισμα στρέφουν εναντίον τους τα περισσότερα τους.

Τί είχε συμβή;

Άπλουστάτα, το έξης: Το ηλεκτρικό μάτι, τοποθετημένο κοντά στο χρηματοκιβώτιο άπτε κάλυψε την παρουσία των άνεπιθυμητών έπισκεπτών και έθεσε εις ενέργεια τόν μηχανισμό διά του όποιου έδόθη το σήμα του συναγερμού στον πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Όπως βλέπετε, το ηλεκτρικό μάτι, μοιάζει με τους σαράντα δράκους των παραμυθιών.

Στη σκιά και στη σιωπή έκτελει άπαιτολλες χρήσιμες εργασίες: Μπορεί να έπιβλέπη στο ψήσιμο του ψωμιού και ή δέωδης φούρναρης, αύξάνει την θερμότητα του φούρνου βροτού λείπη ή άπαραίτητη θερμάνσις ή αντίθετως την μειώνει όταν γίνεται ύπερβολική.

Το ηλεκτρικό μάτι έμέτρησης μόνο του τις χιλιάδες των έπισκεπτών της Έκθεσεως του Σικάγου (30.000 περίπου).

Μπορεί έπίσης να καταγγέληλ ή τους κακοποιούς, να προλαμβάνη τις πυρκαϊές. Το έχρησιμοποίησαν γιά την άποκάλυψις της παρουσίας φαντασμάτων και φαίνεται ότι άπεδείχθη άντάξιό της άποστολής του.

Μπορεί άκόμη, αλλοίμονο! να έξελιχθή σ' έναν τέλειο δολοφόνο, όπως αναφέραμε στην άρχή του παρόντος σημειώματος. Γιατί είνε άποδεδειγμένον ότι οι πιο θαυμασιές ανθρώπινες έφευρέσεις ξεφεύγουν κάποτε από τον προορισμό τους και χρησιμοποούνται γιά όλέθριους σκοπούς από άσυνειδήτους συνανθρώπους.

ΜΑΡΣΕΛ ΛΑΛΜΕΤ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Δραματικό άριστούργημα του ΜΑΡΙΝΟ

Νύχτα...

Άφου έσκότωσε την γρηά δ Ντεστράκ, την έσπρωξε στο ποτάμι με μιά κλωστή και έγύρισε στο σπίτι. Η γρηά αυτή ήταν μιά παλιά άγύρτισσα που έγύριζε στα πανηγύρια, μιά όγδοντάρα που είχε κάμει περιουσία δείχνοντας σοφά ζωα στις λαϊκές γιορτές. Όταν παργέρας, άποτραβήχθηκε σ' ένα σπίτι που είχε χτίσει εις την άκροποταμιά και όλοι έλεγαν ότι είχε τρανό κομπόδεμα. Έξοσε εκεί μόνη της, χωρίς κανένα συγγενή. Μονάχη συντροφιά της είχε ένα πουλί, μιά κουρούνα, που είχε κάμει άλλοτε θαύματα στις περιδείξεις της. Αυτή ή κουρούνα ήξερε να μετρά ως τα έννηα, να πηγαινέη να κάβεται στον ώμο του πιδ έρωτευμένου της παρέας, ν' άνοιξη ένα πορτοφόλι με το ράμφος της και να πηγαίνει ν' αγοράζη ένα φράγκο γλυκά από το ζαχαροπλαστέιο! Έκα νε άκόμη χίλιες δυο άλλες πολυηρίες, ήταν σοφή ήξερε πολλά πράγματα, που θα την έκαναν χωρίς άλλο Άκαδημαϊκή άν δεν έτύχαινε να γεννηθή κουρούνα.

Τώρα πιδ όμως ήταν κουτσο μύτα, με μαδημένο λαιμό, με ούρα κοντή, δίχως φτερούγες. Έπερνούσε τόν καιρό της κουρνιαχτών, συλλογισμένη επάνω σ' ένα σκαμνί, δίπλα στη γερώντισσα κυρά της με μεγαυχολία γερασμένης καλλονής που έτοιμάζει τα άπομνημονεύματά της!

Ο Ντεστράκ την ήξερε την κουρούνα, κι' αυτή τόν έγνώριζε καλά. Κάθε φορά που έπληγαινε να ζητιανεύη στη γρηά ή κουρούνα τόν έκτύπαζε μ' έναν παράξενο τρόπο, κρατώντας το κεφάλι της λίγο λοξά κι' όνορβώνοντας τα πούπουλά της στη ρίζα των φτερών της, σαν ν' άνασκήκωνε τούς ώμους.

Η διάδοσις πώς ή γρηά είχε γερό κομπόδεμα, παρέσυρε τόν Ντεστράκ στον φόνο. Άφου όμως έξεμπερδέμε με την γρηά ήθελε να ξεμπερδέψη και με την κουρούνα. Πώς να την πιάσει όμως; Μόλις ή κουρούνα είδε την κυρά της να στραγγαλίζεται, έπέταξε ψηλά στα δοκάρια της στέγης. Ήταν άδύνατο να πιασθή. Το μόνον μέσον ήταν να την ντυφεκίση ο Ντεστράκ. Που να δρής όμως τουφεκι; Άλλωστε, αυτό θα έκανε κρότο.

Την παράτησε, λοιπόν, την κουρούνα. Όχι! άδερφέ, το κυριώτερον ήταν να βρής το κομπόδεμα και να το βάλη στα πόδια. Άρχισε λοιπόν το ψάξιμο. και δεν άργησε να κάμει τη δουλειά του. Σε μίαν άκρη του στρώματος της γρηάς, δρήςκε ένα πράγμα βαρύ και σκληρό. Το πορτοφόλι! Ο Ντεστράκ τόν άνοιξε και άκουσε τόν ώραίο ήχο τών χρυσών νομισμάτων. Πά! πά! χρυσάφι! Ποτέ δεν είχε δη τέτοιο πράγμα ο Ντεστράκ.

Μπαλώθηκε, κατεργαράκο Ντεστράκ, ψιθύρισε στον εαυτό του. Έχεις τώρα να τρώς και να πίνης σ' όλη σου τη ζωή!

Πόσα να ήταν άραγε τα φλουριά; Άλλά άργότερα τόν μετρούσε, τώρα έπρεπε να φύ

γη γιάτι άρχισε να έξημερώνη. Έσβυσε, λοιπόν, το κερί και τάβαλε στα πόδια.

Τό πρωί, δρίσκονταν στο καλύβι του, που τό είχε κάμει μόνος του. Κατακουρασμένος, έδυγαλε από την τσέπη του τό μεγάλο πορτοφόλι, έπληρε πέντε λίρες γιά τις πρώτες του ανάγκες και έκρυψε τόν θήσαυρό άνάμεσα σε δυο πέτρες κάτω από τα ξερά κλαριά που είχε γιά στρώμα. Μετά, έπεσε κι' έκοιμήθηκε ήσυχος. Τό μεσημέρι, καθώς έξυπνησε, άκουσε έναν ήχο άλλόκοτο από πάνω από τό κεφάλι του. Κυττάζει και βλέπει θαμπά ένα μαύρο πουλί.

—Μπά!, είπε μέσα του, γελιδόνια ήρθαν να κάνουν φωνή κι' εδώ μέσα; Κυττάζει όμως καλύτερα και δγαίνει ένα μουγγρητό. Ήταν ή κουρούνα της γρηάς! Τί διάβολο έκανε εκεί; Τόν πήρε από κοντά.

Μ' ένα τινάγμα άπότομο, έπροσπάθησε να την τρομάξη και να την διώξη. Έκείνη όμως φαίνονταν πώς δεν είχε σκοπό να κουνήση απ' εκεί, κι' έκτύπαζε να έγκατασταθή καλύτερα. Τότε, ο Ντεστράκ έπληρε τό μπαστούνι του κι' έκτύπησε τόν τοίχο.

Τό πουλί έφυγε με λύπη, έφερνούσε βαρεία γύρω στο καλύβι και πήγε κι' έκάθησε επάνω σε μιά μηλιά που ήταν εκεί κοντά. Ένόμιζε κανείς πώς έκανε καρτέρι. Καταθυμωμένος ο ζητιάνος την έπληρε με τις πέτρες. Η κουρούνα όμως έμεινε άπαθής κάμψηση ώρα. Κι' έπειτα, έπειδή κάποιο χαλίκι την έπέτυχε, έφυγε από τη μηλιά και πήγε σε μιά κερασιά. Ο Ντεστράκ άρχισε να περβολοάη την κερασιά. Τότε ή κουρούνα ξαναπήγε στο καλύβι κι' έκάθησε στην πόρτα.

—Εί! Κάσε όσο θές σαν σ' άρέση, έμουρμούρισε ο ζητιάνος.

Κι' έπληρε πραγματικά, ένα ντυφεκι, τό έγέμισε κι' έγύρισε στο καλύβι του κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω του. Η κουρούνα φαίνονταν σαν να δυσπιστούσε τώρα. Τόν παρακολουθούσε άκόμη, αλλά από μακρότερα. Όταν έφθασαν στη μεση του δάσους, ο Ντεστράκ έκρύφθηκε πίσω από ένα δένδρο και

την είδε να πλησιάζη πάλι πηδηχτά και με τό κεφάλι της λοξά! Την έσημάδεψε άμέσως κι' έπυροδόλησε.

Ένα τσιριχτό άλλόκοτο, σαν φωνή γρηάς δραχνισμένης, έσκισε τόν άέρα. Κι' άνάμεσα απ' τούς καπνούς ο Ντεστράκ είδε τό πουλί να πετάνη ψηλά, άφίνοντας κάτι πούπουλα.

—Πού είνε ή άδεία σου; σω τή ξαφνικά μιά φωνή τόν Ντεστράκ. Πώς κυνηγάς χωρίς άδεία;

Ήταν ένας χωροφύλακας. Ο Ντεστράκ δεν χάνει καιρό. Πετάνε τό ντυφεκι του και τό βάζει στα πόδια. Ο χωροφύλακας όμως τόν είχε άναγνωρίσει και τό δράδυ, όταν ο ζητιάνος έπέστρεψε στο καλύβι του, δέκρινε δύο ηλικία χωροφύλακων να τόν κάνουν καρτέρι πίσω από τό δένδρο.

Έτρομάζε κι' έκαμε να φύγη. Τόν άρπάξανε όμως δυο γερά χέρια από τόν γιακά, ενώ καταματωμένη και με τη μιά φτερούγα κρεμασμένη σαν κουρέλι ή κουρούνα παρουσιάσθηκε μπροστά του.

Τότε τα μάτια του Ντεστράκ όρθώνονταν από τρόμο. Δεν έκτύπαζε πιδ τούς χωροφύλακες. Μόνο ή κουρούνα τραβούσε τό δέλεμα του.

Άχ! τη στρίγγλα! Που πήγαινε; Τί ήθελε να κάμει μέσα στο καλύβι του;

Έκείνη, ώστόσο, με τόν κόπο και χάνοντας και μιά σταγόνα αίματος σε κάθε πήδημα, διευθύνθηκε προς τα κλαριά του στρώματος του ζητιάνου. Τα παραμέρισε με τό ράμφος της, έπιασε τό πορτοφόλι και τό άνοιξε έμπρός στους χωροφύλακες, όπως έκανε άλλοτε στα πανηγύρια κι' εθαύμαζε ο κόσμος.

Οι χωροφύλακες κατάλαβαν τότε τί είχε συμβή. Ο Ντεστράκ άνεγνωρίσθη ως ένοχος, χωρίς έλαφρυντικές περιπτώσεις της δολοφονίας της γρηάς και κατεδικάσθη σε θάνατο από τό κακούργιοδικείο του Πά.

Επάνω στο τραπέζι τών πειστηρίων τό άκροσάτριο της δικής παρατήρησε με μεγάλη άπορία, κοντά στο πέτσινο πορτοφόλι κι' ένα μαύρο πουλί: «Τόν πρώτο μάρτυρα της κατηγορίας, όπως είπε ο εισαγγελέας...

ΜΑΡΙΝΟ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Η άγνωσμένη ποτέ δεν πρέπει να μας έμποδίζει από τό να κάνωμε τό καλό.

(Σεξτίους)

★ Ποτέ δεν είχα ύποπτευσθ ή ότι μέσα στη λέξι σύζυγος μπορούσε να συμπεκνωθή όλη ή εύτυχία ενός ανθρώπου.

(Σιέγκεκις)

★ Η φιλαυτία είνε κάτι που μας κάνει να πλανώμεθα, σχεδόν σε όλα τα ζητήματα, όπου παρεμβαίνει.

(Λά Ρουφουσκώ)

★ Μετρούμε την εύτυχία που πέρσσε με την δυστυχία που άρχίζει.

(Άλέξανδρος Δουμάς)

★ Εύτυχής έκείνος που μπορεί να λήη στο τέλος κάθε μέρας: «Έζησα».

(Όράτιος)

2ον

Ο γκρουμ του άσανσερ εξακολουθούσε να κοιμάται, ξεπληρωμένος στο κρεβάτι. Τα χαρακτηριστικά του, όμως, άρχισαν να χαλαρώνονται, σαν να είχε σταματήσει η ενέργεια του νωρκωτικού. Ο Γκόρντον τον παρακολουθούσε από το δωμάτιό του, μέσα από τον φεγγίτη Τέλος, η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκαν δυο άγνωστοι, οι οποίοι άρχισαν να εξετάζουν με προσοχή τον άποκοιμισμένο υπαλληλό. Ούτε καν έπερασε από το χού τους ή σκέψις ότι ήταν δυνατόν να τους βλέπη κάποιος, έπάνω σχεδόν από το κεφάλι τους.

—Μου φαίνεται ότι σε πεντε το πολύ λεπτά θα ξυπνήση, είπε ο ένας απ' αυτούς. Πρέπει να τον μεταφέρωμε έξω και να τον τοποθετήσωμε στην καρέκλα του. Όταν θ' άνοιξη τα μάτια του, θα νομίση ότι τον πήρε ο ύπνος χωρίς να το καταλάβη.

—Ανεβόσαμε όλες τις κάσες από κάτω; ρώτησε ο άλλος.

—Όλες. Έλπιώ ότι ο γέρος θα είνε τώρα ευχαριστήμενος. Νά σ'ού πώ, δεν ήταν άσχημη η ιδέα του νάρδουρε μ' άπο-τελειώσωμε την δουλειά μας σ' αυτό εδώ το μεγάλο ξενοδοχείο. Κανείς δεν μπορεί να υποπτευθί τί γίνεται στα ύπόγεια ενός κέντρου άριστοκρατικού, όπως τό «Ίμπήριαλ». Τί τά θέλεις, όμως, εγώ θα προτιμούσα να δρικόμιαστέ τώρα στο έ-ξοχικό μας σπίτι, μακριά από τους δρο-ρούς του Λονδίνου...

—Και τήν άστυνομία του!, συνεπλή-ρωσε ο άλλος.

Ο Γκόρντον δεν μπόρεσε ν' άκούση τί-ποτα περισσότερο.

Άφισε να περάση μισή ώρα πριν ξανα-περάση στο διπλανό δωμάτιο. Πάντοτε μέσα από τον φεγγίτη. Ύστερα, άνοιξε την θύρα κι' έπληρωσε στο άσανσερ.

Ο γκρουμ καθότανε στην καρέκλα του, δίπλα στην πόρτα του άνελκουστήρος. Τεινώνονταν ακόμα και χασιμουριότανε. Ήταν φανερό πως δεν υποπτευόταν τί του είχαν κά-ει. Μια έμμεση έπέραςε ξοφνικά από το μυαλό του Τζίου.

—Ανεβόσέ με στο έπάνω πάτωμα, εί-πε του γκρουμ.

Ο υπάλληλος έπάτησε τό ηλεκτρικό κουμπί. Ο άνελκουστήρ άρχισε ν' ανεβαί-νη σιγά—σιγά. Σε μία στιγμή, ο Τζίου προσπονήθηκε ότι κάτι έωχνε να βρή κι' έσκυψε κάτω. Και, χωρίς να τον αντιληφθί ο γκρουμ, έμάζεψε με τά δυο δαχτυλά λίγη από την γροθή σκόνη που είνε χυθή από την κούρα και την έβαλε μέσα στο μαντήλι του.

Τέλος, όταν ο άνελκουστήρ έφθασε στο έπάνω πάτωμα, έκανε, ότι έζητούσε ένα δωμάτιο και ύστερα ξανακατέβηκε κάτω, από την σκάλα, και πήγε κα' κοιμήθηκε με τήν συνείδηση ήσυχη ότι έδούλεψε κα-λά.

Τήν άλλη μέρα, πρωί—πρωί, έπεσκέ-φθη τόν Τζέραλντ Βένερ στο δωμάτιό του και του άφηγήθηκε την υπειρηνή του πε-ριπέτεια. Έκείνος τόν άκουσε με μεγάλη προσοχή.

—Η Ιστορία αυτή άρχίζει να γίνεται πολύ ενδιαφέρουσα, είπε τέλος εκείνος. Πριν, όμως, σου πώ τί φρονώ για τις ά-ποπτές ενέργειες του Φένγουϊκ, πρέπει να ρίξω μία ματιά στην σκόνη, που είχες την πρόνοια να μοιζήσης από κάτω.

Ο Γκόρντον άδειασε την σκόνη από τό μαντήλι στην φούχτα του. Ο Βένερ έσκυ-

ψε, την εξέτασε προσεκτικά, την έψηλάφισε κι' ένα παράξενο χαμόγελο διέστειλε τά χίλη του.

—Έρείς τί είνε η σκόνη αυτή; είπε, Χρυσάφι!... Και μάλιστα καθαρό, άγνό χρυσάφι! Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα χρυ-σό καλύτερας ποιότητος!... Μπορώ μάλι-στα να πάρω όρκον ότι προέρχεται από τό καταραμένο χρυσωρυχείο τών «Τε-σάρων Δακτύλων»...

—Τί είνε πάλι αυτό; άνεφώνησε κατά-χλωμος ο Γκόρντον. Τό κατάλαδες, επί-τέλους, ότι μ' έχεις ζαλίσει με τ' άλλε-πάλλα μυστήρια που μου ξεφουρνίζεις ένα—ένα;

Ο Βένερ άρχισε να γελά.

—Έχεις δίκιο, Τζίμ! είπε. Είνε και-ρός πιά να σου πώ ώρισμένα πράγματα, για τά όποια δεν σου έκανα ποτέ μέχρι σήμερα λόγο. Τώρα που μπερδεύτηκες κι' έού, χωρίς να τό θέλεις, σ' αυτήν την ύ-ποθεση, κι' έπειδή προβλέπω ότι η Ιστο-ρία αυτή θα έχη συνέχεια, πρέπει να ξε-ρής τις λεπτομέρειές της από την άρχη.

»Ετοιμάσου, λοιπόν, ν' άκούσης μία περιπέτεια που ίσως να σου φανή σέ πολ-λά σημεία της, άπίστευτη σαν άστυνομικό μυθιστόρημα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟ

Οι δύο φίλοι εκάθησαν κοντά—κοντά σ' ένα βαθύ καναπέ και ο Τζέραλντ Βένερ, αφού άναψε ένα τσιγάρο, άρχισε να διη-γείται:

—Θά θυμάσαι, βέβαια, Τζίμ, ότι μία μέρα, πριν από τρία περίπου χρόνια, σου έγραψα ότι φεύγω ξαφνικά για τό Μεξικό, χωρίς να σου δώσω περισσότερες εξηγή-σεις.

»Τό ταξίδι αυτό τό έκανα με την άό-ριστη έλπίδα ότι ίσως να άνεκαλύπτα κι' εγώ κανένα χρυσωρυχείο. Ή αλήθεια είνε ότι πολλοί άλλοι έφρόντισαν, πριν από μένα, να εξαντλήσουν όλες τις φλέβες της πλουσίας αυτής γής. Όστόσο, δεν έδι-στασα να έτιχειρήσω τό μακρινό αυτό τα-ξίδι. Δεν σ'ού κρύβω ότι έκείνι που μ' έ-κανε να τ' άποφασίσω ήταν όχι τόσο η δί-ψα τού χρήματος — ή άτόμική μου πε-ριουσία μου άρκει για να ζήσω άνετα — όσο ή λαχτάρα να γνωρίσω καινούργιες περιπέτειες...

»Όταν έφθασα στο Μεξικό, έγκατεστά-θην σέ μία έρημική περιοχή. Μία καλύβα έτοιμόροπη μου έχρησίμεινε για κατοι-κία. Συχνά, περνούσαν ολόκληρες έβδο-μάδες χωρίς να συναντήσω άνθρωπο.

»Μία μέρα, γνωρίσθηκα κατά τύχη με τόν Χουάν Έστρέλλα, έναν Μεξικανό μι-γάδα, ένα τύπο μορφωμένο και πολιτισμέ-νο, που ήξερε πολύ καλά την ιστορία του τόπου του, τουλάχιστον τους θρύλους και τις παραδόσεις του.

»Ο Χουάν αυτός, όταν του παραπονέ-θηκα ότι η τύχη δεν μ' εύνοούσε στις έ-ρευνές μου, μου είπε γελώντας:

—Εγώ ξέρω ένα χρυσωρυχείο, που μπορεί να μεταβάλι όχι μονάχα έσένα, αλλά και όλους τους συμπατριώτες σου σ' έκτακτοι μισθούχους!...

—Γιατί δεν μου τό λες τόσον καιρό! άνεφώνησα κατάπληκτος.

—Γιατί, άπλουσάτα, σ' αγαπώ και δεν ήθελα να πάθης κακό!

»Τά λόγια αυτά μου έόσθηκαν στην όσχη μυσητωμένη και ακατανόητα. Άλλ' όταν ο μινάς μου έδωσε άοισμένες έξηγή-σεις, κατάλαβα ότι είνε άπολύτως δίκιο.

»Τό χρυσωρυχείο που έννοούσε ο Χουάν

ήταν γνωστό σ' όλο τό Μεξικό, από πολ-λόν αιώνα, με την όνομασία τών «Τε-σάρων δακτύλων». Λέγοντας «ήταν γνωστό» θέλω να πώ ότι όλοι ήξεραν την ύπαρξή του, χωρίς όμως να γνωρίζουν και την ά-κριβή τοποθεσία του.

»Σέ διάστημα τετρακοσίων περίπου έ-τών, έλάχιστοι ήσαν εκείνοι που κατώρ-θωσαν ν' ανακαλύψουν την θέση του. Με τή διαφορά ότι δεν έπρόφθασαν να χαρούν τούς άμύητους θησαυρούς που περικλεί-ει στα σπλάχνα του. Πριν ακόμα άρχίσουν να τό εκμεταλλεύονται, έπεφταν θύματα μιάς τρομερής έκδικήσεως:

»Ξαφνικά, μία νύχτα, εκείνος που άνε-κάλυψε τό χρυσωρυχείο, αϊχμαλωτίζονταν από έναν ή δυο άγνωστους, οι όποιοι, ά-φου του έδεναν τά μάτια μ' ένα μαντήλι, του έκοβαν μ' ένα τεκούρι τά τέσσερα δαχτυλά του άριστερό χεριού και ύστε-ρα τόν άφιναν ελεύθερο χωρίς τό θύμα να γνωρίζει ποιος ήταν αυτός που του επέ-βαλε μία τόσο σκληρή τιμωρία...

»Αν πέθαινε από τούς πόνους ή τήν ακατάσχετη αίμορραγία, τόσο τό καλύτε-ρο γι' αυτόν. Γιατί, αν ζούσε — με άκρω-τριάσμενο, βέβαια, τό χέρι — θα είχε να τραβήξη και άλλα μαυρώδια, φοβερότερα, πριν παραδωθή την τελευταία του πνοή...

»Ο ίδιος άγνωστος, που του είχε κό-ψει τά τέσσερα δαχτυλά, θα του τό έ-στειλε πίσω ένα—ένα, σέ ώρισμένα χρο-νικά διαστήματα. Καταλαβαίνεις την άγα-νία και την ταραχή τού ανθρώπου αυτού, που θα έβλεπε να του επιστρέφονται. μέ-σα σέ μυσητωμένη δέματα, τ' άκοιμένα του δαχτυλά!... Έκείνος που έπνεύσθη αυ-τήν την έκδίκησι, μπορεί να χαρακτηρίσθι διαβολικός σαδιστής!...

»Τέλος, μετά την άποστολή και του τε-τάρτου δακτύλου, τό θύμα έπεφτε και πάλι, μία νύχτα, στα χέρια τού άγνωστου, ο όποιος, αφού του έκοβε και τό πέμπτο, τελευταίο δαχτυλό, τόν έσκότωνε όριστι-κά, δρικόνοντας ότι η τιμωρία που του έ-πέβαλε ως τότε ήταν άρκετή και ότι ήταν πιά καιρός να σταματήσουν τά δεινά του!...

»Ο Χουάν Έστρέλλα, ο όποιος ήταν προληπτικός όπως όλοι οι Μεξικανοί, πα-ρά την μεγάλη μωροσύνη του, έπίστευε ό-τι τό χρυσωρυχείο τό έφρουρούσε ένα άό-ραστο πνεύμα, που έξεδίκειτο όσους έτολ-μούσαν να εισχωρήσουν στον ιερό χώρο.

»Εγώ, ήμουν και είμαι της γνώμης ότι τό ορυχείο θ' άνήκε άλλωτε σέ καμιά τρανή οικογένεια τών 'Αζτέκων, της έξα-φανισθείσης φυλής τού Μεξικού, και ότι τά μέλη της οικογένειας αυτής θα μετε-δίβαζαν τό ένα στο άλλο, από γενεά σέ γενεά, την έντολή να προστατεύουν τόν θησαυρό από τας άρπακτικές διαθέσεις τών Ευρωπαίων τυχοδιωκτών.

»Κάί οι μέσον προστασίας έδιάλεξαν την φοβερή έκδίκησι, που σου είπα.

»Θεωρώ περιττόν να σου πώ ότι, ύστερ' από εκείνα που είπα, δεν είχα πιά καμ-μία διάθεση να άσχοληθώ με την άνεύρε-σι τού χρυσωρυχείου. Έφρονούσα, ότι τά δαχτυλά μου και η ζωή μου είνε πράγ-ματα πιά πολύτιμα απ' όλο τό χρυσάφι τού κόσμου.

»Φαντάζεσαι, όμως, την έκπληξή μου ό-ταν, ύστερ' από λίγον καιρό — είχε πε-ράσει ένας χρόνος από τότε που έγκατε-στάθηκα στο Μεξικό — διεδόθη στην πε-ριφέρεια ή είδησις ότι τό πνεύμα, ο φρου-ρός δηλαδή τού χρυσωρυχείου, έχάρισε σ' έναν Γάλλο άποικο!

»Ο τυχερός αυτός ήταν κάποιος γιά-τρος Λε Φενύ όνόματι, έζούσε με την μι-κρή του οικογένεια σ' ένα ράντε, άκριτά μακριά από την δική μου καλύβα. Κανείς δεν ήξερε ποιοι λόγοι τον άνάγκασαν να έγκαταλείψη την πατρίδα του και να ρυθί-να ζήση με τις δυο κόρες του και τόν γιό-του σέ μίαν έρημη περιοχή. Τό γεγο-νός, όμως, είνε ότι όλοι έπαινούσαν την καλωσύνη του και την προθυμία του να φαίνεται χρήσιμος στους φτωχούς και στους άρρώστους.

»Μία μέρα, έπεσε μία φοβερή έπιδημία στην περιοχή όπου έμενε ο Γάλλος γιά-τρος.

»Στήν περίπτωση αυτήν, ο Λε Φενύ έ-φάνη πραγματικός ήρωας, πραγματικός έ-πιστήμων.

»Ελθόνόμνησε ότι είχε παιδιά, που θα έμεναν μόνα και άπροστάτευτα με τόν θά-

νατό του, άδιαφόρησε τελείως για τήν ζωή του, και άρχισε να έπισκέπτεται τις καλύβες τών άσθενών και να τους προσφέ-ρη την ιατρική του βοήθεια. Πολλούς έσω-σε από τό στόμα τού χάρου. Και μπορεί να π' κανείς ότι αν ή έπιδημία δεν έξα-πλώθηκε σ' όλο τό Μεξικό, αυτό όφείλεται μονάχα στις έντατικές προσπάθειες τού Γάλλου γιάτρού.

»Για να τόν άνταμείψη λοιπόν, τό πνεύ-μα για τό καλό που έκανε στους κατώ-ρους του τόπου, του άπεκάλυψε τό μυστι-κό του χρυσωρυχείο. Αυτή ήταν, τούλά-χιστον, ή άποψις του Χουάν Έστρέλλα, ο όποιος προσέθετε ότι ο Λε Φενύ είδοπο-νήθηκε ότι τό ορυχείο έπρεπε να τό εκμε-ταλλευθούν μονάχα αυτός και ή οικογένειά του και κανένας άλλος...

»Εγώ νομίζω ότι ο γιάτρος θα έμαθε τό μυστικό από κανένα μέλος της οικογενεί-ας τών 'Αζτέκων, που έτυχε να τό σώση από βέβαιο θάνατο.

»Εν πάση περιπτώσει, έκανα την σκέ-ψη ότι αν παρουσιάζομιν στο ορυχείο, ως παρείσακτος, θα εκινδύνιζε να δοκιμά-σω κι' εγώ τις συνέπειες της φοβερής έκ-δικήσεως. Έκτός τούτου, δεν ήθελα να δλώσω τόν Γάλλο. Άφου ήταν της τύχης του ν' ανακαλύψη αυτός τό ορυχείο, κα-νείς άλλος δεν είχε πιά τό δικαίωμα να έπείθει.

»Και ή αλήθεια είνε ότι ο Λε Φενύ δεν έθωπώθηκε, δεν παρακάλεστηκε από τόν θησαυρό που του έπεσε άνέλπιστα από τόν ουράνιο. Όποιος άλλος κι' αν ήταν στην θέση του, θα έφρόντιζε, με κάθε τρό-πο, ν' άποσπάση όσο τό δυνατόν περισ-σότερο χρυσάφι από τά έγκατα της γής. Έκείνος, όμως, άνήκε στην κατηγορία τών έπιστημόνων — ή τών μισανθρώπων — που περιφρονούν τόν πλούτο. Και, μολο-νόντι μπορούσε να θεωρηθί κάτοχος τού μεγαλυτέρου θησαυρού τού κόσμου, έξα-κολουθούσε να περνά την ίδια ταπεινή, φτωχική σχεδόν ζωή, φροντίζοντας μονά-χα για τούς άρρώστους του.

»Ολα αυτά τά άκουσα από διαφόρους που τόν είχαν γνωρίσει, έπειδή διαλογό-ντο, μέχρι της έσχολής τού θανάτου του, δεν μου δόθηκε ποτέ ή εύκαιρία να σχετι-σθώ μαζί του.

»...Μία μέρα, ο έξαιρετικός αυτός άν-θρωπος βρέθηκε σκατωμένος σέ μία χα-ράδρα... Είχε όλη γιά την συνθημένη του Ιατρική περίοδοια στά χωριά της πε-ριφέρειας του. Μά δεν έπρόφθασε να γυ-ρίση ζωντανός σπίτι του.

»Ποιος τόν έσκότωσε; Ποιος από τούς κατόικους ενός τόπου που εύεργετήθηκε από αυτόν είχε την θηριωδία να κόψη τόν λαιμό τού αγαθού γιάτρού τόσο θα-θεία, ώστε να τού χαρίση τό κεφάλι από τόν κορμό; Ποιος έκαμε τό έγκλημα αυ-τό, που έβύθισε σέ λυπη και άγανάκτηση όλην εκείνη την περιοχή τού Μεξικού;

»Οι ύπόνοιες έστράφησαν έναντιόν ενός άποικιστή τυχοδιωκτικού, που είχε την κα-λύβα του κοντά στο ράντε τού γιάτρού. Τό γεγονός είνε ότι πολλοί τόν άκουσαν κατ' επανάληψιν να προτείνη στον γιάτρο να συνεργασθόν μαζί γιά την εκμετάλ-λευσι τού χρυσωρυχείου. Ή άπάντησις, όμως, που τότε έδινε ο Λε Φενύ ήταν πάν-τοτε άρνητική.

»Η άστυνομία, λοιπόν, είχε σχηματί-σει την γνώμη ότι ο Φαν Φορ — έτσι έ-λεγαν τόν 'Ολλανδό — παρακολουθούσε τόν γιάτρο, τόν σταμάτησε σέ μίαν έρη-μική τοποθεσία και άξίωσε απ' αυτόν να του φανερώση την κρυφή τοποθεσία τού χρυσωρυχείου. Και όταν είδε ότι ο Γάλλος έπέμεινε με πείσμα στην άρνησί του, τόν έσκότωσε σέ στιγμή τρελλού θυμού έπει-δή έχανε μέσα τό τά χέρια του έναν ά-νυπολόγιστο θησαυρό.

»Αυτές ήσαν οι ύπόνοιες της άστυνο-μίας. Με τή διαφορά ότι δεν είχε άποδεί-ξει στα χέρια της γιά να συλλάβη τόν 'Ολλανδό. Έξέ δ' άλλου, στο Μεξικό, ή μι-χαλή της δικαιοσύνης λειτουργεί με άπελ-πιστική βραδυπαια. Και ο Φαν Φορ έξα-κολουθούσε να περιφέρεται άνευρόλητος.

»Όσο γιά την μικρή οικογένεια του δολοφονηθέντος, τά παιδιά του δηλαδή, έ-μαθα ότι έμεναν πάντοτε στο ράντε. Δεν ήθελαν να έγκαταλείψουν ένα μέρος με τό όποιο τούς συνέδεαν τόσες άσκησεις ά-πό τόν πατέρα τους.

»Τήν εποχή εκείνη μία ύπόθεσις με ά-νάγκασε να λείπω κάπου έξη μήνες από

την καλύβα μου και ή πάω σέ μίαν άλ-λη περιοχή, αρκετά χιλιόμετρα μακριά ά-πό την πρώτη.

»Όταν ξαναγύρισα στην καλύβα μου, έμαθα, σχετικώς με τόν Φαν Φορ, πράγ-ματα πολύ ενδιαφέροντα, που δεν μου ά-φησαν πιά καμμία άμφιβολία ότι αυτός ήταν ο δράστης της δολοφονίας τού γιά-τρού.

»Ένα ώραίο πρωί, ο 'Ολλανδός παρά-τησε την γυναικά του και έξαφανίστηκε από τό σπίτι του. Άν αυτό τό έκαμε μο-νάχα γιά να γλυτώση από την συμβία του — μία μέγαιρα, όπως μου την εί-χαν περιγράψει — θα ήταν άπολύτως δι-καίολογημένος. Έσχημάτισα, όμως, την έν-τύπισιν, ότι ο Φαν Φορ έχάθηκε από τόν κόσμο έπειδή, άπλουσάτα, έψαχνε να βρή τό χρυσωρυχείο τών 'Αζτέκων. Και την γνώμη μου αυτήν την έπιβεβαίωσαν έκ-τάν ύστερα τά γεγονότα.

»Μία νύχτα, μία θεληλώς νύχτα τού Δεκεμβρίου, η γυναικά του έξαφανισθέντος 'Ολλανδού άκουσε ξαφνικά, ανάμεσα στα ούρλιασματα τού άνέμου, την φωνή τού συζύγου της που έζητούσε βοήθεια. Έ-τρεξε άμέσως έξω, παίρνοντας ένα φανάρι μαζί της. Τού κάκου, όμως, έφαξε δεξιά και άριστερά. Δεν μπόρεσε πουθενά να βρή τόν άνδρα της. Όστόσο, εκείνος έ-φώνανζε, λίγη ώρα πριν, κάτω από τά πα-ράθυρα της!...

»...Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ή γυναικά αυτή βρήκε κορφομένο έξω από την πόρ-τα τού σπιτιού της ένα ματωμένο δαχτυ-λό. Τό άνεγνώρισε άμέσως, απ' τό δα-χτυλό που ήταν περασμένο σ' αυτό: Τό δαχτυλό είχε κοπή από τό άριστερό χέρι τού συζύγου της!...

»Ήταν πιά δολοφόνο ότι ο Φαν Φορ κατώρθωσε, άγνωστον πώς, να μάθι τό μυστικό τού χρυσωρυχείου. Μ' αυτήν την δουλειά ήσχολείτο τόν καιρό που έλειπε από τό σπίτι του. Ή φιλοχρηματία του τόν έτύφλωνε μέχρι τού σημείου να λι-πομνήση ή να περιφρονήση την λαϊκή πα-ράδοση γιά τό πνεύμα που έφρουρούσε τό ορυχείο. Ένομίμει ότι θα μπορούσε να τά δάλη με τό σύμπαν. Έπλήρωσε, όμως, ά-κριβά την άφροσύνη του — και τόν φόνω τού Γάλλου γιάτρού.

»Καταλαβαίνεις, βέβαια, τί είχε συμ-βή. Ο φρουρός τού χρυσωρυχείου έπίσπεε τόν Φαν Φορ, τού έκοψε τά τέσσερα δα-χτυλά γιά να τόν τιμωρήσθ έπειδή έδα-λε χέρι σ' ένα ξένο θησαυρό, τόν μετέφερε μία νύχτα έξω από τό σπίτι του — τότε που η γυναικά του είχε άκούσει τ' άπελ-πισμένα έφωνητά του — και ύστερα τόν μετέφερε και πάλι στο μέρος όπου τόν έ-κρατούσε αϊχμάλωτο.

»Κανείς δεν μπορεί να ξέρη πότε άπε-τελείωσε όριστικά τόν 'Ολλανδό.

»Τό γεγονός, όμως, είνε ότι κάθε τόσο η γυναικά του έπαιρνε κατά τρόπον μυσ-τηριώδη και από ένα δαχτυλό τού συζύ-γου της. Όσπου, μία μέρα, τά νεύρα της δεν μπόρεσαν πιά ν' άντέξουν περισσότε-ρο στην φοβερή αυτήν δοκιμασία και πα-ρεφρόνησε...

»Ο Τζέραλντ Βένερ διέκοψε την αφήγησί του, γιά να άνάη και άλλο τσιγάρο.

»Ο Γκόρντον, ο όποιος τόν είχε παρα-κολουθήσει με μεγάλη προσοχή, δεν μπό-ρεσε να συγκρατήση μία άναφώνησι θαυ-μασμού:

—Είχες δίκιο όταν μου είλεες πως ή Ιστορία αυτή είνε πιά ενδιαφέρουσα και από ένα μυθιστόρημα. Όμολογώ, όμως, ότι δεν κατάλαβα ακόμα τί σχέσι έχου-ν όλα αυτά με την γυναικά σου και τόν Φέν-γουϊκ...

—Περίμενε λίγο και θα Ικανοποιηθί ή περιέργειά σου, ήταν ή άπάντησις τού Βένερ.

Και, αφού έδωσε μερικά συνεφάκια καπνού από τό στόμα του, συνέχισε:

—Έπέρασε ένας περίπου χρόνος από τά γεγονότα που σου έξιστόρησα. Μία μέρα, ένα καθόμιν έξω από την καλύβα μου, καπνίζοντας την πίπα μου, είδα να περνά από τό δρόμο, σαν άστραπή, ένα άφηνισμένο άλογο. Μία κοπέλλα άγκάλι-ζε με τά δυο της χέρια τόν λαιμό τού ζώου και προσπαθούσε να τό συγκρατή-ση. Τού κάκου, όμως...

»Χαρίς να χάσω καιρό, έπήδησα στο άλογό μου και άρχισα να τρέχω πίσω ά-πό τό άφηνισμένο ζώο που άδηνόυσε την

αναβάτιδά του σέ βέβαιο θάνατο. Τέλος, ύστερα από τόν πολόν κόπο, κατώρθωσα να τό φθάσω και να τό πιάσω. Ήταν καιρός πιά. Ή κοπέλλα είχε χάσει τις δυνάμεις της. Μόλις τήν έδοθήσασ να κατέβη από τό άλογο, έπεσε άναίσθητη στην άγκαλιά μου.

»Τήν μετέφερα στην καλύβα μου και την περιποιήθηκα όσο μπορούσα καλύτε-ρα, με τά λίγα μέσα που διέθετα. Δεν άργησε να ανέλθη και ν' άνοίξη τά μά-τια της. Μόλις αντίκρισα την ήρεμη και γλυκειά λάμψη τους, έννοιωσα στην καρδιά μου μία ταραχή που δεν την είχα δοκιμά-σει καμιά άλλη φορά ως τότε.

—Σάς ευχαριστώ, κύριε! ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή. Μου έσώσατε τή ζωή! Δεν θα τό ξεχάσω ποτέ αυτό.

»Ύστερ' από λίγη ώρα έφυγε... Θά σου φανή παράξενο, άγαπητέ μου Τζίμ, αν σου πώ ότι εκείνη την νύχτα δεν μπο-ρεσα να κλείσω μάτι... Έγώ, που ήμουν σχεδόν περήφανος έπειδή καμιά γυναικά δεν μπόρεσε να με συγκινήση, έννώριζα γιά πρώτη φορά ένα συναίσθημα, που θα μου ήταν πολύ δύσκολο να τό άναλύσω...

»Φαντάζεσαι, όμως, τή χαρά μου όταν την άλλη μέρα τό πρωί, είδα την χθεσινή άμαζόνα να στέκεται έξω από την καλύ-βα μου. Μου είπε ότι ήθε να μ' ευχαρι-στήση και πάλι γιά την σωτηρία έπέμ-βασί μου. Όσο και αν ήμουν άνδρας από γυναικές, δε δυσκολεύθηκα να καταλάβω ότι είχα προξενήσει στην γοητευτική αυ-τή κοπέλλα την ίδια περίπου έντύπισιν που μου έπροξένιζε κι' εκείνη.

»Νά μή σου τά πολυλογώ, ύστερ' από μερικές συναντήσεις, άναγκάσθηκα να δ-μολογήσω στον έαυτό μου ότι άγαπούσα τρελλά την κόρη που παρουσιάσθηκε ξα-φνικά στην έρημιά μου γιά να με κάνη να δοκιμάσω την πιά έντονη αλλά και πιά γλυκειά συγκίνησι της ζωής μου.

»Της τό είπα. Κι' εκείνη, χωρίς τόν παρμηκόρο δισταγμό, μου άπάντησε ότι κι' εγώ δεν της ήμουν άδιάφορος...

»Τά λόγια δεν είνε Ικανά να περιγρά-φουν την εύτυχία μου. Ή αλήθεια είνε ό-τι στους τρόπους και στη συμπεριφορά της Βέρας — έτσι την έλεγαν την άγα-πημένη μου — διέβλεπα κάποιο μυστήρι-ο που μ' έκανε άρεσ—άρεσ ν' άνησυχώ.

»Η Βέρα άπέφευγε να μου π'η ποιά ή-ταν, που έμενε, αν είχε συγγενείς στο Με-ξικό. Σ' όλα τά σχετικά έρωτήματα που της άπέτεινα, μου άπαντούσε με άοριστο-λογίες. Μιλούσε τ' άγγλικά πολύ καλά. Όστόσο, έρχόντανε στιγμές που θα μπο-ρούσα να όρκισθί ότι ήταν Γαλλίς...

»Τό περίεργο, όμως, με την κοπέλλα αυτήν είνε ότι, μολονότι φαινόταν σαν να φοβότανε να μου άποκαλύψη ώρισμένες λεπτομέρειες της ιδιωτικής της ζωής, κα-τώρθωσε να κατακτήση την έμπιστοσύνη μου μέχρι τού σημείου να μ' ήμπορώ να δάλω τό κακό με τό υού μου. Ήμουν έ-τοιμος να πιστέψω, ότι και αν μου έλεγε, να κάνω ό,τι και αν με διάτασσε, έχοντας την βεβαιότητα ότι δεν είχα να φοβηθί τί ποτα από αυτήν.

»Σιγά—σιγά, έσχημάτισα την πεποίθη-σι ότι η Βέρα θα ήταν γιά μένα μία ιδε-ώδης συντροφισσα. Είχα άρχισι πιά να κουράζωμαι από την άσπατη, τυχοδιωκτι-κή ζωή μου και να ποθώ την γαλήνη. Και την ήρεμία αυτήν μονάχα στο πλευρό μι-άς άγαπημένης γυναικός, της Βέρας, θα μπορούσα να γνωρίσω.

»Όταν της έκανα γιά πρώτη φορά την πρότασι αυτήν, εκείνη μου έσφιξε τό χέρι με συγκίνησι και μου είπε:

—Σ' ευχαριστώ πολύ γιά την κολα-κευτική προτίμησί σου. Άν και τό θέλω πολύ κι' εγώ να γίνω γυναικά σου, δεν μπορώ ακόμα να σου πώ τό ναί. Συμβαί-νουν στην οικογένειά μου ώρισμένα πράγ-ματα, που δεν μου έπιτρέπουν ακόμα να σκεφθώ γιά την άποκατάστασί μου... Πε-ρίμενε λίγον καιρό...Και όταν θα θάσθ ή κατάλληλη στιγμή, θαρρώ μόνι μου να σέ βρώ και να σου πώ: «Πάρε με! Είμαι δι-κή σου!». Έν τώ μεταξύ, σου έπαναλαμ-δώνω ότι πρέπει να είσαι βέβαιος γιά τά αίσθηματά μου άπέναντί σου και να μου έχης έμπιστοσύνη...

»Τά κατάφερε και πάλι να με πείση με τόν τόνο της φωνής της, με την έκφρασι της ελκρινείας που έλαμπε στα μάτια

της. Ήθελα πολύ να μάθω πού έμενε, ποιοί ήσαν οι συγγενείς της. Μά δεν έ-
τολμούσαν πιά να της κάνουν τέτοιες έρωτή-
σεις, γιατί φοβόμουν μήπως την δυσаре-
σήσω με την άδιακρισία μου.

«Μιά μέρα, ενώ περπατούσαμε μαζί σε
μια έξοχική τοποθεσία, ξαφνικά την είδα
να θυλάει μια αναψώνισα τρόμου και να
τρέχει να κρυφθώ πίσω από ένα δέντρο.
Εκύτταξα ανήσυχος γύρω μου, να κατα-
λάβω την άφορητή της ταραχής της. Και
είδα τότε να περνά, στο βάθος του δρό-
μου, καθάλλα σε άλλο, ένας άγνωστος,
ντυμένος Μεξικανός. Ο καθάλλαρης αύ-
τος, που μου έπροκάλεσε άμέσως ένα αί-
σθημα αντίπαθείας, δεν ήταν άλλος από
τον Αμερικανό πολυεκατομμυριούχο Μάρκ
Φένγουϊκ...»

«Εκείνος επέρασε χωρίς να μάς αντι-
ληφθώ.

«Επλησίασα την Βέρα και την ρώτη-
σα ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός και γι-
ατί ή έμφανιζόταν τού την είχε φοβιστεί τόσο
πολύ.

«Μη ζητάς πολλές εξηγήσεις, μου ά-
πάντησε η Βέρα. Τό μόνο που μπορώ να
σου πώ εινε ότι ο άνθρωπος αυτός σχετί-
ζεται με την οικογένειά μου και δεν θέλω
να μάς δη καζί... Επειδή φοβάμαι μήπως
σου συμβή κακό. Α! Είνε Ικανός για ό-
λα αυτούς ό...

«Και μου είπε τ' όνομά του. Δεν τό
θυμάμαι πιά. Μά δεν έμοιαζε διόλου με
τό: Μάρκ Φένγουϊκ.

«Από τότε, μου έδόθηκε πολλές φορές
ή ευκαιρία να ιδώ από κοντά τον τύπο
αυτό, στις ταβέρνες μιάς γειτονικής πο-
λιτείας, όπου επήγαινα συχνά. Κι' έτσι,
μπόρεσα να τον μελετήσω — και να θε-
βαιωθώ, από τους τρόπους του, την όμι-
λία του και απ' όσα άκουσα να λένε γι'
αυτόν — ότι ήταν πράγματι επικίνδυνος,
όπως μου τόν είχε περιγράψει η Βέρα.
Ένωείται ότι, μολονότι συνέβη να καθί-
σωμε κατ' επανάληψη στο ίδιο τραπέζι,
εκείνος δεν ήξερε ότι τον παρακολουθούσα
προσεκτικά και ούτε γυρνούσε τό κεφάλι
του να με κυττάξη.

«Επέρασε λίγος ακόμα καιρός.

«Μιά μέρα, επήγαμε με την Βέρα να
κάνουμε έναν μακρινό περίπατο. Με την
συστήση, είχαμε αφαιρεθώ τόσο πολύ, ώ-
στε έχασαμε τον δρόμο. Και, ξαφνικά,
χωρίς να τό καταλάβουμε πώς, βρεθήκαμε
μπροστά σε μιά μικρή εκκλησία. Μιά έμ-
πνευστή επέρασε τότε από τό μυαλό μου.

«Τί θα έλεγες, Βέρα — είπα — αν
εμπαινόμαε μέσα και επαντρεύομαστε;»

«Εκείνη στην άρχή έγέλασε, τόσο κω-
μική της έφάνηκε ή άπροσδόκητη πρότα-
σίς μου. Εγώ, όμως, επέμεινα τόσο πολ-
ύ, έχρησιμοποίησα λόγια τόσο συγκινη-
τικά, ώστε την έπεισα έν τέλει. ΈΞ έλ-
λου, ή περιπέτεια αυτή την διεσκέδαζε ύ-
περβολικά.

«Μπήκαμε, λοιπόν, στην μικρή εκκλη-
σία και όταν δηγήκαμε απ' εκεί μέσα ή
Βέρα ήταν πιά γυναίκα μου. Δεν ξέρω γι-
ατί, άλλ' έσχημάτισα την έντύπωση ότι τό
οικογενειακό της όνομα που έδωσε στον
Μεξικανό Ιερέα δεν ήταν τό πραγματικό,
άλλά μάλλον ψευτικό. Η λεπτομέρεια ό-
μως αυτή δεν μ' έκανε να χάσω την έμ-
πιστοσύνη μου στην Βέρα.

«Και τώρα τί θα γίνη; την έρώτησα
γελώντας όταν βρεθήκαμε στον δρόμο.

«Ούτε εγώ δεν ξέρω! άπάντησε. Ο.
μολογώ πώς όταν έφευγα από τό σπίτι
μου, δεν τό έφантаζόμουν ότι θα γυρίσω
παντρεμένη. Δεν λέω βέβαια ότι μετανό-
αζι, αυτό που έγινε. Απεναντίας, είμαι
πολύ ευχαριστημένη. Τζεραλντ έπειδή ά-
πό την στιγμήν αυτήν άνήκομε ό ένας στον
άλλον. Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνάμε και
τό σπίτι μου. Σου τό είπα και άλλοτε ό-
τι στην οικογένειά μου συμβαίνουν κάτι
πράγματα, που εινε ανάγκη να ρυθμισθούν
πριν αποφασίσω για ένα ζήτημα τόσο σο-
βαρό, όπως ό γάμος.

«Τώρα πιά έγινε αυτό που ήθελα να τό
αναβάλω γι' άργότερα. Τό μόνο που έχω
να κάνω εινε να τό ανακοινώσω στους δι-
καούς μου. Έλπίζω ότι δεν θα μου φέρον
καμιά αντίδραση. Θά τους κακοφανή θέ-
σια που παντρεύηκα χωρίς να λάβω τον
κόπο να τους συμβουλευθώ προηγουμέ-

30

νως. Με ξέρουν, όμως, για έκκεντρική και
θα με συγχωρήσουν... ΈΞ άλλου, έχω και
πολλά έλαφρυτικά...»

«Αφού με τώρα να έπιστρέψω σπίτι
μου μόνη μου. Είμαι σχεδόν βεβαία ότι
αύριο θα έρθω να σε πάρω μαζί για να
σε παρουσιάσω έπίσημους σιους δικούς
μου ως σύζυγό μου. Και τότε, θα μάθης
για την οικογένειά μου άριμένα πράγμα-
τα, που δεν μπορούσα μέχρι σήμερα, για
πολλούς και διαφόρους λόγους να σου τ'
ανακοινώσω...»

«Την έφίλησα και την απέχειρήτσα.
«Εγύρισα στην καλύβα μου, πλέοντας
σε ώκεανό εύτυχίας με την σκέψη ότι από
την επομένη δεν θα ήμουν πιά μόνος στη
ζωή. Έπληθα ένα σωρό όνειρα για τό
μέλλον. Έσκόπευα να πάρω την γυναίκα
μου, να φύγαμε άμέσως για την Ευρώπη,
να πάμε να περάσουμε ένα — δυό μήνες
στην Ιταλία και ύστερα ναρθούμε να έγ-
κατασταθούμε στο Λονδίνο...»

«Αλλοίμονο! Δεν άργησα να θυπήσω
στην πραγματικότητα, ή οποία δεν ήταν
τόσο ρόδινη όπως τό ιδεατό μου.

«Τό άπόνεμα της ίδιας ημέρας, ήμουν
ξαπλωμένος σ' ένα καναπέ και έρέμβαζα
με μισόκλειστα μάτια, όταν κάποιος έρρι-
ξε κάτι κάτω από την πόρτα μου. Ό-
σπου να σηκωθώ και να πάω να δώ ποιος
ήταν, εκείνος είχε εξαφανισθώ.

«Η Βέρα μου έστειλε μιάν έπιστολή
και μ' έπληροφόρησε με λίγα λόγια ότι
μετανόησε που έγινε γυναίκα μου και ότι
θα εξαφανιζόταν για να δώσει ένα τέλος
σε μιά ιστορία, ή οποία ίσως να μου έ-
διναιε μιά μέρα σε κακό. Μεταξύ άλλων
μου έλεγε ότι μ' αγαπούσε, ότι δεν θα
έπαυε ποτέ να μ' αγαπάει και ότι δεν έπρε-
πε να σχηματίσω κακή ιδέα γι' αυτόν. Α-
νεγνώριζε ότι ή διαγωγή της απέναντί μου
ήταν άκατανόητη, άξιοκατάκριτη και προ-
σπαθούσε να την δικαιολόγηση με λόγους
άνωτέρας ανάγκης...»

«Καταλαβαίνεις τώρα την θέσι ενός έ-
ρωτευμένου σύζυγου που τον έγκαταλεί-
πει ή γυναίκα του ξαφνικά, λίγες ώρες ύ-
στερ από τον γάμο τους!... Είνε και κω-
μική και τραγική συγχρόνως!

«Ένωείται, ότι έκανα τ' άδύνατα δυνα-
τά για να μάθω πού κατέφυγε ή Βέρα.
Τού κάκου, όμως! Χαμένες πήγαν οι
προσπάθειές μου. Και όταν απελπίσθηκα,
άπεράσινα να φύγω από τό Μεξικό και
να έγκατασταθώ στο Λονδίνο, μόνος πιά,
χωρίς ταίρι.

«Και τό φοβερότερο για μένα εινε ότι,
σ' όλο αυτό τό διάστημα, δεν έπαφα ν' α-
γαπώ την Βέρα και να είμαι κατ' βάθος
έξέθιος ότι δεν έφταιγε εκείνη για τό κα-
κό που μου έκανε, ότι λόγοι πολύ σοβα-
ροί θα την εξηγούσαν να με παρατήρη-
σει ό ή θα έπρεπε μάλλον να την λυπηθώ
παρά να την κατακρίνω...»

«Υστερ' απ' όλα αυτά που σου είπα,
θα καταλαβαίνεις και μόνος σου την κα-
τάληξη, τον κλονισμό που έδοκίμασα ό-
ταν, πριν από λίγη ώρα είδα την γυναί-
κα μου, έδω στο Λονδίνο — και με ποι-
όν; Με τον Φένγουϊκ, που τον φοβόταγε
τόσο πολύ άλλοτε!...

«Κι' εκείνο που με ξάφνιασε περισσό-
τερο εινε τό ότι ό Μεξικανός αυτός τυχο-
ειδύκτης που είχε, όταν τον έν γνώρισα, και
τό δέκα δάντυλά του, σήμερα εινε με ά-
κρωτηριασμένο τό άριστερό χέρι!... Και
άν ακόμα μου έμενε καμιά άμφιβολία ό-
τι έπεσε θύμα της έκδικήσεως του πνεύ-
ματος που φουρτίζει τό χρυσωρυχείο, ή
σκηνη με τό κομμένο δάχτυλο θα ήταν άρ-
κετή για να με πείσει ότι επαναλαμβάνε-
ται με την Φένγουϊκ ή ιστορία που συ-
νέβη με τον Όλλανδό Φαν Φόρ!

«Είνε φανερό ότι ό κακοποιός αυτός
κατώρθωσε, άγνωστον πώς, να μάθω τό
μυστικό του χρυσωρυχείου. Όπως επίσης
είνε άναμφισβήτητο ότι, στην περίπτωσι
αυτήν, ό παράλυτος νέος που έστειλε στον
δίδην Αμερικανό ένα από τά τέσσερα
κομμένα του δάχτυλα, έκτελει καθήκοντα
έκδικητού. Ποιος εινε ό μυστηριώδης αύ-
τός νέος; Δεν ξέρω. Και όμολογώ ότι,
για την ώρα, ή ύπαρξίς του δεν μ' ένδι-
αφέρει και τόσο πολύ. Εκείνο που διάζο-
μαι να διεκρινίσω εινε ή πραγματική
μορφή των σχέσεων που ύπάρχουν μετα-
ξύ της γυναίκας μου και του Φένγουϊκ.
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

Ο ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ευδυμο υπό Μ. ΚΟΡΝΤΑΙ

Ήταν ένα κοινό άνώνυμο γράμμα, που
πληροφορούσε τον Γκαστόν Μπρεώ ότι,
κάθε βράδυ, τις ώρες που έλειπε, έμπαι-
νε σπίτι του κάποιος άνδρας. Πράγματι,
ό Μπρεώ έλειπε συχνά. Φανατικός παί-
κτης των ίπποδρομιών και Ιδιοκτήτης
πολλών άλλων, έφευγε τακτικά στις έ-
παρχίες, με τό αυτοκίνητό του, έχοντας
μόνο σύντροφο τον σωφέρ του. Ποτέ του
δεν έσκέφθηκε πώς ή γυναίκα του μπορού-
σε να δυσανεστήται με τις άπουσίες του.

Την φανταζόταν εύτυχισμένη. Την αγαπού-
σε αληθινά κι' έπίστευε πως κι' εκείνη
τον αγαπούσε. Παντρεμένοι από πέντε
χρόνια, πλούσιοι, άγαπημένοι, έκαναν μιά
ζωή ήραία, άνετη, ζηλευτή. Ασφαλώς τό
άνώνυμο γράμμα έλεγε ψέμματα. Άλλω-
στε δεν ήταν δυνατόν να συμβή ένα τέ-
τοιο πράγμα. Τό μικρό τους παλτί στο
Νείγυ ήταν καλώς φρουρημένο. Οι πολυά-
ριθμοι υπάλλητοι κοιμόνταν στο δεύτερο
πάτωμα, και ή γυναίκα του σωφέρ ήταν
έγκατεστημένη ως θυρωρός σ' ένα μικρό
σπιτάκι έμπρός στην έξωπορτα.

Μολατούτα, ό Γκαστόν Μπρεώ δεν ή-
ταν άνθρωπος που μπορούσε να ζήσει με
ύποψίες. Έπρεπε με κάθε τρόπο να εξα-
κριβώση τό πράγμα. Κι' ό τρόπος ήταν
εύκολος. Θά προσφασίζόταν πώς θα έλειπε
για τρεις ημέρες και θα έπέτρεφε τό Ι-
διο δρόμο.

Έτσι, ένα πρωί, ξύπνη με τό αυτοκί-
νητό του για τό Βισύ, όπου έπρόκειτο να
τρέξη ένα άλόγο του την επομένη. Στη
μέση του δρόμου όμως προσπονήθηκε πώς
κάτι λησιμόνησε και διάταξε τον σωφέρ
του να έπιστρέψουν. Ο σωφέρ έδέχθηκε μ'
ένθουσιασμό τη διαταγή γιατί αγαπούσε
πολύ τη γυναίκα του και ήταν εύχαριστη-
μένος που θα κοιμόταν εκείνο τό βράδυ
σπίτι του.

Στό δρόμο της έπιστροφής, ό Μπρεώ
έβασάνιζε τό μυαλό του με σκέψεις.

Έτσι, με τέτοια αγωνία, στις δέκα
άκριβως τό βράδυ σταματούσε έμπρός
στο σπίτι του. Χωρίς να περιμένη, άνοίξε
μόνος του την έξωπορτα και σιγά—σιγά
έφθασε στην κρεββατοκάμαρά τους. Στο
μικρό φως της λάμπας ή γυναίκα του,
ξαπλωμένη στο κρεβάτι, έδιάβαζε ένα
βιβλίο... Ο Μπρεώ άφησε να πέση στο
βάθος της τσέπης του επανοφοριού του τό
πιστόλι και γονατίζοντας κοντά στη γυ-
ναίκα του, άρχισε να την φιλά και να την
χαϊδεύει σαν τρελλός. Της διηγήθηκε πώς
έξέχασε κάτι απαραίτητα χαρτιά για τις
κούρες και πώς άφου μιά φορά έγύρισε,
θα έμενε μαζί της τη νύχτα. Κι' έπειδή
δεν είχε φάρ, θα έτρωγε εκεί μέσα στο
δωμάτιο, δίπλα της λίγο κρύο ψητό και
θα έπιναν μαζί σαμπάνια!

Έβγήκε από τό δωμάτιο πανευτυχής,
χαρούμενος, να έτοιμάση μόνος του τό
συνπé.

Ξαφνικά, άκουσε φωνές και θόρυβο προς
τό μέρος του μικρού σπιτιού όπου έμεναν
ό σωφέρ με τη γυναίκα του — την θυρωρό,
και πριν προφθάση ό Μπρεώ να καταλάβ-
η τί συμβαίνει, βλέπει την θυρωρό να
τρέχει τις σκάλες φωνάζοντας: «Σωστέ
με, κύριε, ό άντρας μου θέλει να με σκο-
τώση...»

Ο Μπρεώ δεν άργησε τώρα να καταλάβ-
η τί συνέβαινε: Γυρίζοντας μαζί του ό
σωφέρ άπρόσδοπα, βρήκε την γυναίκα του,
που έλάτρνε και που την έπίστευε τίμια,
με κάποιον άλλον...

Παρά την σοβαρότητα της στιγμής, ό
Γκαστόν δεν μπόρεσε να μη γελάση με
την ειρωνεία της τύχης. Τό άνώνυμο γράμ-
μα δεν έλεγε ψέμματα. Πράγματι, τις
βραδιές που άπουσίαζε ό Μπρεώ και φυ-
σικά άπουσίαζε και ό σωφέρ του, έμπαινε
κάποιος μέσα στο σπίτι. Μό ήταν για τη
γυναίκα του σωφέρ του...
Μ. ΚΟΡΝΤΑΙ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΟΔΑ

Χιουμοριστική έπικαιρότης υπό Α. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο Ι καλύτερες προβλέψεις
για την εξέλιξη της διε-
θνούς καταστάσεως μπο-
ρούν να στηριχθούν επάνω
στη μόδα.

Παρατηρήσατε προσεκτικά
την γυναικεία μόδα. Σπουδά-
σατε τις φάσεις της. Διαπι-
στώστε τις τάσεις της. Και
θα μπόρεσετε να βγάλετε συμ-
περάσματα για τό πώς θα έ-
ξελιχθούν τά διεθνή πράγμα-
τα.

Πρό ενός έτους διατηρούσα
με κάποιες έλπίδες ότι μπο-
ρούσε να μη γίνη πόλεμος. Έ-
νας όμως ράφτης γυναικείων
ένδυμάτων μου είχε πη τότε
κατηγορηματικά:

— Θά έχουμε πόλεμο.
— Πώς τό ξέρες; τόν ρώ-
τησα.

«Η γυναικεία φούστα
κονταίνει, μου άπάντησε.

— Και από αυτό συμπε-
ραίνεις ότι θα έχουμε πόλεμο;
— Μάλιστα. Αυτό συνέβη
και στον άλλον πόλεμο, του
δεκατέσσρα.

Τί περίεργος παραλληλι-
σμός δύο ασήμαντων εκ πρώ-
της όψεως φαινομένων!

Κοντή φούστα τό 14, κοντή
και τό 39. Πόλεμος τό 14,
άρα πόλεμος και τό 39. Ο
συλλογισμός απέδειχθε άπόλυ-
τως σωστός.

Όστε τί πρέπει να πω-
με; «Ότι οι τύχες της Εύρώ-
πης και τό μέλλον της ανθρω-
πότητας κρεμονται από την
γυναικεία φούστα; Όχι αυ-
τό. Αλλά μπορούμε να θε-
βαιώσωμε ότι οι φάσεις της
μόδας έχουν βαθύτατα κίνη-
τρα, κοινωνικά και ψυχολογι-
κά. Πίσω από μιάν ιδιοτροπία
του ψαλιδιού της μόδιστρας,
κρύβεται μιά σοβαρή και βα-
θεία κοινωνική τάσις.

Η ΠΑΡΩΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ

Η φούστα έκόντηνε πάλι.
Δεν μπορούσε να γίνη άλλο-
ως σε περίοδο πολεμική. Οι
Παρισινές, οι οποίες κατευθύ-
νουν την παγκόσμια μόδα,
μέσα στον πυρετό και την ά-
γωνία των πολεμικών αυτών ή-
μερών, είχαν ανάγκη ανέσε-
ως, για να μπουρουν να κινούν
ται έλευθέρως. Έλευθέρωσαν
λοιπόν τά κάτω άκρα των ά-
πό την φυλακή του ποδογύρου.
Και έπρόβαλαν με φουστιτίες
άπάνω από τά γονατα, σαν
Σκωτσέζοι.

Η κοντή λοιπόν φούστα έί-
νε άπολύτως προσηρμοσμένη
με την πολεμική ατμόσφαιρα
τού Παρισιού. Αλλά έδώ, στη
δική μας χώρα; Τα πράγμα-
τα έδώ παρουσιάζονται άπελ-
πιστικάς διαφορετικά.

Έμεινε — δόξα τω Θεώ —
ζούμε έν ειρήνη. Δεν μός βο-
μαρδίζουν αεροπλάνα. Δεν
μάς ταραίζουν οι σειρήνες του
κινδύνου. Δεν σπεύδουμε να
κρυφθούμε στα καταφύγια.
Μέσα σ' αυτή την ήρεμη ατμό-
σφαιρα, όπου ό ριθμός της
ζωής μένει ό ίδιος, ή κοντή
φούστα των γυναικών μας εινε
μιά άνορθογραφία, ή οποία
δίνει λάθην σε ειρυνικά σχό-
λια.

Κυττάξετε αυτή τη μικρή

ταρλση.
Κατεσκευάσθη λοιπόν αυτό
τό μοιτέρο παπούτσι, τό ό-
ποιον καταργεί μεν τό ψηλό,
επικίνδυνο για τό διαστικό
βάδισμα, τακούνι, αλλά συ-
νάμα κρατεί τό πόδι της γυ-
ναίκας ψηλά, σαν να έφόρου
σε τακούνι. Σαυμάσιος συνδυ-
ασμός ή μάλλον εαυμασία έ-
φευρεσις.

Τό περίεργο όμως αυτό πα-
πούτσι έχει τό ελάττωμα να
μην εινε ήραίο και κομψό,
σαν τά άλλα. Αλλά τί να γί-
νη; Μπροστά στην ανάγκη
της πρακτικότητας έθυσιάσθη
κε ή αισθητική.

Αυτό όμως ήταν επάναγκες
να γίνη στις έμπολέμες χώ-
ρες, ενώ στη δική μας χώρα
δεν ύπρχε κανένας λόγος να
φορεθώ τό νέο αυτό είδος πα-
πουτσιών. Διότι οι δικές μας
γυναίκες που τά φοράνε, δεν
κονδίζουν τίποτε εις πρακτι-
κότητα, ενώ χάνουν πολύ σε
ωραριότητα και κομψότητα.

Αυτή ή μόρια πλήττει πάν-
τοτε τις γυναίκες των χωρών
εκείνων που δεν έχουν δική
τους, έντόπια μόδα, αλλά την
δέχονται απ' έξω. Και γι' αυ-
τό την κόβει νέα ιδιοτροπία
της μόδας έμεις την βρίσκομε
έξωφρενική και γελοία και δεν
μπορούμε να την χωνέψωμε.

Ο λόγος εινε ότι δεν προήλ-
θε αυτή ή ιδιοτροπία της μό-
δας από τί, συνθήκες της ζω-
ής του δικού μας τόπου, ώστε
να μάς φανή κάπως φυσική
και λογική, άλλ' έδημιουργή-
θη σύμφωνα με τις ανάγκες
και τις τάσεις της ζωής άλλης
χώρας.

Αυτή ή διαφορά έγινε κα-
ταφανέστερη τώρα, με τον πό-
λεμο. Όστε θα μπορούσε κα-
νείς να δώση την εξής χρήσι-
μη συμβουλή στις γυναίκες:

—Μην υποτάσσασθε, κυρίες
και δεσποινίδες, τόσο πιστά
στα κελύσματα της ξένης μό-
δας. Διατηρήστε, για όνομα
του Θεού λίγη ανεξαρτησία
γούστου. Έσείς, που σ όλες
τις άλλες περιπτώσεις, δείχνε-
τε μιά προσωπικότητα και έ-
ναν ανεξάρτητο χαρακτήρα,
είνε άποκαρδιωτικό να δεί-
χνετε τόσο δουλικότητα ά-
πέναντι της ξένης μόδας...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ...

ΚΑΙ ΚΑΝΕΤΕ

ΠΙΝΕΤΕ ΝΕΡΟ...

Όρισμένες στατιστικές δια-
πιστώνουν ότι οι περισσότεροι
άνθρωποι δεν πίνουν την άπαι-
τούμενη ποσότητα νερού. Ίδι-
ως οι γυναίκες άποφεύγουν τό
νερό από φόβο μήπως παχύ-
νουν. Οι γιατροί σχετικώς συ-
νιστούν τό έξής: Πίνετε νερό,
όχι κατά την διάρκεια του φα-
γητού, αλλά κατά τις άλλες
ώρες της ημέρας και πολλές
φορές. Πίνετε την ώρα που δια-
βάσετε, όταν κοιμενιάζεστε.
Μην κατεβάσετε ένα ποτήρι ό-
λόκληρο με μιάς, αλλά άργά
με μικρές γουλίες. Τό ποτήρι
αίφνης πρέπει να εξαντλήται
σε διάστημα ενός τετάρτου της
ώρας. Πριν πλავιάσετε τό
βράδυ, εινε απαραίτητο ένα
ποτήρι νερό. Έπίσης τό πρωί,
όταν ξυπνήσετε, μισή ώρα προ-
τού προγευματός, πίνετε ένα
φλυτζάνι νερό, όσο μπορείτε
πιό ζεστό, ριχνοντας μέσα δυό
τρεις φέτες λεμονιού. Είνε ά-
φέλιμο για τό ήπαρ και τά
πεπτικά όργανα.

ΜΗΝ... ΠΙΝΕΤΕ ΝΕΡΟ

Τώρα, ιδού και τί λέει ό Α-
μερικανός δόκτωρ Μπεζανσόν,
συγγραφέας ενός τελευταίως
εκδόθεντος βιβλίου υπό τον έ-
πιβλητικό τίτλο: «Πώς θα
ζήσωμε 140 χρόνια!»:

Μην πίνετε νερό. Όποιος
πίνει νερό εινε τρελλός για δε-
σιμο. Νερό καθαρό δεν ύπαρ-
χει. Υπάρχει μόνο στη φαν-
τασία μας. Πάρτε μιά σταγό-
να νερού από την πηγή που ά-
ναβλύζει στο δάσος και εξετά-
σατέ τη στο μικροσκόπιο. Έ-
κεί μέσα σ' ανακαλύψετε μιά
τριχή ποικιλία, ένα φερόν μυι-
γας, ιστόπους από μανιτάρια,
έναν ίστω κρέατος κακώς χω-
νευμένου... Δεν ύπρχει ποσίμο
νερό. Μην τό βάσετε λοιπόν στο
στόμα σας. Τρώτε σούπες και
πίνετε καθαρό κρασί. Πίνετε
έπίσης λίγο κρασί και μετά τό
γεύμα...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Δυό Έλληνες έταξίδευαν
στην Ισπανία. Τό λυπηρό ό-
μως γι' αυτούς ήταν ότι δεν
ήξεραν ούτε μιά λέξη από την
γλώσσα του Δόν Κιχώτου. Και
δεν εινε δύσκολο βέβαια να κα-
ταλάβη κανείς πόσο συχνά βρί-
σκονταν σε δύσκολη θέσι, άφου
δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν
με τους ντόπιους για ζητήμα-
τα του καθημερινού βίου.

Μιά μέρα, μπήκαν σ' ένα έ-
στιατόριο να φάνε. Εκτύταξαν
τον κατάλογο, μά δεν κατάλα-
βαν τίποτε. Έδοκίμασαν να
συνεννοηθούν με τό γκαρσόνι
με νεύματα, μά πάλι δεν κατά-
φεραν τίποτε.

Τάτε, ένας από τους δυό
Έλληνες, έπήρε ένα μολύβι
και χαρτί και έσχεδίασε πρό-
χειρα ένα μοσχαίρι, έγραψε ά-
πό κάτω τον αριθμό 2 και έ-
δωσε τό σχεδιάσμα στο γκαρ-
σόνι.

Τό γκαρσόνι έφυγε και οι

31

Ο Νέγρος

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό πλοίο μπήκε στο λιμάνι της Μασσαλίας. Ή άποβάρα ήταν γεμάτη κόσμο. Όλοι έπερίμεναν μ' άνυπομονησία για νά δεχθούν τόν στρατό που έρχόταν από την Αφρική.

Όταν άρχισε ή άποβίβασις, άνάμεσα στους άνδρες με τό χακί ξεχώριζε ή άράια στολή ένός λοχαγού τών Σπαχιδών. Ένας πελώριος Σενεγαλέζος τόν άκολουθούσε κρατώντας τις άποσκευές του και κυττάζοντας τριγύρω του με θλέμμα φοβισμένο.

Μιά όμορφη νέα με πλατύγυρο καπέλλο έτρεξε πρὸς τόν άράιο άξιωματικό και ένα διπλό επίφωνήμα χαράς άκούστηκε:

— Ζάκ!

— Άγαπημένη μου!

Όταρα από λίγο ή άξιωματικός θυμήθηκε τόν μαύρο συνοδό του κι' έγύρισε πρὸς τό μέρος του.

— Άγάπη μου, νά σου παρουσιάσω τόν Σαμπά, τόν πιστό μου σύντροφο, για τόν όποιο σου μιλούσα πάντα στα γράμματά μου.

Ή Ζινέττα Ρεβέλ έφίλοδωρησε τόν μαύρο μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

— Δέν μου είσαι άγνωστος, Σαμπά, και σ' αγαπώ πολύ, γιατί αγαπάς τόν λοχαγό σου. Κύτταζε τόν προσέχης εκεί που θά πάτε. Σου τόν έμπιστεύομαι...

— Ζινέττα, είπε ή λοχαγός, είνε ή μοναδική θραυιά που έχω νά περάσω μαζί. Άβριο τά ημερώματα φεύγω. Θα έπιτρέψεις νά έλθω μαζί μας και ή Σαμπά; Είνε ή πρώτη φορά που φεύγει από τόν τόπο του και δέν θέλω νά τόν αφήσω μόνο...

Ή Ζινέττα τό δέχθηκε και ένας όρκιος μελαγχολίας έκαμε τό άράιο πρόσωπό της νά σκυθρωπάσει, μόλις άκουσε τις λέξεις «άβριο φεύγω». Τό φάσμα τού πολέμου ώρθώθηκε δια μιάς μπροστά της, αυτός ό φοβερός έρίάλτης, που προσπαθούσε ν' άπομακρύνει από τη σκέψη της...

... — Πρόσεχε τόν κύριο σου, Σαμπά, τού είχε πη ή «λευκή κυρία», όταν χωρίστηκαν. Πρόσεχε τόν σαν τά μάτια σου. Τόν αγαπώ τόσο πολύ!

Οί τέσσερις αυτές λέξεις άντήχσαν στ' αυτιά τού Σενεγαλέζου, όταν ύστερα από μιά άψιμαχία περιπολιών θρῆκε τόν κύριο του μοιολιπόθυμο με τό στήθος αϊμόφυρτο.

— Σ' άχ φοβάσαι... Σ' άχ πεθάνης... Έγώ πάρε.. για τρέφει...

— Μή μ' άγγίξης, έμούγγρισε ή Ζάκ. Μή μ' άγγίξης. Δέν

δύο φίλοι εύχαριστημένοι γιατί έπέτυχαν νά συνεννοηθούν, έπερίμεναν τις δύο μερίδες μοσχάρι.

Σέ λίγο έπιστρέφει πράγματι τόν γκαρδόν και τους δίνε δυό... είσιτήρια για τις άπογευματινές ταυρομαχίες!

Αντέχω...

Ήταν ή πρώτη φορά, που ή Σαμπά δέν φαινόταν διατεθειμένος νά ύπακούση στόν λοχαγό του.

Σιγά-σιγά, με κινήσεις σχεδόν τρυφερές, προσπαθούσε νά άνασηκώσει τό πληγωμένο σώμα.

— Όχι, μή μ' άγγίξης, σου είπα. Καύμενε μου Σαμπά, ένα μονάχα καλό μπορείς πιά νά μου κάνης, νά μ' άποτελειώσης, δέν άντέχω, πονώ πάρα πολύ...

Ό Σαμπά έκύτταζε τόν λοχαγό του σαν άποδολακωμένος. Καταλάβαινε καλά τί του έλεγε : Νά σκοτώσει αυτός τόν κύριο του; Όχι, αυτό δέν μπορούσε ποτέ νά γίνη. Άς έπαιρναν τη δική του τη ζωή, για νά μούθ ή λοχαγός του. Αυτό μάλιστα, αλλά τό άλλο όχι... άχι...

— Σαμπά, σέ διατάσσω, σκοτώσέ με!

Και ή Σαμπά κατάλαβε πώς δέν μπορούσε πιά νά παρακούσῃ.

Σάν τρελλός, ένώ τά χείλη του ψιθύριζαν «Λευκή Κυρία... Λευκή Κυρία...» σημάδεψε κι' έπυροβόλησε. Τό σώμα τού λοχαγού άνατινάχθηκε κι' έπειτα έμεινε για πάντα άκίνητο στό χώμα.

Ό Σαμπά έκύτταζε γύρω του σαν νά γύρευε βοήθεια, σαν νά ήθελε ν' άκούση πώς δέν ήταν αλήθεια αυτό που είχε συμβή και ξαφνικά τού φάνηκε πώς άκουσε μιά φωνή, μιά φωνή παραπνοεμένη, νά τού λέη : «Σου είχα πη νά τόν προσέχης, Σαμπά... Και σύ τόν σκοτώσες...».

Τότε ή Σαμπά, χωρίς νά διατάσει, γιατί θά προτιμούσε

δ,τιδήποτε παρά νά βρεθῃ μπροστά στην «Λευκή Κυρία» χωρίς τόν λοχαγό του, γύρισε τό όπλο στό στήθος του κι' έπεσε κι' αυτός χάρω αϊμόφυρτος στό πλευρό τού κυρίου του...

ΜΑΞ ΡΕΝΙΕ

ΟΙ ΤΙΡΑΝΤΕΣ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ό Σαμουήλ και ή Λεβύ που είχαν σπουδάσει μαζί στό Παρίσι, δέν είχαν συναντηθῇ από δέκα χρόνια, ότε ή τύχη μιά μέρα τούς έφερε άντιμετωπώντας σε μιά γωνία ένός δρόμου.

Ό Λεβύ είχε εύμερήςσει, φαινόταν δέ αρκετά πλούσιος. Ό δυστυχισμένος ή Σαμουήλ ήταν άξιολύπητος, κακοντυμένος, κακοδυρισμένος και βαστούσε στό χέρι του μιά τσάντα όπως οί μικροπωληταί.

Όστερα από τις πρώτες διαχύσεις, ή Λεβύ τόν έρώτησε:

— Λοιπόν, φτωχέ μου φίλε! Πώς είσαι;

— Έ!, είπε ή Σαμουήλ, όχι και τόσο καλά. Για την ώρα είμαι άναγκασμένος νά πηγαίνα από πόρτα σε πόρτα και νά πουλώ τιράντες.

— Ά! τιράντες; Έ, λοιπόν, θ' αγοράσω ένα ζευγάρι, είνε έξη μήνες που σκοτίζω τη γυναίκα μου γι' αυτό, άλλ' εκείνη πάντα τό ξεχνά. Τώρα όμως τελείωσε! Πόσο κοστίζουν;

— Έξαιρετικώς για σένα, Λεβύ, 67 φράγκα.

— Ά!, πολύ ακριβά! Τέλος πάρε τά έξήντα έφτά σου φράγκα. Μόνο, σέ παρακαλώ, κάνε μου τη χάρη νά τις άφήσης στό σπίτι μου. Κάθωμαι στην όδω Μουφόν 135.

— Σύμφωνοι. Ένωια σου!

— Γεία σου, Σαμουήλ, και καλή τύχη.

— Στό καλό Λεβύ, σ' εύχαριστώ.

Όταν ή Λεβύ εξακολούθησε τό δρόμο του, ή Σαμουήλ έδιάσκηκε νά πάη στην όδον Μουφόν.

— Μπορείς, είπε μόλις έφθασε στην ύπηρεσίαν, νά πής στην κυρία Λεβύ ότι είσαι ένας φίλος τού άνδρός της που θέλει νά της μιλήσει;

— Ά!, έφώνασε ή κυρία Λεβύ που έτυχε εκεί τη στιγμή εκείνη, ή φτωχός μου κύριος Σαμουήλ! Δέν θά σάς άνεγνωρίσα ποτέ. Τί γίνεσθε λοιπόν;

— Έ, όχι και τόσο καλά. Δέν είμαι σαν τόν σύζυγό σας! Τώρα είμαι άναγκασμένος νά πηγαίνα από πόρτα σε πόρτα και νά πουλώ τιράντες.

— Ά! Πουλές τιράντες, κυρία. Είνε τώρα έξη μήνες που ή άνδρας μου μου τρώει τό κεφάλι νά τού αγοράσω, μ' έγώ πάντα τό ξεχνώ. Θ' αγοράσω ένα ζεύγος. Τί κοστίζουν;

— Για σάς, κυρία Λεβύ, μόνο 67 φράγκα.

— Ό! Μ' είνε ακριβά! Τέλος, πάρε τά 67 σου φράγκα, αλλά πές μου, γι' αυτή την ατία ήρθες;

— Όχι, ήρθα για νά δώσω έκ μέρους τού κ. Λεβύ αυτό τό μικρό πακέτο που έβαρανε την τσέπη του.

Και δίνοντας στην κ. Λεβύ τό πρώτο ζευγάρι τών τιραντών τυλιγμένο με έπιμέλεια, ή Σαμουήλ την άπεχαίρετσε γρήγορα και κατέβηκε τη σκάλα.

Πρίν όμως άκόμη εξαφανισθῇ, έφθασε στό σπίτι του και ή κ. Λεβύ. Ή γυναίκα του τού διηγήθηκε την έπίσκεψη τού Σαμουήλ και τού έδειξε τό τυλιγμένο πακέτο και τό δεύτερο ζευγάρι τών τιραντών, που είχε αγοράσει γι' αυτόν.

— Ά, τόν άχρειό! έφώνασε ή κ. Λεβύ. Τί νά τά κάμω τώρα και τά δύο αυτά ζευγάρια;

Και άποτεινόμενος στην υπηρέτριά του, που με τά λεφτά στό χέρι ήταν έτοιμη νά βγῇ για ψώνια:

— Τρέχα γρήγορα πίσω από τόν κ. Σαμουήλ, διάταξε. Δέν πιστεύω νά έστριψε άκόμη τη γωνία τού δρόμου. Σταμάτησε τον, φέρε τον πίσω και πές του ότι τόν θέλουμε για τις τιράντες. Θα καταλάβῃ.

Ή υπηρέτρια που ήταν άκόμα νέα, κατέβηκε τέσσερα-τέσσερα τά σκαλιά, τόν άνεγνωρίσε, έτρεξε πίσω του, τόν έπρόφθασε και τού είπε λαχανιασμένη:

— Ό κ. Λεβύ μ' έστειλε νά σάς πώ... για τις τιράντες.

— Ά! μάλιστα, έκαμε ή Σαμουήλ, κατάλαβα. Τού έπρότεινα ν' αγοράσει ένα ζευγάρι τιράντες, που δέν έβλησε νά τις πάρῃ. Τώρα φαίνεται μετανόησε! Έτσι δέν είνε;

— Δέν ξέρω.

— Ναί, ναι... όρίστε. Δέν ένε ανάγκη ν' ανεβαίνα ξανά γέρος άνθρώπος. Πάρε αυτό τό θαυμάσιο ζευγάρι. Κοστίζει έξη ήντα έπτά φράγκα, όπως έξέρε και ή κυρία σου. Ευχαριστώ, άράια μου κόρη! Στό καλό!

Και ή υπηρέτρια, που δέν είχε καλοκαταλάβῃ, έπληρώσε και ξανάφερε στό κ. Λεβύ ένα τρίτο ζευγάρι τιράντες, που της έπούλησε ή έξυπνος Σαμουήλ.

ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ένας προϊστάμενος Δόν-Ζουάν

Δέν ήμουν έρωτευμένη με τόν Έτιέν Γκυμάρ. Αυτό άσφαλώς ήταν εκείνο που τόν έσκανδάλιζε. Τόσες γυναίκες είχαν ξετρελλαθῇ μαζί του! Έγνώριζα τελείως την ιδιαιτεία του ζωῇ, γιατί ήμουν ιδιαιτέρα του γραμματέως. Έξεραι κάθε μήνα ένα τσέκ αρκετά σεδαστό έφευγε για την γοητευτική τραγουδίστρια τού Μιούζικ-Χάλλ, την Μπέττυ Φίγκινς, στό Λονδίνο. Έξεραι επίσης πώς μ' ένα τσέκ πολύ λιγώτερο ένδιαφέρον είχε ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με την μικρή μακιουρίστα, την όποιαν έκυνηούσε με τσάση έπιμονή λίγους μήνες προηγουένως. Έξεραι πόσα πολύτιμα κοσμήματα είχαν σταλή στην κ. Φερνάντ, την άράια χήρα που ζούσε στό Νείγυ. Τα ήξεραι όλα αυτά, γιατί έγώ ήμουν εκείνη που συμπλήρωνα τά τσέκ και έπληρωνα τούς λογαριασμούς. Ό Έτιέν Γκυμάρ δέν είχε μυστικά από μένα.

Όστόσο, οί έπιτυχίες του, τά καπρίτσια του, οί περιπέτειές του δέν με συγκινούσαν. Όπως ήδη τό είπα, δέν ήμουν έρωτευμένη μαζί του, ούτε και με κανέναν άλλον άλλως τε.

Δύο μεγάλες έγνοιες είχα στη ζωή μου, που με άπασχολούσαν τελείως: νά μπορέσω νά εξακολουθήσω ή άδελφός μου τις πανεπιστημιακές του σπουδές, τις όποιες μόλις είχε άρχισει και νά τελειοποιήσω και έγώ τό πιάνο μου. Είχα άκολουθήσει μαθήματα στό Ώδεϊον, αλλά ή οικονομική καταστροφή τών γονέων μου

— οί όποιοι δέν επέζησαν και πολύ μετά την καταστροφή — με άνάγκασε νά εργασθῷ για νά κερδίσω τό ψωμί μου.

Λοιπόν, και όταν άκόμη παίρνη κανείς δέν έλκυστικό μισθό τών τριών χιλιάδων φράγκων, δέν είνε αρκετό για δύο πρόσωπα, έκ τών όποιών ή ένας είνε σπουδαστής και ή άλλη καλλιτέχνης. Ή σπουδή της Ιατρικής άπαιτούσε όλο τόν χρόνο και όλες τις δυνάμεις τού Ρεϋμόν και για πολύν καιρό δέν θά μπορούσε νά με βοηθήσει. Έπρεπε νά πληρώσω τις έγγραφές του και τά δίδακτρα τού έτους και νά τόν συντηρώ άκομη. Κρατούσαμε δύο μικρά δωμάτια με κουζίνα σ' ένα τέταρο τού όροφο, τού Καρτιέ - Λατέν, και παρ' όλη την άπόλυτη άπλότητα της ζωής μας, ήμαστε εύτυχισμένοι, γιατί είχαμε αυτό που μάς συγκινούσε περισσότερο: εκείνος τις αγαπητές του σπουδές, έγώ τό αγαπημένο μου πιάνο.

Σηκώνομουν στις έξη, για νά μπορέσω νά μελετήσω μιά ώρα πιάνο, προτού φύγω. Τό μεσημέρι επίσης έκλεβα τρία τέταρτα της ώρας για τόν ίδιο λόγο. Τό βράδυ, μόλις έγύριζα, ξανάρχιζα. Δύο φορές την έβδομάδα ή παλιός μου καθηγητής, ή όποιος άλλοτε έπαιρνε από τούς γονείς μου εκατό φράγκα την ώρα, μου έδινε μαθήματα δωρεάν. «Έχετε ταλέντο, Ζενετιέ, και αξίζει τόν κόπο νά σάς παρακολουθώ! Έξέρω πώς άργώτερα θά μου τά πληρώσετε!»

Αυτή ήταν ή μεγαλύτερή μου έπιθυμία. Έβαζα κατά μέρος όσα χρήματα μου περισσεύαν, έλπίζοντας άργα ή γρήγορα, νά αφιερώσω όλο μου τόν καιρό στη μουσική και νά γίνω μιά αληθινή πιανίστρα.

Περιμένοντας, δέν θά μπορούσα νά βρώ καλύτερη θέσι απ' αυτήν που είχα στό Γκυμάρ. Ή δουλειά δέν ήταν δύσκολη. Κρατούσα την άλληλογραφία τού προϊστάμενου, τού έβύμιζα τά ραντεβού τών υποθέσεων και άσχολούμην άκόμη και με τις λεπτομέρειες που εκείνος τις βαρύνταν. Ή άμέλεια του θά κατέστρεφε τη δουλειά του, αν δέν είχε ένα τόσο μεγάλο κεφάλαιο. Τόν περισσότερο χρόνο τόν δινότε για τις γυναίκες...

Ένα πρωί, κυττώντας με νά δουλεύω, είπε ξαφνικά χαμογελώντας:

— Έξεραι, Ζενετιέ, πώς ποτέ δέν είχα μιά γραμματέα τόσο καλό όσο έγω εγώ;

— Όστόσο έγώ έχω δύο χρόνια, κύριε!

— Έξεραι νά σταθῇ... Έξεραι γιατί;

Χαμογέλασα χωρίς νά άπαντήσω.

— Άπαντήστε μου λοιπόν! Άλλά ειλικρινάς! Σάν νά μῃν προϊστάμενος σας!

Γιατί εκείνες που προηγήσαν... υπέστησαν... πώς νά τό πώ... κάπως περισσότερο την έπιρροή σας... και λίγους μήνες ή λίγες έβδομάδες άργώτερα άπελύθησαν. Ένώ έγώ ήμουν πιά μυαλωμένη... Έφρόντισα νά διατηρήσω την θέσι μου!

— Βάζοντας με λεπτότητα τόν προϊστάμενο στη δική του, έ; Ουάνα, τό θυμάμαι, παιδί μου!

Έξακολούθησα νά γράφω τό γράμμα μου, γιατί αυτή ή άπροσδόκητη συνομιλία δέν μου άρεσε. Έδώ και λίγον καιρό ή Γκυμάρ δέν είχε καμιά καινούργια περιπέτεια. Έπομένως ήταν έπικίνδυνος!

Έκείνος έσυνέχισε, σέ ύφος μισοσοβαρό, μισοαστειό:

— Όσο νά έρχισα νά χάνω τη μαγνητική μου δύναμη, γι' αυτό, έ; Γεννάμ!

Αυτοτελής αισθηματική ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΥΠΟ ΣΑΝ ΡΑΜΟ

τας με νωχέλεια τό τσιγάρο του, με έτρωγε με τά μύτια σε τέτοιον βαθμό, που με έκανε νά κοκκινίζω. Και ήξεραι πώς αυτό τόν διασκέδαζε άκόμη περισσότερο!

Δέν είδα ένα συνηθισμένο κορίτσι, Ζενετιέ! μου έλεγε. Μ' αυτό τό σωματάκι που έχετε, μ' αυτά τά μάτια, θά μπορούσατε από πολύν καιρό νά βρήτε κανέναν γεροπαρμένο σαν και μένα, αντί νά κουραζώσαστε. Όστόσο έμεινανε φτωχή, αλλά εύγενής, ύπερφυαν και φρόνιμη! Τέλειος τύπος ήρωίδος μυθιστορήματος!

Δέν απήντησα τίποτε, μά είχα εξαγριωθῇ. Σιγά - σιγά μου απέσπασε όλα μου τά μυστικά: οί σπουδές τού άδελφού μου, ή μουσική, τά μελλοντικά σχέδια...

— Τώρα καταλαβαίνω! Γι' αυτό δέν συναναστρέφεσθε τούς νέους, δέν χαλάτε χρήματα για τσιγαρέττες και διάγετε μιά ζωή γιαγιάς. Αν είνε αλήθεια πώς ή ιδιοφυία είνε μιά μακρά ύπομνηση, θά γίνετε μιά δεύτερη Βάντα Λαντόφσκα!

Αβέλα μου, ή πρόβλεψή του μου έπροξένησε εύχαρίστηση και άναστεναξα:

— Αν μπορούσα μόνο, έν έλλειπει Ώδεϊού, νά πάρω μαθήματα επί έναν χρόνο, σε μιά καλλιτεχνία σαν κι' αυτήν! Μά αν τό κατάρθωνα αυτό, θά έπρεπε νά μελετώ όλη την ήμερα. Όταν θά έχω βάλεϊ αρκετά χρήματα στην άκρη...

Σταμάτησα. Τού είχα πη πολλά! Εκείνος όμως δέν άφησε τό θέμα αυτό. Σκυβόντας πρὸς τό μέρος μου έπάνω από τό μεγάλο γραφείο, είπε με φωνή δελουδινη:

— Για ποιόν λόγο νά βάξετε στην άκρη; Σας τά προσφέρω! Πάρετε απ' αυτή τη στιγμή έναν χρόνο άδεια, Ζενετιέ!

Και έπρόσθεσε ζωηρά:

— Χωρίς όρους!

Έκούνησα σταθερά τό κεφάλι μου.

Δέν σάς πιστεύω, κύριε Γκυμάρ. Έξέρω, δυστυχώς, καλό καλά τις μεθόδους σας!

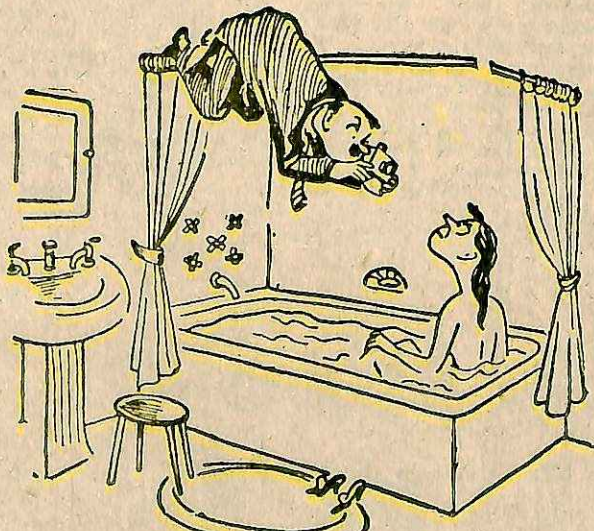
Έγέλασε με ειλικρίνεια.

Αυτό είνε τό δυστύχημα! Μ' έξεραι πολύ καλά! Διαβάξετε τις σκέψεις μου. Τόσο τού χειρότερο για μένα!

Έφυγε χωρίς νά με ένοχλήσει πιά, σφυοσφυίζοντας με πρηνή ποιητική άφέλεια. Μά τό ίδιο βράδυ, όταν έκάθισα στό πιάνο, άφού πρώτα έσέρβιρα στόν άδελφό μου τό φαγητό του, μιά έμελέττα και λίγο τυρί, δέν μπόρεσα νά συγκεντρωθῷ στη σόνατά τού Φράνκ. Αναρωτιώμουν πόσον καιρό άκόμη θά μπορούσα νά εργασθῷ στού Γκυμάρ!

Την άλλη μέρα, μου έφερε ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι μέσα σ' ένα κουτάκι. Τό ξανάβαλα στό σφραγισμένο του γραφείου του και έκαμα τό ίδιο για όλα τά προσκλητικά δώρα που άκολουθούσαν. Κάθε βράδυ, με καλούσε σέ τραπέζι και κάθε βράδυ τόν άπέκρουα. Ανασταυάζοντας, σκεφτόμουν πώς αυτό δέν μπορούσε νά εξακολουθήσει για πολύ. Τί θά έκανα; Οί καλές θέσεις ήσαν σπάνιες! Άλλά νά υποκύνω; Αυτό δέν μου ήρθε διόλου στό μυαλό μου! Τά ένστικτά μου, ή άνατροφή μου, ή κληρονομικότης μου και άπλως ή όρθολογισμός μου διαμαρτύρονταν έναντίον κάτι τέτοιου. Άλλως τε δέν ήξερα νά συνά-

ΛΟΓΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

ΟΤΑΝ Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΕΙΝΕ ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΟΛΤΟΓΡΑΦΟΣ...

Με την κατηγορία ότι ή σύζυγός της είνε ένας μανιωδής έρσιτεχνής φωτογράφος που όλη μέρα την άκολουθεί μέσα και γύρω από τό σπίτι για νά της πάρῃ φωτογραφίες σε ξαφνικές στάσεις, ή Μίσις Τζέρολντ Πινγκιν παρυσιάσθηκε σήμερα πρὸ τού δικαστηρίου διαζυγίων.

«Με άποκαλεί φωτογενές αντικείμενο», παρεπονέθηκε. «Με καταδιώκει όπου όποτε κι' αν πηγαίνα, προσπαθώντας νά μ' άρπάξει με τόν φακό του σε φυσικές πόλ', και φωνάζοντας συχνά: «Σε τσάκωσα!» όταν βρίσκωμαι σε δυσάρεστη στάση. Δύο φορές μ' έξέθεσε σε φωτογραφικές εκθέσεις, σε παρόμοιες στάσεις, μ' άρρώστησε, μ' έκούρασε, μ' έκανε τρέλλα», κατέληξε.

(Αμερικανικές έφημερίδες)

χεια; Θα με βαρύνταν, όπως και όλες τις άλλες! Ήταν απλούστατα ζήτημα χρόνου.

Μία δελεαστική πρόταση

Λήν ημέρα που προσπάθησε να με φιλήση, έγραψα στη μηχανή την παραίτησή μου και την άφησα επάνω στο γραφείο του. Την βρήκε το απόγευμα που έγυρσε και την έδιάδασε σιωπηλά. Οι γωνίες των χειλιών του έτρεμαν ελαφρώς.

— Σας αηδιώζω λοιπόν σ' αυτό το σημείον; με ρώτησε στο τέλος.

— Κύριε Γκυμάρ, νομίζω πως είνε άνωφελo να συζητήσω με. Θα...

Μ' άρπαξε ξαφνικά και με τράβηξε κοντά του.

— Όχι! Εφώναξα.

Επάλεινα άγρια, με μάτια. Με το ένα χέρι με κρατούσε σφιχτά και με το άλλο έπιασε το πηγούνι μου και έρριξε το κεφάλι μου προς τα πίσω, ενώ έσκυβε προς τα χείλη μου.

Όταν επί τέλους με άφησε, εφώναξα επαναστατημένη:

— Πώς τολμάτε!...

Ετρεψα γρήγορα προς την πόρτα.

Μου έφραζε το δρόμο.

— Δεν ένοιωσες λοιπόν ακόμη πως σ' αγαπώ, κουτό παιδί; Σ' αγαπώ, ακούς; Διαφέρεις από όλες τις άλλες. Γίνε γυναίκα μου, Ζενεβίε.

Όλο το γραφείο άρχισε να στριφογυρίζη στα μάτια μου. Είχα ακούσει καλά; Μ' έκορόιδευε;

Μήπως ήταν και αυτή μία παγίδα; Ψιθύρισα:

— Τι είπατε;

Με ένα χαμόγελο σαρκόνιο επανέλαβε:

— Σας κατέστησα γνωστές τις έντιμες μου προθέσεις, δεσποινίς. Έχω την τιμή να σας ζητήσω την χείρα σας.

— Μα δεν σας αγαπώ! διαμαρτυρήθηκα με ύφος άγριο. Δεν σας αγαπώ εγώ. Δεν θέλετε πραγματικά να με παντρευτείτε! Άστειεύστε!

— Άν είχα την συνήθεια να κάνω αυτό το μικρό άστειό, θα ήμουν πολύγamos τώρα! Πρέπει να ξέρετε πως για πρώτη φορά στη ζωή μου κάνω πρόταση γάμου. Και συνηθίζω να αποκτώ εκείνο που επιθυμώ, όπως θα το έχετε αντίληφθῆ δυο χρόνια που είσθε εδώ!

— Μα...

— Ναί, ναι, ξέρω: Δεν μ' αγαπάτε. Είνε πολύ κολακευτικό φυσικά. Άλλά αυτό συμβαίνει γιατί...

Με πλησίασε χωρίς να επιχειρήση να μ' αγγίξη, και με τόνο ιδιαιτέρως γλυκό, εξακολούθησε:

— Γιατί δεν ξύπνησε ακόμη η αγάπη μέσ' στην ψυχή σας! Έγώ πρέπει να φροντίσω να σας κατακτήσω. Και θα προσπαθήσω με όλη μου την ψυχή. Θα ήθελα να σας κάμω ευτυχισμένη, μικρή μου Ζενεβιέ!

Τον έκυτταξα και εξαφνα ξύπνησε μέσα μου κάποια τρυφερότης, ενώ ωατί μ' έπνιγε στο λαιμό. Είχα μπροστά μου έναν Έτιεν Γκυμάρ που δεν εγνώριζα!

Εξακολούθησε πολύ τρυφερά:

— Ξέρω τι είνε για σας η μουσική. Θα έδινате το πᾶν γι' αυτήν! Θα είμαι υπερήφανος να έχω μία γυναίκα καλλιτέχνηδα. Θα έχετε όποιον καθηγητή σας άρεσει. Και θα τρέχετε στους λιμπερσάριους! Όσο για τὸν αδελφό σας, πιστέψτε με, πως η Ιστροική του καριέρα θα είνε εξασφαλισμένη. Άφήστε με να κάνω όμορφη τη ζωή σας! Μη μου άπαντήσετε άμέσως, Ζενεβιέ. Σκεφθῆτε!

Επῆρε τα δυο μου χέρια και τὰ έφίλησε για κάμποσο, αλλά με σεβασμό, πράγμα που με συνεκίνησε περισσότερο από όλες τις άλλες παθητικές εκδηλώσεις. Κατάφερε ο Δον Ζουάν να βρῆ τὰ αδύνατά μου σημεία! Μία ζωή έντιμη και εύκολη, το μέλλον του αγαπημένου μου αδελφού εξασφαλισμένο, τὰ δνειρά μου για τη μουσική πραγματοποιημένα, έναν σύζυγο ευχάριστο και τρυφερό!.. όλα αυτά ήταν λοιπόν αρκετά σκανδαλιστικά!

Ή οκληρή πραγματικότητα

Ενα μήνα άργότερα ήμαστε παντρεμένοι.

Άφηνοντας τὸν Ραϋμόν στο Παρίσι σὲ μία χαριτωμένη γκαρσονιέρα, που ο Έτιεν επέμενε να του προσφέρει, έπῆραμε το τράινο για τὴν Στοκχόλμη. Ο άνδρας μου ήθελε να μου δείξη τις χιονισμένες καλλογές τὸν Σκανδιναϊκὸν χωρὸν, τὸ φινόρ της Νορβηγίας, τὰ μαγευτικά δάση. Απ' εκεί θα πηγαινόμαε διά θαλάσσης στὴν Άγγλία, στὴ Σκωτία, στὴν Ίρλανδία.

Άκόμη και όταν θυαίνοντας από τὸ Δημαρχείο μου εἶπε με ἑνα θριαμβευτικό χαμόγελο: «Κυρία Έτιεν Γκυμάρ!» δεν μπορούσα να πιστέψω στὴν πραγματικότητα.

Θὰ έπρεπε να είμαι ευτυχισμένη — αλλά από τις πρώτες ώρες όπου έμειναμε μόνοι, ένοιωσα, με φοβερὴ απογοήτευσι, πως δεν θα γινόμουν. Έως εκεί ο γάμος αὐτός μου φαίνονταν σὰν ἑνα δνειρο — τώρα, γίνονταν εφιάλτης!

Ο Έτιεν μὸ εἶχε πῆ πως θα ξύπνουσε μέσα μου τὴν αγάπη — ωστόσο μέσα του δεν υπήρχε οὔτε τρυφερότης, οὔτε καμμία προσοχή στὶς εκδηλώσεις του: τίποτε άλλο παρὰ ἑνα κτηνώδες πάθος.

«Δεν πρέπει να τὸν αφήσω να μαντεύσῃ αὐτὸ που αἰσθάνομαι, επανέλαμβανα μέσα μου. Έτσι είνε φτιαγμένος. Διέπραξα ἑνα τρομερὸ σφάλμα και πρέπει να τὸ πληρώσω. Είμαι περισσότερο ἑνοχὸ από αὐτόν. Θα προσπαθῶσω τοῦλάχιστον να γίνω μία καλὴ σύζυγος!»

Και προσπαθούσα ὅσο μπορούσα. Μα δεν υπήρχε σὲ μένα οὔ

τε ο παραμικρὸς σπινθὴρ αγάπης γι' αὐτόν τὸν ἄνδρα, που ὁ στόμος ήταν τόσο σαγηνευτικός! Δεν υπήρχε καμμία ψυχικὴ συγγένεια μεταξύ μας. Οἱ χαρακτήρες μας, οἱ ιδιουσγκρασίες μας ήταν ἑντελὸς διαφορετικές. Πὼς υπάρχουν γυναίκες που τὰ πνίγουν ὅλα μέσα τους για ὕλικά συμφέροντα; Ξέρω τώρα πὼς ἀξίζει χίλιες φορές περισσότερο ἡ φτώχεια, ἡ παλὴ για τὴ ζωή, προκειμένου να διατηρήσῃ τὴν ανεξαρτησία του, τὴν ἐλευθερία σου!

Άλλά και ἂν ἀκόμη εἶχα ἀγαπήσει τὸν Έτιεν, ἡ τύχη μου θα ήταν ἀκόμη χειρότερη... Γιατί λίγους καιρὸ μετά, με δαρέθηκε πὶο γρήγορα ἴσως από όλες αὐτὲς που είχαν προηγηθῆ.

Μετά από δεκαπέντε μέρες, που έμειναμε στὴ Σκανδιναυία, με πήγε στο Λονδίνο. Δεν ἐγεννήθηκε πια ζήτημα για τὴν Σκωτία και τὴν Ίρλανδία. Προσέμωσε μία μεγαλύτερη διαμνη στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Καὶ ἔταν ἀπουσίασε για σαρανταοκτὼ ὥρες, κατάλαβα τὸ γιατί: ἔπῆγε να ἰδῇ τὴν Μπέττυ Φίγκινς!

Δεν μὸ τὸ έκρυψε ἄλλως τε!

— Δεν είμαι από τὸς τύπους τὸν ἄνδρᾶν που ευχαριστοῦνται με μία γυναίκα, ἀγαπητή μου, μὸ εἶπε σαρκαστικά. Εἶσαι χαριτωμένη και σὲ λατρεύω πάντοτε, μα αὐτὸ είνε ἄλλη ὑπόθεση. Μ' ἀρέσει ἡ ἀλλαγή.

Ένα κύμα ἀηδίας με ἐκυρίευσε. Όταν ήμουν γραμματεὺς του, ὅλα αὐτὰ δεν με συγκινούσαν. Μα τώρα που ήμουν γυναίκα του, μπορούσα να τὰ υπολένω;

— Γιατί με παντρεύτηκες, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; ἐρώτησα. Ἐνόμίζα πως θα ἄλλαζες ζωή. Φαντάζεσαι πως δεν έχω ἀξιοπρέπεια και ἐγωισμό;

Μὸ έρριξε ἑνα βλέμμα ἀναιδὲς, ἔπειτα με ἄρπαξε και με φίλησε με τρόπο βίαιο και αὔδαθῆ. Κατόπιν, ἔαψε ἑνα τοιγάρο και ἐσήκωσε τὸς ὤμους του.

— Σὲ παντρεύτηκα γιατί ήταν τὸ μόνο μέσον για να σὲ κάμω δική μου! Όσο για τὴν ἀξιοπρέπεια σου και τὸν ἐγωισμό σου, τί θέλεις να κάμω; Θα έπρεπε να μὲνῃς ευχαριστήμένη που εἶσαι ἡ νόμιμος γυναίκα μου και νὰ μὴ διαμαρτυρεῖσαι τὸ ὁμορφο στοματάκι σου. Μὸ προξενούν φρίκη οἱ γυναίκες που δημιουργοῦν δράματα. Στὸ μέλλον ὑπολογίζω στὴν διακριτικότητα σου! Κατάλαβε;

Τώρα καταλάβαινα τὴν τρέλλα εἶχα κάμει! Κάθε μέρα καταλάβαινα και περισσότερο, πως ο γάμος μ' ἑναν τέτοιο ἄνδρα με ἔταπεινωνε. Σὲ τί θα μὸ ἐχρησίμευε τὸ καρνὲ μου τὸν τσέκ, όταν ἡ ψυχὴ μου θα κατεστρέφετο;

Άλλως τε, δεν ήταν ἡ Μπέττυ Φίγκινς ἡ μόνη του φιλενάδα. Στὸν ὁρίζοντα παρουσιάσθηκε μία ὁμορφὴ Ἀμερικανίς! Τὴν ἐκάλεσε να δειπνήσῃ και νὰ δοῦμε μαζί ἔξω και ἔπληρωσε τὸν λογαριασμό της τοῦ ξενοδοχείου. Αποτελούσαμε τώρα ἑνο τρίο: Ήταν ἀνυπόφορο!

Όταν ἐγυρίσαμε στο Παρίσι, ξανάρχισε τὶς σχέσεις του με τὴν κ. Φερεντώ. Ὡφειλα να είμαι γελαστή και ευχάριστη κάθε φορά που μὸ ἔκανε τὴν τιμὴ να μὲνῃ κοντά μου, και τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ, να βρίσκω μίαν ὁποιαδήποτε ἀπασχολησι και να σπαταῖω.

Τὸ να ἀφιερῶ στὴ μουσική, φαίνονταν πὼς ήταν τώρα ὅτι χρειαζόταν — μα δεν μπορούσα! Κάθε φορά που καθόμουν στο πιάνο μου, ξεσπούσα σὲ λυγμούς. Ἡ ζωή μου ήταν παλὺ χυδαία για να μὸρέσῃ να συμπεριλάβῃ τὸ ὁμορφο μουσικό μου δνειρο. Ένας πιανίστας πρέπει να δάξῃ τὴν ψυχὴ του στο πνεῖμό του, ενώ ἐγὼ δεν εἶχα πια ψυχὴ! Ένοιωθα τὸν αὐτὸ μου ταπεινωμένο. Άλλοτε εἶχα βρῆ ὠραίες φράσεις για να δικαιολογήσω τὸν γάμο μου. Ὡστόσο τώρα ἔβλεπα πως ο γάμος αὐτός δεν ήταν τίποτε ἄλλο πὰ μίᾶ ἐμπορική πράξη. Δεν ἔδινα περισσότερο από τὴν Μπέττυ Φίγκινς ἡ τὴν κ. Φερεντώ, ἡ από μίαν ὁποιαδήποτε από τὶς παλῆς φιλενάδες του ἀνδρός μου!

Και τὸ χειρότερο ήταν που εἶχα σκλαβωθῆ για ὅλη μου τὴ ζωή.

Για ὅλη μου τὴ ζωή; Όχι, δεν ήταν δυνατόν! Όλο μου τὸ εἶναι ἐπανεστατήσε. Μία μέρα, μετά από ἑναν μεγάλο περίπατο στο Καρτιέ Λατέν, όπου ἔζηνα ἄλλοτε εὐτυχῆς με τὸν ἀδελφὸ μου, πήρα τὴν ἀπόφασί μου. Ὡστόσο δεν ἐπείριμενο τὸ ξέσπασμα τὴς λύσσης με τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθη τὴν ἀπόφασί μου να χωρίσωμε, όταν τὸν τὴν ἀνέκοίνασα.

— Τρελλάθηκες! ἐφώναξε ο Έτιεν Τρελλάθηκες ἑντελὸς! Ἡ τὰ ἔχεις ὑπολογίσει ὅλα αὐτὰ ἐκ τὸν προτέρων! Πλούσιο γάμο, παράπονα ἑναντίον του συζύγου, ἀνάκτησι τὴς ἐλευθερίας, πλούσιαν διατροφή! Μα θα πολεμήσω τὰ σχέδιά σου, ακούς;

— Ἐσὺ παραλογίζεσαι! διαμαρτυρήθηκα. Δεν θέλω τίποτε από σένα! Δεν μ' ἐνδιαφέρει ἡ διατροφή. Δεν σὸν ζητῶ χρήματα. Τὸ μόνο που επιθυμῶ είνε να χωρίσωμε! Δεν σὲ συγκινῶ πια — γιατί δεν μὸ ἀποδίδεις τὴν ἐλευθερία μου;

Όστόσο, ο ἐγωισμός του πὸν δεν ἔσπραξε να παντρευτῆ τὴν μόνη γυναίκα που τὸ ἀντιστεκόταν, τὸν ἔκανε τώρα να δαιμονίζεται. Δεν μπορούσε να τὸ χωνέψῃ πως τρεῖς μῆνες μετὰ τὸν γάμο, ἡ γυναίκα του ήθελε να τὸν ἐγκαταλείψῃ.

— Θα με γλοιοποιήσῃς στὰ μάτια τὸς κόσμου! μὸ ἐφώναξε ἑς τελευταῖον ἐπιχείρημα.

Ο θυμὸς του ήταν τόσο μεγάλος, που με ἐτρόμαξε. Ὡστόσο, ἔμεινα σταθερή. Ἐχτύπησα τὸ κουδούνι για νάρθη ἡ καμαριέρα να με βοηθήσῃ να ντυθῶ και δῆγκῃ για να μὴ ἐπιστρέψω πια.

Ένοικισα ἑνα δωμάτιο σὲ μίᾶ γυναικεία πανσιὸν και ἄρχισα ἀμέσως να ψάχνω να βρῶ ἄσιν γραμματέως. Ο Ρεϋμόν, παρ' ὅλο που ήταν πολὺ νέος ἀκόμη, ἐνέκρινε ἀπολύτως τὴν ἀπόφασί μου και ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴν γκαρσονιέρα του, για νὰ πάῃ να καθῆσῃ σ' ἑνα δωμάτιο στο Καρτιέ Λατέν.

Έγραφα στὸν τῶς σύζυγό μου για νὰ τὸ ἐξηγήσω για μίαν ἀκόμη φορά πως ἐπιθυμῶσα τὸ διαζύγιο χωρίς θόρυβο

και ὅτι δεν θα τὸς ζητούσα οὔτε μίᾶ δεκάρα. Δεν θα ἀνέφερα τίποτε οὔτε για τὴν Φίγκινς, οὔτε για τὴν κυρία Φερεντώ. Θα ζητούσα τὸ διαζύγιο δι' ἀσυμφωνίαν χαρακτήρων και τὸν παρακαλοῦσα να μὴ ἀντιδράσῃ.

Ταπεινὰ μέσα ἐκδικήσεως

Όστόσο, ο Έτιεν κατέθεσε μῆνυσιν ἑναντίον μου. Φαίνονταν πως ήταν ἀποφασισμένος να με ἐκδικηθῆ με κάθε τρόπο. Με κατηγοροῦσε ὅχι μόνο δι' ἐγκαταλείψιν τὴς σύζυγής ἑστίας ἄλλα — τραγικὴ εἰρωνεία! — και ἐπὶ μοιχείᾳ... Ἐνόμισα πως ἀνειρευόμουν διαβάζοντας τὶς μαρτυρίες, ὅς τις ποῦμε, τὸν ἄνδρᾶν που με εἶχαν παρακολουθήσει στο Λονδίνο... Ένας γκροῦμ ἑνὸς λονδρέζικου ξενοδοχείου ἐκλήθη στο Παρίσι για να καταθέσῃ ἑναντίον μου. Ὡρκίζονταν πως με εἶχε ἰδῇ να με κρατῆ από τὸ μπράτσο ἑνα ἄτομο, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἰσχυρίζονταν, ἐρχόταν και με ἔδρισκε όταν ἔλειπε ο ἄνδρας μου. Τὸ ἄτομο αὐτὸ τὸ ἴδιο, κάποιος μουσικός, τοῦ ὁποῖου ἀγνοοῦσα και τὴν ὑπαρξί, ἀμολογούσε τὸν σύνδεσμό μου.

Ἐκόντευα να τρελλαθῶ. Ο Έτιεν Γκυμάρ εἶχε πληρώσει ψευδομάρτυρες για νὰ με ἐκδικηθῆ. Εἶχα τὰβει ψυχικό κλονισμό. Ένα δυνὸ από ἀσυστολα ψευδῆ ἔπῆρε ἐπάνω μου, κινδυνεύονα να με βᾶψῃ ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Ἐπιθυμῶσα να βρῆ τὸ διαζύγιο χωρίς θόρυβο και ὅμως γινόταν θέμα τὸν πὶο ἀπίθανων και ἀνηθίκων συζητήσεων. Ο Γκυμάρ παρουσιάζονταν ὡς ο γενναίψυχος σύζυγος, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε μίαν ἐλεεινὴ και ραδιούργω. Ο ἀδελφός μου ἀρρώστησε από τὴ ντροπὴ και ἔκαμα ὅτι μπορούσα για να τὸν συγκρατήσω να μὴ πάῃ να χαστουκίσῃ τὸν Γκυμάρ, πράγμα που δεν θα ἔκανε, παρὰ να χειροτερεύσῃ τὴν κατάσταση.

Φυσικά, μὸ ήταν ἀδύνατο να βρῶ μίᾶ θέσι. Εἶχα σιγματοσθῆ. Ένοιωθα τὸν αὐτὸ μου σὰν τὸ ποντίκι τὸ πιασμένο στὴ φάκα. Ἄρεσε στὸν Έτιεν να μὸ ἐπιδεικνύῃ μέχρι ποῖου θα ἔβρανε ἡ δύναμεις του και πόσο ἐτοχίριζε σ' ἐκείνον που ήθελε να τὴν περιφρονήσῃ!

Ο δικηγόρος που δῶρισε τὸ δικαστήριο για να με ὑπερασπισθῆ — ἐφόνον δεν εἶχα να πληρώσω — ήταν ἑνας ἀρχαίος, χωρίς ικανότητες και πείραν. Εἶχαμε μαζί μας τὴν ἀλήθεια, μα χωρίουσε μπροστὰ στὶς συκοφαντίες του ἔχθροῦ μου. Θα μπορούσα τόσο εύκολα να συσσωρεύσω ἑναντίον του Έτιεν μίᾶ σειρά γεγονότων, ἂν εἶχα φροντίσει να ἔχω ἀποδείξεις για ὅλες τὶς ἀπιστίες του! Ὡστόσο, ποτὲ δεν μὸ εἶχε ἔρβει μίᾶ τέτοια σκέψις. Φοδόνουν να μὴ λερῶθῶ και ἐγὼ ἡ ἴδια. Ἡθελα να σταθῶ στο ἐπίπεδο που ἐταίριάζε στὴν ἀντροπή και τὶς ἀντιλήψεις μου.

Όταν ἐφῆθα ἡ ἡμέρα τὴς δίκης, ο δικηγόρος μου μὸ ἐμωρμούρισε νευρικά:

— Τί μπορούμε να κάνωμε;

— Όταν ἔκαμε τὴν ἀγόρευσί του, ο ἀντίδικος δικηγόρος, ο διάσμος μαῖτρ Ἀνρὺ, παρ' ὀλίγο να με πείσῃ κὶ ἔμένα τὴν ἴδια πως ήμουν ἑνοχὸ! Ἡ πὶο δισσημὴ προσωπικότης, ο σαγηνευτικὸς ρήτωρ που μπορούσε κανεὶς να φαντασθῆ, εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισί του Γκυμάρ. Εἶχα χάσει τὴν ὑπόθεσί!

— Ἰδὲ, κὶ, κύριοι ἑνορκιοι, ἐφώναξε δείχνοντάς με με τὸ δάχτυλο, ἰδὲτε τὴν εἰκόνα τὴς ραδιούργου, ἡ ὁποία είνε ἐτοιμὴ να πατήσῃ ἐπὶ πτωμάτων με μόνον και μοναδικὸν τὴς σκοπὸν τὸ χρέμα!

— Εἶνε φέμα! ἐφώναξα ἐκτὸς ἑαυτῆς. Εἶνε φέμα!

Ο πρόεδρος με ἐπανεφῆρε εἰς τὴν τάξιν. Ο μαῖτρ Ἀνρὺ, ο δικηγόρος του, που με ἐμαστίγωσε με ἑνα χαμόγελο, ἀπῆντησε ἀμέσως:

— Φέμα; Φέμα λέτε, κυρία Γκυμάρ; Ἐ, λοιπόν, ὑπερασπίζετε τὸν αὐτὸν σας. Αποδείξατέ το. Όλοι αὐτοὶ οἱ μάρτυρες ψευδοναί! Μπορεῖτε να ἀρνηθῆτε πως μεταχειρισθήκατε τὸ πᾶν για να παντρευτῆτε τὸν κ. Γκυμάρ, όταν ήσαστε γραμματεὺς του; Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ γάμο, τοῦ δηλώνετε ψυχρότητα ὅτι δεν τὸν αγαπᾶτε και ζητᾶτε διαζύγιο. Φυσικά, γὰ να ἀποκτήσετε χρῆμα, ὅλο χρῆμα, πάντοτε χρῆμα! Μα ἔπῄσατε σ' ἑναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δεν δέχεται να πᾶισον εἰς θόρος του. Οἱ ραδιούργιες σας ἀπεκαλύφθησαν!

Τὰ μαῦρα του ματία μ' ἔκαιαν σὰν φλόγες. Συχαινόνουν αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος με συκοφαντούσε κατὰ τόσο φοδερὸν τρόπο μπροστὰ στὸν κόσμο!

Μετά ἀπ' αὐτὴ τὴν σπινθηροβόλο ἀγόρευσι, ἡ ἀγόρευσις του δικὸῦ μου συνηγόρου ὑπῆρξε μηδανιὴ και σκετινὴ. Ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν ἔλεγε, φαίνονταν ἀπίθανη. Ἡμουν κωρασμένη, τρομερὰ κωρασμένη... Ήταν δυνατόν να θριαμβεύσῃ ἡ ἀδικία; Με πικρία θυμόνουν τὸς γνωστὲς περιπτώσεις, ὅπου οἱ καταδίκες ἀνεθεωρήθησαν ἀργότερα, γιατί εἶχαν στηριχθῆ σὲ συκοφαντίες!

Όταν ἀνήγγειλαν τὴν διακοπὴ, για να συσχεφθῇ τὸ δικαστήριο, σηκώθηκα για να πάω να πάρω λίγον ἀέρα. Πνιγόνουν. Ένα κύμα μίσους και ἀηδίας με εἶχε κυριεύσει. Εἶχα χάσει για πάντα τὴν ὑπόληψί μου — τὸ ἐνοιῶθα.

Ξαφνικά βρέθηκε στὸν διάδρομο ἀντιμέτωπη με τὸν μαῖτρ Ἀνρὺ. Κυτταζήκαμε για μίᾶ στιγμὴ... Ἐπειτα μίᾶ ἀσυγκράτητῃ ἐσωτερικὴ δύναμις με ἔκαμε να σταματήσω.

Ἡ καρδιά μου χτυπούσε πολὺ δυνατὰ. Ἡξερα πᾶν αὐτὸ που ἔκανε ήταν παρατυπία και παραλογισμός, ἀλλά δεν μπορούσα να κάμω και ἄλλοιῶς!

— Εἶσθε ἑνας μεγάλος δικηγόρος, μαῖτρ Ἀνρὺ! εἶπα γεμάτῃ ἀγαπάκησι. Έχετε ἀξιοθαύμαστο ταλέντο, ἀλλὰ τὸ διαβάτετε για μίᾶ δραμερὴ ὑπόθεσι. Πληρώστε ἀπὸ τὸν Έτιεν Γκυμάρ και τὸν παρουσιάζετε ὡς εὐγὲνὴ και γενναίψυχο!

Όστόσο, δεν είνε δυνατόν να ἀγνοήτε πως αὐτὸ τὸ ἀβῶμα ἦμας είνε ἑνας ὀνομαστὸς διαφθόρευσ! Σ' ὅλο τὸ Παρίσι εἶνε γνωστὲς οἱ ἐρωτικές του περιπέτειες! Μήπως λυπηθῆς ποτὲ κανένα φτωχὸ κορίτσι ἀπὸ αὐτὰ που διέφθειρε; Μήπως ἐφροντίσατε να μάθετε τί ἀπείγιναν ὅλες αὐτὲς οἱ γραμματεῖς που εἶχε κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια; Εξακριβώσατε τί ἔκαμε στο Λονδίνο κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας; Όχι, δεν εἶν' ἔτσι; Γιατί ἐγὼ δεν ἔχω χρήματα για να πληρώσω ψευδομάρτυρες, οὔτε ἀκόμη και ἀληθινούς! Ξέρετε πόσες γυναίκες συντρεῖ συγχρόνως; Ρωτήσατε τὴν Μπέττυ Φίγκινς, τὴν τραγουδίστρια που μισοῖς - χῶλλ, ρωτήσατε τὴν κ. Φερεντώ, ἡ ὁποία ἔχει μίᾶ δίλλα στο Νειγύ! Ἀλλά, ὅχι, αὐτὸ δεν σας ἐνδιαφέρει! Ἐκείνο που ἐπιθυμεῖτε είνε να κάμετε να λάμψῃ τὸ φέμα, σὰν να ήταν ἡ ἀλήθεια. Καὶ παρουσιάζετε ἑνα φτωχὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἀπέκρουσε με ὅλες του τὶς δυνάμεις, για πολὺν καιρὸ, τὶς προτάσεις τοῦ προτάμενου του, ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικά μίᾶς ταπεινῆς ραδιούργου! Ναί, διέπραξα ἑνα ἀσυγχώρητο λάθος — ἔκαμα ἑναν γάμο συμφερντολογικό! Μα ἐξιλείωθηκα, ἀπὸ τὸς τρεῖς ἐξαιρετικὸς μῆνας, που ἔζησα — και ἐξιλείωνομαι τώρα μ' αὐτόν τὸν θόρυβο που μὸ πετᾶτε κατόμουτρα ἐσεῖς, ο διάσμος, ο λαμπρός μαῖτρ Ἀνρὺ! Δεν ζητῶ χρήματα, ξερετέ το! Δεν ἐξήτῃσα χρήματα ἀπὸ τὸν Γκυμάρ! Τὸ μόνο που θέλω είνε ἡ ἐλευθερία μου! Ἀλλ' ο τῶς σύζυγός μου διασεκδάζει με τὸ να μὸ τὴν ἀποδώσῃ παραμορφωμένη, ἀνάπηρη, λερωμένη, γιατί ο ἐγωισμός του δεν μπορεί να ὑποφέρῃ τὸ ὅτι τὸν ἐγκατέλειψα... Ἐοδεύει μίᾶ περιουσία για να τὴν πληρώσῃ τὸς μάρτυρες και νὰ ἀμείψῃ τὸς συνηγόρους! Μπορεῖτε να εἶσθε υπερήφανος για τὸν αὐτὸ σας, μαῖτρ Ἀνρὺ!

Τὸν εἶδα να κινρινίζῃ και χωρίς να περιμένω τὴν ἀπάντησί του, τοῦ ἐγύρισα τὶς πλάτες και κατέφυγα στο κᾶφενιο, ὅπου με περίμενε ο δικηγόρος μου. Ένοιωθα ἑνα εἶδος ἀγρίας ἀκατοποίησας που τοῦ ἐπέταζε τὴν ἀλήθεια κατ'ἀμολτρα!... Βεβαίως, αὐτὸ δεν θα ἄλλαζε τίποτε...

Όστόσο, πόση ήταν ἡ κατάληξις μου όταν ἡ διακοπὴ παρατάθη και μίᾶ ἀνήγγειλαν ἑνα παράδοξο νέο: Ο μαῖτρ Ἀνρὺ εἶχε ζητήσει να ἀναβληθῇ ἡ συνεδρίασις τὸν ἑνὸρκων, γιατί παρεσχέθησαν νέες ἀποδείξεις αἰφνιδίως στὴν ὑπεράσπισί.

Τὸ ἀπίστευτο ήταν ἀληθινὸ! Μετὰ ἀπὸ ἔρευνες ὁκτῶ ἡμερᾶν, ο μαῖτρ Ἀνρὺ ἐξήτῃσε να τὸν ἐξαιρέσουν. Ἀρνήθηκε να συνηγορήσῃ στὴν ὑπόθεσι τοῦ Έτιεν Γκυμάρ. Αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε με μίᾶ πασιφανὴ καταδίκη!

Ἐπείριμενα ἐκ μέρους τοῦ τῶς συζύγου μου καινοουργίες μηχανορραφίας. Ἀλλ' ἀσφαλὸς βοήθηκα για τὴν φῆμη του. Ἄν ο μαῖτρ Ἀνρὺ ἀπεκάλυπτε ὅσα εἶχε κάμει, θα μπορούσε να τὸν κωπῇ! Ο νόμος τιμωρεῖ τὸς ψευδομάρτυρας.

Ἡ δίκη μου ἐστράφη ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἡ ὑπόληψίς μου ἐσώθη. Όταν ἐπὶ τέλους ἔλαβα ἐπίσημως τὸ ευχάριστο νέο, ἀναστένασα βαθεῖα ἀπὸ ἀνακούφισι.

Με τὴν ἐλευθερία μου και τὴν φῆμη μου ὡς ἐντιμὸς γυναίκα, ξανακέρδισα και κάτι ἄλλο ἀκόμη, τὸ ἔποιο δεν ήταν λιγώτερο πολῦτιμο: τὴν πίστι στοῦς ἀνθρώπους. Ὑπῆρχαν λοιπόν και τίμιοι ἄνθρωποι! Ὑπῆρχαν μεγάλοι προστάται τοῦ νόμου!

Λίγες μέρες ἀργότερα ἀπὸ τὴν ὁριστικὴ μου ἀπολύτρωσι, ἐξέσθηκα μίαν ἀπροσδόκητῃ ἐπισκεψί. Τὴν ἐπισκεψί τοῦ μαῖτρ Ἀνρὺ. Ἐρχόταν να μὸ ζητήσῃ συγγνώμην που εἶπε τόσα πράγματα στὴ δίκη ἑναντίον μου, που παρ' ὅλο τὸ μεγάλο τάλεντο του δεν μπόρεσε να ἀφαιρέσῃ τὸ προσώπιόν του Γκυμάρ και νὰ ἀντιληφθῇ ὅλες τὶς μηχανορραφίες του.

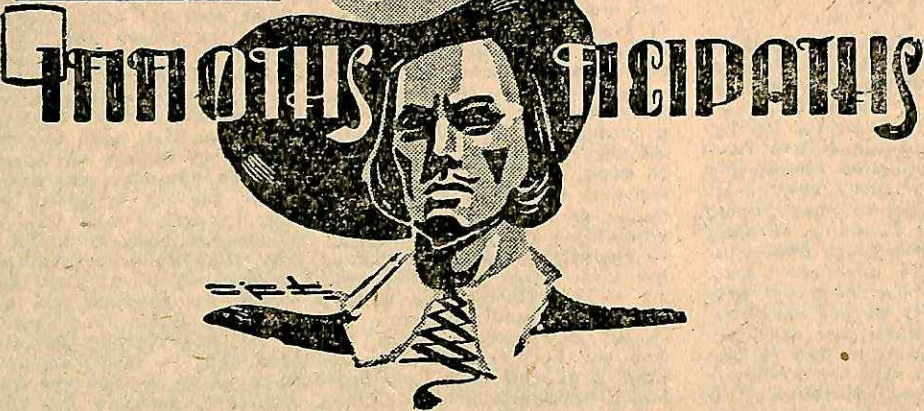
— Ὑπάρχουν τόνοι φωνῆς που δεν ὁπατοῦν: ο δικὸς σας εἶχε τὴν σφραγίδα τὴς εὐκρινείας, ἐπρόσθεσε:

Ἐπειτα μ' ἑνα ὕφος γλυκύτερο συνεπλήρωσε:

— Θα ήθελα να ἐπανορθώσω τὸ κακὸ που ἄρχισα να σας κάνω. Σὲ τί μπορῶ να σας βοηθήσω;

Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις, αὐτὰ τὰ λόγια, κάποια μεγάλη πεποίθησις, μ' ἔκαναν ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνη και νὰ ἐμπιστευθῶ στὸν μεγάλο δικηγόρο ὅλη τὴν ἱστορία τῆς δίκῃ μου και τοῦ ἀδελφου μου.

...Και

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

80

Όλοι οι μάρτυρες της τρομακτικής αυτής σκηνής έπεριμέναν με αγωνία την απάντησι του κυβερνήτου.

Μόνον ο κόμης Οράτιος στεκόταν με το βλέμμα ακτινοδρόμο και προκλητικό απέναντι του δικαστηρίου.

Ενόμιζε ότι είχε νικήσει. 'Αλλ' ο κυβερνήτης έσηκώθηκε με ύψος ατάραχο και τρομερό.

— Κατηγορούμενε, είπε, είναι πλάνη σας να νομίζετε ότι είμαστε συγγενείς. Δεν σας γνωρίζω και δεν έπιθυμώ να ιδώ τίποτε άλλο σε σας εκτός από ένα στυγερό έγκλημα. Απαντήστε λοιπόν στις ερωτήσεις μου. Γιατί έσκοτώσατε αυτό τον άνθρωπο;

—Με έπρόκάλεσε, απήντησε ο κόμης Οράτιος, που είχε διαμαρτυρήσει από τον παγερό εκείνο τόνο.

— Λέτε ψέματα. Έσπάσατε την πόρτα του δωματίου του δουκός ντε λα Τόρρε και έμπηκατε μέσα δια της βίας. Ο πλοίαρχος Γκιζάρ έτρεξε για να τον προφυλάξει από τα κακούργα σχέδιά σας.

— Εσήκωσε το μαχαίρι του εναντίον μου.

— Και πάλι λέτε ψέματα. Οι μάρτυρες καταθέτουν ότι τον έκτυψατε με το τσεκούρι στο κεφάλι, προτού εκείνος προφθάσει να κάνει καμιά κίνηση.

— Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι είνε έτσι, είπε ο κόμης Οράτιος. Τί σημασία έχει αυτό το πράγμα; Από τότε λοιπόν ένας εύπατριδης δεν έχει το δικαίωμα να έπιβάλει δικαιοσύνη; Άλλως τή, έγω θα κάμω έκκλησιν προς τον πρωθυπουργό της Γαλλίας. Αυτός μόνον μπορεί να άποφασίσει για την ήλιθια αυτή υπόθεσι.

— Κάνετε λάθος, κατηγορούμενε, είπε ο κ. ντε Δαρτίγκ. Βρισκόμαστε έμπρός στις άκτες της Κούδας και είμαι ο άνωτάτος δικαστής επάνω στο πλοίο αυτό, του οποίου ο Βασιλεύς της Γαλλίας μου ένεπιστεύθη την διακυβέρνησι. Γνωρίζετε το νόμο, κύριε...

— Ίσως να τον εγνωρίζα, άλλωτε, αλλά τώρα τον έχω λησμονήσει, απήντησε ο κόμης με άδιαφορία.

— Θα τον ακούσετε τότε άμέσως. Διέταξε συγχρόνως τον γραμματέα του δικαστηρίου να διαβάσει μεγαλοφώνως τις διατάξεις του νόμου.

Ο γραμματέας άνοιξε έναν πελώριο τόμο, τον έφυλλήτρηση επί μερικά λεπτά, έσηκώθηκε επάνω και έδιάβασε:

«Άρθρον 37. — Όστις σέρει μάχαιραν εντός πλοίου και άν άκόμα δεν πλήξη κανένα με αυτήν, θα τιμωρήται δια του ίδιου όργανου, το όποιον ήβλησε να χρησιμοποιήσῃ. Το χέρι του θα καρφώνεται με το μαχαίρι αυτό επάνω εις τον μεγαλύτερον Ιστών του σκάφους.»

— Τί με ενδιαφέρουν αυτές οι ήλιθιότητες; είπε με περιφρονητικό ύφος ο κόμης.

34

— Φυσικά, δεν σας ενδιαφέρουν, απήντησε ο κυβερνήτης. Κάμετε όμως λίγη ύπομονή...

Και έκαμε ένα νεύμα στον γραμματέα να εξακολουθήσει την άνάγνωσι.

Εκείνος έξηκούσθησε:

«Άρθρον 40. — Όστις φονεύει εντός πλοίου σύντροφόν του ή τον τραυματίσει και προκαλέσει κατά τον τρόπον αυτόν τον θάνατόν του, θα προσδένεται μετά του νεκρού, νώτα με νώτα, και θα ρίπεται εις την θάλασσαν. Έάν το έγκλημα γίνη εις την ξηράν, ο δράστης θα άπαγχονίζεται επί του μεγάλου ιστού.»

Ο γραμματέας έκλεισε το βιβλίο και έκάθησε και πάλι στη θέσι του.

— Ακούσατε; έρώτησε ο κυβερνήτης. Έχετε μήπως να προσθέσετε τίποτε άλλο για να υπερασπισθήτε τον έαυτόν σας;

— Τίποτε, απήντησε ο κόμης, ξεσπώντας σε ένα νευρικό γέλιο. Σας ευχαριστώ, θέτε μου. Το αίμα μου να πέσει επάνω στο κεφάλι σας...

— Δεν είμαι έγω ο νομοθέτης απήντησε ψυχρά ο κυβερνήτης. Έγω έκτελώ το νόμο.

Και, γυρίζοντας προς τα μέλη του συμβουλίου, έρώτησε:

— Ποιά ποιητή νομίζετε ότι πρέπει να έπιβληθή στον ένοχο;

— Η ποιητή του θανάτου, απήντησαν όλοι, χωρίς κανένα δισταγμό.

— Ακούσατε, δυστυχισμένε; είπε τότε ο κ. ντε Δαρτίγκ, προς τον κατηγορούμενο. Έπειτα από μία ώρα, ο δήμιος θα έχη έκτελέσει το καθήκον του. Ο έφημέριος του πλοίου θα σας έπισκεφθή στον θάλαμο, όπου θα όδηγηθήτε. Δεν έχετε να κάμετε τίποτε πια σ' αυτό το κόσμο. Προπαθήστε τουλάχιστον να συμφιλώδητε με το Θεό!

Έπειτα από μία ώρα, το πλήρωμα του «Ρωμάλεος» είχε συγκεντρωθή και πάλι στο κατάστρωμα.

Το πτώμα του πλοίαρχου Γκιζάρ είχε τυλιχθή με ένα σεντόνι και είχε μεταφερθή στον πυργίσκο της πλώρης.

Τα τύμπανα έκρότησαν και πάλι. Ο κόμης Οράτιος ένεφανίσθη στην άκρη του καταστρώματος, περιτοιχισμένος από ένα άπόσπασμα ναυτών.

Τό ύψος του ήταν πάντοτε υπερέφανο και προκλητικό.

Τα χέρια του ήταν δεμένα πίσω με ένα σχοινί, του οποίου την άκρα έκρατούσε ένας ύπαξιωματικός.

Η πένυμνι συνοδεία έσταμάτησε κάτω από το μεγάλο κατάρτι.

Τα τύμπανα έκρότησαν άλλη μία φορά και ένας αξιωματικός άνάγνωσε στον κατόδικο την άπόφασιν, ενώ το άπόσπασμα παρουσίαζε όπλα.

Ο δήμιος είχε πάρει τώρα θέσι πλάι στον κόμητα Οράτιο.

Σε μία στιγμή τον έτράβηξε με όρμη, τον έκαμε να προχωρήσει μερικά βήματα και τον άνάγκασε να ξεπλωθή επάνω στο πτώμα του θύματός του.

Η ψυχρή εκείνη έπαφή του άπέσπασε μία κραυγή φρίκης.

Τα δύο σώματα έδέθηκαν σφιχτά το ένα επάνω στο άλλο.

Έπειτα μία άρπάγη τα άνήρπασε και τα έκαμε να αιώρηθούν επί μερικές στιγμές στο κενό.

Τα τύμπανα άψησαν ένα υπόκωφο δυνατό, μία κίτρινη σημαία ύψώθηκε στο μεγάλο κατάρτι και κρότος τηλεδούλο άνήγειλε ότι η δικαιοσύνη είχε έπιβληθή.

Και, πραγματικά, την ίδια στιγμή, τα δύο σώματα, του ζωντανού και του νεκρού, ξεσφενδονίσθησαν στο κενό.

Τα πλήρωματα των τριών σκαφών παρηκολούθησαν με φρίκη την τρομερή εκείνη σκηνή.

Έπειτα, ο κ. ντε Δαρτίγκ, έδωσε το σύνθημα της συνεχίσεως του πλοΰ.

Και ενώ τα τρία πλοία έσυνέχιζαν την πορεία τους προς τις άκτες της Κούδας, ο κυβερνήτης του «Ρωμάλεος» έκατέδρακε στην καμπίνα του, όπου έκλεισθήκε έως το βράδυ, άφου έδωσε διαταγή να μη τόν άνησυχήσουν παρὰ μόνο σε περίπτωση κινδύνου.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ «ΜΠΟΥΚΑΝΙΕ-ΡΟΥΣ»

Οι «μπουκανιέροι» ή «φλιμπουστιέροι» ή Άδελφοί της Άκτης—γιατί είνε γνωστοί και με τα τρία αυτά όνόματα—παρουσίασαν κατά τον 17ο αιώνα ένα από τα πιο παράδοξα θέαματα.

Πραγματικά, ως την εποχή εκείνη, η ιστορία του κόσμου δεν είχε παρουσιάσει ποτέ ένα θεσμό τόσο άσυνήριστο και τόσο αλλόκοτο, όσο των πειρατών αυτών.

Άνδρες που άνήκαν σ' όλες τις φυλές του κόσμου και που έπρέσβευαν όλα τα θρησκείματα, που δεν είχαν μεταξύ τους κανένα δεσμό ήθών, γλώσσας ή συμφερόντων, προσήλθαν από όλα τα σημεία της γηρασμένης Ευρώπης, ώδούμενοι, όπως άλλοτε ο Άττίλας, από δύναμι ισχυρότερη απ' αυτούς και έγκατεστάθησαν σ' έναν άγνωστο βράχο του Άτλαντικού, όπου διεκρίνυν προς όλους την άπόφασιν τους να ζήσουν έλευθεροί, χωρίς κανένα δεσπότη.

Ο νόμος τους ήταν ή άπόρρητη θέλησιν τους και το συμβολό τους ή τρίχρωμη σημαία της έλευθερίας: κυανή, λευκή και κόκκινη.

Σε λίγο, σαν ένα σμήνος από γεράκια, άρχισαν να έξορμούν εναντίον των πλοίων που διέσχισαν τον Άτλαντικό, να άπλώνουν την κυριαρχία τους σε ένα μεγάλο μέρος της θαλάσσης και να ένσπειρουν παντού τον φόβο και τον τρόμο.

Τα δύο τρίτα της νήσου του Άγίου Δομίνγκου είχαν περιέλθει τώρα στην έξουσία τους και είχαν γίνει το όρητήριο των φοβερών καταδρομών των.

Οι άνθρωποι αυτοί είχαν περάσει μόνι τους στο περιθώριο των εκτός νόμου.

Άλλά δεν ήταν έγκληματίαι.

Ήταν άνδρες σ' όλη τη σημασία της λέξεως, είχαν δηλαδή όλα τα προτερήματα και όλες τις αρετές του φύλου.

Τό όνομά τους παρέμεινε περίφημο σε όλες τις Άμερικανικές άκτες και τα κατορθώματά τους μάς έμπνουν και σήμερα ακόμη ένα αίσθημα θαυμασμού και σεβασμού.

Ο σκοπός τους δεν ήταν να ληστεύσουν. Έπιθυμούσαν μόνο να ζήσουν έλευθεροί.

Άλλά, πολλές φορές έκαμαν σύγχυσι μεταξύ της έλευθερίας και της άναρχίας. Και σ' αυτό όφειλεται το ότι ή φήμη τους είνε σκεπασμένη σήμερα με ένα σκοτεινό πέπλο, που τον άνασκηώνει κανείς με ένα αίσθημα φρίκης και τρόμου.

Στην εποχή κατά την οποία διαδραματίζεται ή περιπετειώδης αυτή ιστορία, οι «μπουκανιέροι» είχαν φθάσει στη μεγαλύτερη άκμή της δυνάμεώς τους.

Η κυβερνήσις του κυρίου ντ' Ορεγκόν, διοικητού της νήσου και άντιπροσώπου του βασιλέως της Γαλλίας, ήταν μία άπλησκία.

Οι πειραταί έσέδοντο την έξουσία του, υπό τον όρο όμως ότι δεν θα ξεπερινούσε άρισμένους φραγμούς.

Άλλωστε, ή προσωπική εκτίμησις που έτρεφαν προς τον άνθρωπο αυτό τους έκανε πολλές φορές να τον καλούν ως διατητή στις διαφορές

τους.

Εκείνος πάλι προσπειοιέτο ότι έπισήμως τους άγνοούσε, αλλά, στην πραγματικότητα, συνειργάετο μαζί τους, γιατί στους ανθρώπους αυτούς άφείλετο ή γαλλική κυριαρχία επί της νήσου.

Την παραμονή της ήμέρας, κατά την οποία συνεχίζομε την αφήγησιν μας, ο μικρός στολίσκος του κ. ντε Δαρτίγκ, άποτελούμενος από τον «Ρωμάλεο», το «Σαντιάγο» και τον «Άλέκτορα» είχε έισπλευσει στον όρμο του Λεογγάν και είχε άγκυροβολήσει ανάμεσα σ' ένα πλήθος άπο πειρατικά πλοία, που είχαν όλα τα σχήματα και όλα τα μεγέθη άπό τη μακρυστή πόρτα με τα πενήντα κουτιά ως τη βαριά φρεγάτα, με τα όδόντα τηλεδόλα.

Θά ήταν μεσημέρι σχεδόν.

Δύο άνδρες ήταν καθισμένοι γύρω άπο ένα τραπέζι, επάνω στο όποιον υπήρχε μία ψάλα με κρασί, έμπρός στο περίφημο καπηλιό της «Κρεμαστής Γεφυρας».

Οι δύο αυτοί άνδρες ήταν οι παλαιοί μας γνώριμοι Όλωναίος και Κερντοέκ.

Παρακολουθούσαν και οι δύο με έκπληξι το περιεργό θέαμα που παρουσίαζε ή προκυμμία του λιμένος, με τις παράξενες οικοδομές της και τους έκπληκτικούς τύπους των ανθρώπων που έκκυκλοφορούσαν επάνω σ' αυτή.

Δεν μετανόω για το ταξίδι μου, είπε έξαφνα ο Κερντοέκ... Είχαν δικήν εκείνη που έλεγαν ότι ή Άκτι είνε ή πιο περίεργη χώρα του κόσμου.

Ναι, απήντησε άδιάφορα ο Όλωναίος. Είνε πραγματικά πολύ περίεργη χώρα...

—Και όταν συλλογίζομαι με ποίο τρόπο έφθάσαμε εδώ...

—Κακόμοιρε πλοίαρχε Γκιζάρ!... είπε ο Όλωναίος. Σ' αυτόν το όφειλομε...

—Και δέβαια σ' αυτόν το όφειλομε... Άλλά γιατί να λυπούμεθα. Η ζωή είνε τόσο σύντομη! Γιατί τάχα μάς διέταξαν να παρουσιασθούμε στη μία στο Διοικητήριο;

—Ξέρω κι' έγω;

—Εμένα δεν μου άρέσει ποτέ να πηγαίνω στο άγνώστο. Σ' όμως είσαι τυχερός!... Ο τρομερός Λαπάντας σε κατέταξε μεταξύ των φίλων του.

—Φαντάζομαι ότι θα με άγοράσει άύριο κατά την ώρα της άγοραπωλησίας... Διάβολε! Μην ξεχνάς ότι είμαστε υποχρεωμένοι να υπηρετήσουμε επί πέντε χρόνια ως δόκιμοι, προτού να γίνωμε «μπουκανιέροι».

—Καλά, έγω είμαι μόνον υποπλοίαρχος και μπορεί αυτό να είνε σωστό για μένα. Σ' όμως που έγινες πλοίαρχος του «Άλέκτορος» θά υπαχθής σ' αυτή τη διατύπωσι;

—Άλλά, φυσικά... Δεν υπάρχει καμμία εξαίρεσις.

—Διάβολε! Είνε πολύ σκληρό αυτό! έκαμε ο Κερντοέκ. Άλλά μερικά έτη δουλείας περνούν πολύ γρήγορα.

Ο Όλωναίος έμεινε επί μερικές στιγμές σκεπτικός.

Έπειτα έρώτησε:

—Μήπως άντελήφθης, Κερντοέκ, που έπήγε ο δούξ ντελα Τόρρε, μετά τη χθεσινή άποδίδοσιν του άπό το σκάφος; Έγω δεν μπορούσα να βγώ έξω και έτσι...

—Χμ! Άν αυτό είνε εκείνο που σε άσασχολεί, έκαμε ο Κερντοέκ, μπορεί να σου τ' πώ. Βλέπεις το φρούριο εκεί, στην είσοδο του λιμένος; Έκατό περίπου βήματα πιο πέρα υπάρχει ένα σπίτι, με ολόγεια στέγη...

—Τό βλέπω, είπε ο Όλωναίος.

—Έκει λοιπόν μένει προσωρινώς ο δούξ ντελα Τόρρε.

—Ευχαριστώ, Κερντοέκ, είπε ο Όλωναίος.

Και έκαμε να σηκωθή.

Άλλ' ο Κερντοέκ τον συνεκράτησε με μία βίαιη κίνησι.

—Θά μείνεις εδώ, είπε. Πρώτα-πρώτα, γιατί σε ένα τέτατο της ώρας πρέπει να πάμε στο Διοικητήριο, όπου μάς έχουν καλέσει. Και έπειτα γιατί ούτε ο δούξ ντελα Τόρρε, ούτε ή οικογένειά του είνε στο σπίτι!...

—Άλλά δεν μου είπες ότι μένουν εκεί;

—Ναι, τη στιγμή όμως αυτή βρίσκονται στο σπίτι του κ. ντ' Ορεγκόν, που

τους έχει καλέσει σε γεύμα.

—Είσαι δέβαιος γι' αυτό, Κερντοέκ; —Απολύτως δέβαιος. Τους είδα με τα μάτια μου να πηγαίνουν στο Διοικητήριο.

Ο Κερντοέκ έγέμισε τα ποτήρια.

Εκείνη τη στιγμή ένα χέρι άπλώθηκε επάνω στο δικό του, ενώ μία φωνή έφώναζε προς τον ιδιοκτήτη του καπηλιού.

—Ε, Φαλακροκόρακα!... Ένα ποτήρι ακόμη.

Ο ιδιοκτήτης, που χωρίς άμφιβολία του έταίριαζε αυτή ή όνομασία, λόγω της καταπληκτικής του όμοιότητας με το όμνυμο πτηνό, έσπευσε να υπακούση.

Ο Κερντοέκ και ο Όλωναίος είχαν τιναχθή όρθιοι, στο άκουσμα αυτής της φωνής.

Είχαν άναγνωρίσει τον καπετάν Λαπάντα.

—Καθήστε, παλληκάρια μου! είπε αυτός.

Και έγέμισε το ποτήρι που του είχε φέρει ο Φαλακροκόρακας.

—Ποία εύτυχης σύμπτωσης σας έφερε προς τα εδώ, καπετάνιε; έρώτησε ο Όλωναίος.

—Δεν πρόκειται περί συμπτώσεως, άπήντησε ο Λαπάντας. Ήλθα έπίτηδες...

—Εδώ; έκαμε γελώντας ο Όλωναίος.

—Διάβολε! Πού άλλου λοιπόν; Έμαθα ότι σας προσέκαλεσαν στο Διοικητήριο. Για να πάτε εκεί έπρεπε να περάσετε άπό το καπηλιό. Η πληροφορία αυτή μου ήταν άρκετή. Και, όπως βλέπετε, δεν έκαμα λάθος.

Ο Λαπάντας έκατέβασε το ποτήρι του και είπε:

—Θά ήθελα, προτού να πάτε στο Διοικητήριο, να σας πώ μερικά πράγματα. Και πρώτα-πρώτα, γιατί λέγεσθε Κερντοέκ; έρώτησε το σύντροφο του Όλωναίου.

—Άλλά... καπετάνιε, αυτό είνε το δνομά μου.

—Είσαι δέβαιος γι' αυτό;

—Διάβολε! έκαμε ο ναύτης. Τί έρώτησις είνε αυτή; Όλοι στο σπίτι μου λεγόμαστε Κερντοέκ. Ο πατέρας μου, ο άδελφός μου...

—Έχετε άδελφό; έρώτησε ο πειρατής; —Και δέβαια. Δηλαδή είχα. Δεν ξέρω.

Ο άδελφός μου θά πέθανε δέβαια. Ήταν έκα χρόνια μεγαλύτερος άπό μένα. Μόλις τον θυμάμαι. Έφυγε μ' ένα καράβι, όταν ήμουν μικρός. Άπό τότε δεν έμαθα με τίποτε πια γι' αυτόν...

—Ο άδελφός σου ζή! είπε ο Λαπάντας. Είνε ένας άπό τους καλύτερους άδελφούς της Άκτης. Έγύρισε άπό μία καταδρομή πριν άπό δύο ήμέρες. Τον είδοποινα και θά τον ιδής σήμερα.

—Τον άδελφό μου! έφώνησε ο Κερντοέκ. Τον άδελφό μου! Λέτε αλήθεια καπετάνιε;

—Δεν λέω ποτέ ψέματα! είπε με έκφρασι υπερίφανης ο Λαπάντας.

Ο Κερντοέκ είχε μείνει με άνοιχτά το στόμα.

Ο Λαπάντας τον άφησε στην κατάπληξι του και έγύρισε προς τον Όλωναίο.

—Οι δύο σας τώρα, παλληκάρια μου, είπε. Είνε αλήθεια όσα μου διηγήθηκες.

—Άλλά, φυσικά, καπετάνιε. Όπως σας είπα, δεν έχω ούτε όνομα.

—Αυτό δεν έχει σημασία, έκαμε ο Λαπάντας. Έάν λοιπόν ή άφήγησίς σου είνε σωστή, τότε είμαστε συμπατριώται.

—Κατάγεσθε λοιπόν άπό το Όλερόν, πλοίαρχε; έκαμε έκπληκτος ο Όλωναίος.

—Σχεδόν. Σε παρακολουθούσα καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδίου και έθαύμασα το θάρρος και την ψυχραιμία σου. Δεν συμπάθω εύκολα τους ανθρώπους. Και όμως αισθάνομαι για σενα μία πολύ μεγάλη συμπάθεια...

Τό ίδιο συμβαίνει και με μένα... έπιθύρισε ο Όλωναίος, με φωνή που επάλλετο άπό τη συγκίνησι.

—Λοιπόν, φρόντισε να διατηρήσης τη συμπάθειά και την αγάπη μου, είπε ο Λαπάντας. Και τώρα σε δοίμε. Τί ήλθες να κάμης εδώ;

—Ήλθα να μείνω στην Άκτι και... Ο Όλωναίος έδίστασε.

Ο Λαπάντας τον έκτύπησε φιλικά στον ώμο.

—Καλά... καταλαβαίνω, είπε. Έχεις

κάποιο μυστικό. Φύλαξέ το. Δεν γνωρίζομαστε ακόμη άρκετά, για να σου ζητήσω να μου το έμπιστευθής. Είσαι λοιπόν άποφασισμένος να μείνεις μαζί μας ότιδήποτε και να συμβεί;

—Ναι, καπετάνιε.

—Οδοάσις τους κινδύνους;

—Ένα μόνο πράγμα φοβάμαι, καπετάνιε.

—Και ποίο είνε αυτό το πράγμα;

—Μήπως δεν μπόρεσω να κατακτήσω το όνομα που μου λείπει.

—Καλά, παλληκάρι μου, είπε ο Λαπάντας. Η απάντησίς σου αυτή μου άρέσει. Άν παραστή ανάγκη, θά σε βοηθήσω κι' έγω.

Οι δύο άνδρες έσφισαν τα χέρια.

—Έμπρός, Κερντοέκ, έκαμε ο Όλωναίος. Είνε καιρός να πηγαίνωμε.

—Είμαι έτοιμος, απήντησε ο ναύτης, που είχε στο διάστημα αυτό άνακτήσει την ήρεμία του.

Ο Όλωναίος έγύρισε προς τον Λαπάντα.

—Θά έλθετε μαζί μας, καπετάνιε; έρώτησε.

—Φυσικά... Πηγαίνωμε.

Η άπόστασις που τους έχώριζε άπό το Διοικητήριο δεν ήταν μεγάλη.

Έφθασαν σε λίγο στο μεγαλοπρεπές κτίριο.

Κανείς δεν τους έρώτησε τίποτε.

Άλλά, μόλις τους είδαν, ένας θαλαμηπόλος με στολή έτρεξε να τους προηπαντήση και τους ώδηγησε έπειτα σε μία μεγάλη αίθουσα.

Μέσα σ' αυτή υπήρχαν πολλά πρόσωπα, που έκάθηντο σε άναπαυτικά καθίσματα.

Μόνον ο Διοικητής έστέκετο όρθιος στο βάθος.

Τα βλέμματα όλων έγύρισαν προς το μέρος των τριών ναυτικών, που είχαν κάμει την εμφάνισιν τους μέσα στην αίθουσα.

—Καλώς ήλθατε, κύριοι, είπε με ευγένεια ο Διοικητής.

Και, σε λίγο, έπρόσθεσε:

—Γνωρίζετε ποίοι είνε οι όροι της έγκαταστάσεως ξένων εδώ;

Ο Όλωναίος απήντησε με έτοιμότητα:

—Ο σκοπός μας, όταν έφυγαμε άπό τη Γαλλία, ήταν να έλθωμε. Αυτό μάς έκαμε να άποδεσθούμε όλους τους δρους που μάς έθεσαν κατά την άναχώρησί μας.

—Και για ποίο λόγο ήλθατε εδώ; έρώτησε ο Διοικητής. Μπορείτε να μάς το πητή;

—Βεβαίως, κύριε. Ο σκοπός μας είνε να υποβληθούμε στην άπαιτούμένη δοκιμασία, για να γίνωμε κι' έμεις Άδελφοί της Άκτης... όπως όλοι όσοι προηγήθησαν άπό μάς εδώ...

—Τότε δεν έχω να φέρω καμμία αντίρρησι, είπε ο Διοικητής. Άπομείνι ή συμφωνία που έκλείσατε με την Έταιρία των Ίνδιων. Άλλ' ή συμφωνία αυτή είνε άκυρη. Δεν έχετε καμμία δέσμευσι, κύριοι. Είσατε έλευθεροί. Επί πλέον έχω την εντολή να σας μετρήσω το ποσόν των είκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων ως άμοιβή των υπηρεσιών που προσεφέρατε...

Οι δύο νέοι είχαν μείνει κατάπληκτοι.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουδεντούλες

Υπάρχουν περιπτώσεις που ανάγκάζεται κανείς να δεχθεί μία φιλοξενία, είτε διότι λόγοι οικονομίας τον σπρώχνουν είτε διότι θέλει να κάνει ευχάριστη σ' αυτόν που του κάνει την πρόσκληση και για να εξετάσουμε πιο συγκεκριμένα το ζήτημα, ως πάρομο την περίπτωση μιας άναγνωστρίδας μας που ευρέθηκε στην ανάγκη να δεχθεί να συγκατοικήσει με την πεθερά της:

«Έχασα την ευτυχία μου, μάς γράφει. Ζούσαμε ήσυχα κι' αγαπημένα με τον άνδρα μου, όταν ευρέθηκε στην ανάγκη να δεχθώ την συγκατοικία με την πεθερά μου, διότι ο άνδρας μου έπρεπε να δουλεύει και η κατάσταση της ζωής έπρεπε να συμπεριχόμαστε για να τα βγάλουμε πέρα. Έπομένως όσο μπορούσα αυτή την ιδέα, γιατί προέβλεπα αυτό που έγινε, έπρεπε να διαφέρουν άλλους συνδυασμούς, έφερα στο κόσμο τις αντίρρησης, μα εστάθηκε δύσκολο να τον κάμω ν' αλλάξει γνώμη και η κατάσταση συνετέλεσε: Με όλη την καλή θέληση που δείχνω, με όλες τις υποχωρήσεις που έκανα και εξακολουθώ να κάνω, η ζωή μου έγινε μαρτυρική. Κάθε μέρα γκρινιάζουμε με τον άνδρα μου και έχασα την ευτυχία μου».

Τι να συμβουλευόμαστε σε μία τέτοια περίπτωση; Τι άλλο παρά υπομονή και εγκαρτέρηση. Μερικές πεθερές αληθεία είναι αφορτές, δεν τις θρίσκει κανείς ούτε στο κρύο, ούτε στο ζεστό, όπως λέμε, συμβουλεύω εν τούτοις την άγνωστή μου φίλη να μην άπελτίζεται, πρό πάντων να μη κάνει σκηνές στον άνδρα της και να προσπαθή να φέρει στο σπίτι όσο μπορεί με μεγάλη διπλωματία. Να μην υποχωρή εύκολα, αλλά να μη παραφέρεται ποτέ, διότι όποιος παραφέρεται έχει πάντα άδικο. Με καλό τρόπο και με κατηγορηματικό ύφος να επιτυγχάνει πολύ περισσότερα πράγματα και ο άνδρας της στο τέλος θα αναγνωρίσει τα δικαιά της.

Η μόδα

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Για τας πρώινες εξόδους καταλλήλότετο είναι ένα τσιό έπανωφοράκι από λαϊνός σε χρώμα άνοιχτό. Το έπανωφοράκι αυτό δεν έχει γιακά ούτε ρεβέρ, αλλά τό άνοιγμά του από τον λαιμό ως κάτω έχει μία φάσα από μαροκιν σε χρώμα πιδ άνοιχτό ή πιο σκούρο. Με τό έπανωφοράκι αυτό ή μεταξωτή εσάρπα στον λαιμό είναι απαραίτητη και την διαλέγουμε μονόχρωμη ή τό έπανωφοράκι είναι καμωμένο με ύφασμα φασουάλ ή με βούλας, κορρεδάκια, ρίγες ήν τό έπανωφοράκι είναι μονόχρωμο.

Με την εσάρπα συνδυάζονται τα γάντια, γι' αυτό βλέπουμε γάντια που έχουν τα πιδ άλλόκοτα χρώματα: έκέ, πρασιναπά, ρεζεντά, μπορντό, μπλέ ρουά.

Η τσάντα άκολουθεί κι' αυτή τό χρώμα των γαντιών και ένιστε άκόμη και τό υποδήματα, προσαρμόζονται. Αυτοί οι συνδυασμοί συντελούν στο να έχουμε άρμονικά σύνολα.

Με ένα και τό αυτό έπανωφοράκι μπορούμε να παρουσιάσουμε διαφορετική εμφάνιση, αλλάζοντας μόνο την εσάρπα, τα γάντια, τό υποδήματα.

Για όσες αγαπούν τό φανταζι, υπάρχουν τό ύφασματα που είναι ριγέ, σκατσέζικα, διαγωνιά και μάς

δοθούν και αυτά είς τό να έχουμε άραιότατα σύνολα διαλέγοντας ένα φόρεμα μονόχρωμο.

—Άλλο άραιό επίσης ύφασμα είναι τό κουκουλάκι. Κάμουμε με αυτό άραιότατα ταγιέρ και έπανωφορία. Είναι πολύ δροσερό και δεν ζαρώνει εύκολα. Τα κουκουλάκια είναι ως επί τό πλείστον άσπρα άλλα θέλουμε και κουκουλάκια γκρί, μπές ή και μελανζέ.

Με τό κουκουλάκι ταγιέρ φορούνται πολύ οι ζέρσευ μπλουζες που πουλιούνται έντοιμες, συνήθιζονται δε και έφέτος σε χρώματα σκούρα με μανίκια κοντά και χωρίς γιακάκια. Τα ζέρσευ είναι μονόχρωμα και ένισης ριγέ.

Ο καλλωπισμός

Η ΓΟΗΤΕΙΑ

Υπάρχουν μέσα στον κάθε άνθρωπο πράγματα που δεν είναι εύκολο ν' αλλάξουν και πρέπει να τό πάρομο άπόφασι πώς έτσι θα μείνουν

σε όλη μας τη ζωή. Π.χ. τό άνάστημα μας, τό σχήμα του μετώπου μας, τό μέγεθος του στόματός μας κτλ. Υπάρχουν όμως πολλά άλλα που χωρίς να μπορούμε να τό αλλάξουμε μπορούμε εν τούτοις να τους δώσουμε μία διαφορετική όψη. Δηλαδή αν δεν μπορούμε να μεγαλώσουμε τό μάτια μας μπορούμε να τό κάμουμε να φαίνονται μεγαλύτερα, αν δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε τό σχήμα του κεφαλιού μας μπορούμε να τό κάμουμε να πάρη φαινομενικά άλλο σχήμα. Αν δεν μπορούμε να ψηλώσουμε όταν είμαστε κοντές, μπορούμε όμως να διορθώσουμε τη σιλουέττα μας, να κάμουμε τη μέση μας να φαίνεται πιο λεπτή. Μπορούμε ένισης να διορθώσουμε την επιδερμίδα μας, τό χέρια μας, τό νύχια μας. Όλα αυτά καλά, τό κυριότερο όμως χάρισμα έξέρτε ποιο είναι; Η γ ο η τ ε ρ ε ς ι α. Χωρίς αυτήν τό άραιότερο, τό πιο κλασσικό πρόσωπο είναι μηδέν. Η γοητεία εξαρτάται πολύ από την έκφραση αυτήν που πρέπει να προσέχετε για να έχετε τό χάρισμα αυτό που έχει τόσο μεγάλη άξία. Η

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1 Δέκα άποχρώσεις κολακευτικά... ή τελευταία λέξη της μόδας στο Παρίσι. Μπορείτε να τις εξετάσετε από την θυρίδα στον πυθμένα του κυτίου.

2 Είναι πειό φίλη και πειό ελαφρά από ότι μπορούσατε να τό πιστένετε πριν. Κι' αυτό γιατί είναι άερισμένη.

3 Νέο έξαιρετο και λεπτό άρωμα. Έχει κανείς πραγματικά την έντύπωση πώς μυρίζει τό μυρωμένο λουλούδι της μεσημβρινής Γαλλίας.

4 Κρατά όλη την ήμη γιατί είναι άνακατεμένη με εσένσε de césie μέθοδος κατενορισμένη.

5 Όλοο μάτ πιδ δεν χαλά καθόλου. Δεν υπάρχουν πιδ έντελο τό γυαλιστερό χρώμα. Άκόμη και με τον ήλιο και τον άέρα και με την έφίδρωση μανει πάντα τό ίδιο άρωμα με το χρώμα.

6 Καινούργια έλκυστική εμφάνιση. μεγάλο μοντέλο. άξίως που ποτέ δεν θα την φθάση κανένα άλλο παρόμοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ πριν την άγοράσετε

ΑΥΤΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Ένα χρῶμα δωάννας εύμορφιάς

γοητεία δίδοιαι είνε έμφυτη στον άνθρωπο, μπορείτε όμως και να την άποκτήσετε εάν τό επιδιώξετε. Πρώτα απ' όλα να φροντίσετε την υγεία σας, να ακολουθήτε μία άρισμένη δίαιτα, να κάνετε μία ζωή τακτική, να μη παραλείπετε ποτέ την γυμναστική σας και τό κυριότερο απ' όλα να μην νομίζετε πώς με τό μακιγιάρισμα μόνον θα άποκτήσετε τό χάρισμα που λέγεται γοητεία.

Αντί να μακιγιάρετε τό πρόσωπό σας περισσότερο τό δέοντος ένιδη πρόκειται να πάτε σε μία συγκέντρωση και θέλετε να άρέσετε, φροντίσατε να άναπαυθήτε προτού πάτε είς την συγκέντρωση. Αυτό δε ζευκούραση τό νύχια σας και θα σας κάμη να έχετε ωραία έκφραση, ζωηρό βλέμμα, όμορφα χρώματα. Όταν δε πάτε στη συγκέντρωση προσπαθήστε να είσθε ευγενής και εύπροσήγορος με όλους, μη κυττάξετε κανέναν άνθρωπο με κακία ή άντιπάθεια και έχετε έναν καλό λόγο και ένα γλυκό χαμόγελο για όποιον σας πλησιάσει. Αυτά όλα θα σας κάμουν να έχετε γοητεία και ή γοητεία είναι πολυτιμότερα από την όμορφιά, διότι αυτή ή τελευταία χωρίς την γοητεία δεν έχει καμμία άξία.

Μικρές συμβουλές

Είνε ή εποχή που φορούνται πολύ οι μπλουζές, έχουν όμως άρκετή δυσκολία στο σιδερώμα. Ιδίως αν είναι καμωμένες από ύφασμα που ζαρώνεται και λερώνεται εύκολα όπως είναι ή όργκαντίνα ή τό βουά. Αν πρόκειται για χρώμα λευκό δεν έχετε να προσέξετε τίποτε παρά να μη την τρίψετε με σαπούνι. Θα κάμει μία καλή σαπουνάδα και θα τρίψετε μέσα σ' αυτήν μαλακά την μπλούζα σας για να καθαρίση άφου την ξεβγάλετε καλά, αν μιν είναι από ύφασμα χονδρότερο την σιδερώσετε ύγρη, αν όμως πρόκειται για μουσελίνα ή όργκαντίνα, χρειάζεται έλαφρό κολαρίσμα. Τό σιδερώ της κόλλας απαιτεί κάποια ειδικότητα που για να την άποκτήσετε πρέπει να διδάχθετε από κάποιον σιδερωτή. Πάντως έκείνο που χρειάζεται είναι σιδερα καφά και έντελώς λεία και δύναμις μαζί με τέχνη. Για να γλυστρά τό σιδερώ σας τό τρίβετε σ' ένα κομμάτι κερί και τό σκουπίζετε καλά μ' ένα χαρτί και μ' ένα πανί προτού τό χρησιμοποιήσετε.

Αλληλογραφία

Κ ά ρ μ ε ν.— Καλή μου φίλη, αντί να υποβάλλεστε στο έξοδο της άγοράς άποπριχαιτικό κάμει ένα άλλο έξοδο και άγοράσετε μία ευριστική μηχανή Ζιλέτ. Με αυτήν ξυρίζετε τό πόδια σας κάθε 3—4 μέρες άφου προηγουμένως τό έχετε καλά σαπουνίσει. Μην άκούτε αυτούς που διατείνονται ότι χρυδραίνουν οι τρίχες και άγριεύει ή επιδερμίδα.

Όσες τό κάνουν είναι ένθουσιασμένες, σημειώστε δε ότι τό κάνουν άκόμη και οτά μπράτσα τους. Άκούστε με και δεν θα μετανιώσετε.

Λ ω ρ έ τ τ α ν Δ.— Χαίρομαι που σας ώφέλησε ή συνταγή μου. Τώρα μπορείτε να διπλασιάσετε την δόση και σε δύο έξοδομάδες σταματάτε και κάμνετε χρήση της κρέμας σας. Έλπίζω ότι δεν θα ξαναφανούν τό στίγματα.

Γ. Μ. Α.— Δυστυχώς δεν θα μπόρεσω να σας εύχαριστήσω, διότι αν υπήρχε θεραπεία δεν θα έβλεπα τόσους φαλακρούς. Ό,τι και αν σας συστήσουν δεν θα είναι πραγματικό, ώστε μη πετάτε άδικο τό χρήματικό σας. Τό ούλα σας μπορούμε να θεραπεύθουν, άλλα πρέπει ν' άποταθήτε σ' ένα εύσυνειδητο γιατρόν για να σας κάμη ειδική θεραπεία με ένέσις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τάσος Μαυρουδής — Βίκα Ι. Γιαννακούλα έτέλεσαν τους γάμους των έν Νέω Φαλήρω την παρελθούσαν Κυριακήν 9ην Ιουνίου έ.ε.

Κουβέντες της Σμυρνιάς

Η ΓΗΤΕΙΑ

Η Ζαμφώ καθισμένη στην πόρτα της είχε ψηλή κουβέντα με μία γρηά γειτόνισσα, όταν έπερασε διαστική ή Χρυσάνθη του Βαλτά.

—Πού πάς, καλή Χρυσάνθη μου, με τόση διάση; —Η Χρυσάνθη στάθηκε. —Αχι! να σε χαρώ. Ζαμφώ μου, πάω στο μπακάλικο του Στέργιου να πάρω καμπίνα φασούλια μαυρομύτικα.

—Τί θα τό κάνεις τέτοιοι καιρό; —Πού να στὰ λέω. Δεν ήγέννησε ή κόρη μου ή Άγγέλα πριν έναμνη μήνα; —Εί! τό λοιπόν, τό γάλα τση δεν ήρθε, και μιν τα ρωτάς τί τραβούμε με τό μαρό. Πότε ρογοβύζι, πότε τό θυζαίνει ή μία κι ή άλλη γειτόνισσα. Μούπανε πώς αν μπλα στρώσωμε τό στήθος τση με φασούλια μαυρομύτικα θρασμένα, θα τση έρχη λείε στο μουνέτο.

Η Ζαμφώ σταυροκοπήθηκε. —Μη χειρότερα, έίπε, τόσα παιδιά ήκανα, και δεν τόξερα αυτό. Αχι! νάμαστε στη Σμύρνη μας, θα σουλέγα να τηνε πάς στον Άπάνω Μαχαλά να προσκυνήση την Παναγιά τη γαλατούσα, νδ δη τη γειά τση!

—Μακάρι, μα τώρα πια πάνε αυτά. Άντίο σας. Πάω να μη σφαλίζη και κοντεύει μεσημέρι. Μόλις προχώρησε ή Χρυσάνθη, ή Ζαμφώ τηνε ξαναφώνασε πάλι: —Χρυσάνθη, καλή Χρυσάνθη, έλα να σου πώ.

Η γυναίκα έγύρισε στενοχωρημένη. —Τί θές; λέγε, καυμένη, και διάζομαι.

Η Ζαμφώ πήρε ύφος μυστηριώδες. —Άκου να σου πώ κάτι που θυμήθηκα. Ξέρω μία γητεία να τση κάνω, να γίνη έφτάγενη. Θα δης τό γάλα τση να ξανάρχη μία χαρά.

—Τί μου λες, καλέ! —Να δης και να πής. Πάμε πίσω σπίτι σου και να μου βρης ένα βαρέλι.

Η Χρυσάνθη την έκύτταξε περίεργη. —Άκου με και βλαστήμα με. Τό κάναμε μία φορά τοί Σκαλαμπρινάνας που ήτορεψε τό γάλα τση και ήρχε, μάτια μου, πίσω δρύση. Θα τηνε καθίσωμε άπάνω στο βαρέλι, γεμάτο νερό, κι' ύστερα θ' άνοίξω τη έρύση και θα πώ τρεις φορές: Όπως τρέχει ή κάνουλα, να τρέξη και τό γάλα τση!

—Άχου! ο Θεός να συχωρέση τη μανούλα σου, Ζαμφώ μου. Μου βγάξεις μεγάλη έννοια από πάνω μου. Ο γιατρός δεν τσηκάνε τίποτες.

—Αυ καρτερός άπ' τοί γιατροί τη γιατρεία τση πύτχες!

Πήγαν άμέσως μαζί στίτι της και ή Ζαμφώ θυμήθηκε πώς είχε βαρέλι.

—Στείλε, καλέ, ένα παιδί να τοί τό δάκω. Είνε ένα παλιό που άκουμπώ τη σκάφη και πλένω. Τώχω χρόνια, μα τη δουλειά μας θα την κάνη.

Φέρανε τό βαρέλι, τό γεμίσανε νερό μέσα στην αλή της Χρυσάνθη και φωνάσαν την Άγγέλα, την κόρη της.

—Έλα, μαρ έ παιδάκι μου, να σου κάμη τη γητεία ή κόνα—Ζαμφώ. Ο Θεός να την έχη γερή τη γυναίκα!

Η Άγγέλα, μία τετράπαχη κοπέλλα

ογδόντα όκάδες, ήρθε με νάζια. —Να πιστέψω τοί γητείες; έίπε. —Να τοί πιστέψης και ν' άνεδής να κάτσης να γίνης καλή, έίπε ή Ζαμφώ. Φέρανε μία καρέκλα και την άνέβασαν στο μεγάλο βαρέλι, κι' έκάθησε σαν σε θρόνο. —Καλέ μαμά, τρίζουν οι ντούγες! έίπε.

—Μη φοβάσαι! έφώνασε ή Ζαμφώ. Κι' άρχισε να γυρίζει γύρω στο βαρέλι, ψιθυρίζοντας ένδ άνοιξε τη δρύση: —Όπως τρέχει ή δρύση, να τρέξη και τό γάλα τση!

Έκείνη τη στιγμή ξεπατώθηκε τό βαρέλι κι' ή παχειά κοπέλλα δρέθηκε διπλωμένη μέσα στο κρύο νερό.

—Άχου! Παναγιά μου σώστηνε! ξεφώνησε ή μάνα.

Φαινότανε τα πόδια της και τα χέρια που κράτησαν τό γύρο του βαρελιού κι' όλη ή άλλη είχε πάρει ψυχρολουσία.

Έτρεξε ή γειτοιά από τις στριγγιές της μνάας και την έβγαλαν μούσκεμα.

—Να μούλειπε ή γητεία σου, Ζαμφώ, φώνασε ή Χρυσάνθη. Θα μου τηνε πουνπίσση!

Η Ζαμφώ άπάντησε θυμωμένη. —Έγώ φταίω που ήθελα να σας κάνω καλό. Άμ, τέτοιο βουσί που είναι ή κόρη σου, πώς ν' άνεδής, καλέ, κι' ο πάτος του βαρελιού!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΚΑΣΠΟΥΣΙΕΡΑ

—Καραμπέτ! Ηξήπνησε τζάνεμ! —Τί τέλει, γιαδρούμ, κουρασμένος ένηκα, κοιμισμένος κάνω!

—Μπάνια τα κάνωμ σήμερα. Ανάληψι ένεται.

—Ανάληψι, πανάληψι, ντέν ήξέρω. Μπράκ γιαδρούμ.

Σουρπουτίσα τάλασσα τέλει, μπάνιο να ένεται. κεφάλι του να ήβρέση, πονοκέφαλος να περνά.

—Φάληρος τα πάμε, καλλιάρη πέτρα τα φέρωμε, ήψυλλοι τα φύσινε άμα!

—Πέκ ή, Σουρπουτίσα, μπάνιο τέλει, μπάνιο να ένεται!

Λωφορεί άνεδήκαμε, τρεχατός μας πάει φάληρος. Άμα, νέ ντουινά δαρί!

Στό άμμος ήγυτυθήκαμε, μπανιερός ή δάλαμε, τάλασσα μέσα δουτημένοι ένηκαμε. Ένα καλλιάρη πέτρα ψάξαμε.

—Καραμπέτ, πατώνις; Σουρπουτίσα άρώτησε.

—Πατώμένος ένηκα!

Πέτρα μέλος πιάσαμε, τρεχατός να ντυτομέ ήπάμε.

—Καραμπέτ! Σουρπουτίσα ήφώνασε, κασπουσιέρα μου έσύ ήκρυμμένη έκεις;

—Κασπουσιέρα ντέν είντα, Σουρπουτίσα.

—Άμάν, άμάν, πάει! Κασπουσιέρα ή κλέψανε.

Σουρπουτίσα ήλαμένος ένεται, κόσμος ούλος παρηγορία να νύση έρχεται, άμα κασπουσιέρα ντέν ήβρίσκειται!

—Μαλλιάρη πέτρας ήβραμε. Σουρπουτίσα, άμα πολύ άκριβα ήπλερώσαμε. Κασπουσιέρα ανάληψι ένηκε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τό λακρινίτι του Θρασύβουλα

ΠΟΛΕΜΙΚΗ

Όλα της πιάσας (τα παιδιά τραβήσαμε για καφέ) χτες δράδυ στού Πα- (νάγου. Κι' έπαγαγγείλαμε (αυθαρεί έκανε μέτριο βαρύ κι' έφτά... νερά του (πάγου.

Μετά τόν μέτριο βα- (ρύ, μαγκώνω τρεις έφη- (μερί—

πούχαν άπάνου χάρτη και δίχως τρίχα να θιγή όλ' οι μεγάλοι στρατηγοί μπροστά μας δγχαν σκάς

Έχωριστήκαμε στα δυό κι' όλα γινήκαν ρημοδιό απ' τη στιγμή την πρώτη. Μόνον ο Μένιος, ρε παιδιά, δεν έίπε ούτε τσιμουδιά, καθ' ό... ο ύ δ ε ρ ό τ η ι

Με φίνα σχέδια κι' άπλά τοποθετώ τ' άεροπλά— άπ' τό δικό μου μέρος και δίχως να χρονοτριβά τρεις έπιθέσεις τους τραβά μέ λόγια του... ά ε ρ ο ς

Τρεις έπιθέσεις άποκρού— τό Σοφοκλή του φαλακρού και για τετάρτη να με! Ούτω σφοδρώς κι' όλοταχώς έπί τρεις άρες συνεχώς, ... ά ε ρ ο κ ο π α ν ά μ α

Άλλ' σ' αυτό τό μεταξύ συμβάνει κάποια παρεξή— κι' από λογομαχία γίνεται κάργα σοδαρή και τη σειρά παραχωρεί στην... κ α ρ κ λ ο μ α χ ί α

Ό Βάγγος τότες, άδρεφός, ριά καρεκλιά τραβά στο φώς και σπάζει τό λαμπιόνι. Έτσι γινήκαμε λαγοί και στον καφέ του Παναγή βαρέσαμε... κ α ν ό ν ι

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Και διά την πατρότητα Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥ ΔΟΘΕΝΤΟΣ...

— Η γυναίκα μου άρώστησε και άμέσως ήρθε ή πεθερά μου για να την περπονηθ.

— Καλά λένε ότι τό κακό δεν έρχεται ποτέ μόνος...

ΘΑ ΕΒΛΕΠΕ

Ε κ ε ί ν ο ς. — Άν σε φίλσω τί θα (κάμης)

Ε κ ε ί ν η. — Δοκίμασε και θά δες...

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Σ τ ο Ζ ά π π ε ι ο :

Ο μικρός Κωστάκης. — Για πές μου, μαμά, οι στρατιώτες φαίνονται ότι είναι άπο πλούσιες οικογένειες, δεν είναι έτσι;

— Πώς τό κατάλαβες, παιδί μου;

— Γιατί όλοι όσους βλέπουμε έδω πέρα, έχουν μαζί τους και από μία γκου βερνάντα, ή τουλάχιστον από μία δούλα.

26ον

Η Νοεμή όμως είχε εξαφανισθεί απότομα. Ένα πρωί είχε ετοιμάσει τις αποσκευές της και είχε φύγει χωρίς να ειδοποιήσει κανένα. Φοδόνταν άραγε τις μομφές της Λίλιαν; Συνήλθε μήπως και δεν είχε βρή άλλο μέσο, εκτός της φυγής, για να εγκαταλείψει τον δρόμο που είχε πάρει; Η μήπως φοδόνταν κι' αυτή την μαγία του Ρούντολφ που εκδικιόταν αμείλικτα δσους δεν ήθελαν να τον εξυπηρετήσουν;

Ό,τι κι' αν συνέβαινε, το βέβαιον ήταν ότι η Νοεμή είχε εγκαταλείψει όριστικά το πύργο...

Δεν άπτεμε λοιπόν παρά ό "Ανθρωπος με την Κουκούλα. Καθώς δέ τώρα δεν μπορούσε να υπολογίζει στους κυριότερους του συνενόχους, στον Πήτερ και την Νοεμή, που τόσο διευκόλυναν τους σκοπούς του, μόνος του θα γινόταν ίσως πιδ άποφασιστικός και κατά συνέπειαν περισσό-τερο έπικινδύνος.

Έπρεπε λοιπόν να είνε τώρα πολύ προσεκτικώτερο και να παρεμποδίσουν τον άθλιο να τους διαφύγει χωρίς να πληρώσει τα φρικτά του εγκλήματα...

Αυτά ακριβώς υπέδεικνυε ό Γκρέχαμ στην Λίλιαν, καθισμένος κοντά της, μέσα στο ιδιαίτερο της γραφείο, λίγες μέρες μετά την κηδεία του ξεαδέλφου της.

—Άγαπητή μου φίλη, της έλεγε, φθά-νομε τώρα στο τέρμα των δοκιμασιών μας. 'Ας μη κάνουμε λοιπόν άπερισκέφτες που μπορεί να μάς στοιχίσουν ανεπανόρθωτα!

—Αυτό σκέπτονται κι' εγώ, Χάρβεϋ, σεις όμως τί προτείνετε να κάνουμε;

—Ν' αναζητήσωμε πρό παντός την μυ-στική αυτή υπογεία διόδο, που μάς απε-κάλυψε ό Πήτερ. Είνε απαραίτητο γιά την δική μας ασφάλεια να παρεμποδίσουμε τον κακούργο να μπαίνει ελεύθερα όπότε θέ-λει αθέατος στο μέγαρο...

—Έχετε, δίκαιο, Χάρβεϋ.

—'Ας εξετάσωμε λοιπόν το πράγμα.

Η είσοδος της μυστικής διόδου βρίσκεται στο άγαλμα του 'Ενχ' Ουάλνταν, δεν ξε-ρομε ακριβώς που καταλήγει μέσα στον πύργο. Όταν το μάθωμε κι' αυτό, γινό-μαστε κύριοι των δύο εισόδων και θα μάς είνε πολύ εύκολο να εμποδίσωμε τον έ-χθρό μας να ριψοκινδυνεύει μέσα στον δρόμο αυτό.

—Τότε, λοιπόν, Χάρβεϋ, το καλύτερο δεν θα ήταν να μπούμε στην υπόγεια διο-δο από την εξωτερική της είσοδο και να δούμε που οδηγεί;

—Ακριβώς! Μόνο θα σάς παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να ενεργήσω μόνος μου την έρευνα αυτή. Πιθανόν να είνε έπικιν-δυνη. Και καθώς θα έχω την φροντίδα να φυλάξω τόν εαυτό μου, άς μην έχω την άνησυχία και γιά σάς. Μείνεται λοιπόν ε-δώ και περιμένάτέ με.

—Εστω! 'Ός την έπιστροφή σου εγώ θα άσχοληθώ με την ύπογραφή της άλλη-λογραφίας μου...

Ο χημικός έφίλησε το χέρι της και δγής.

★

“Αδικο όμως προσπάθησε ν' ανακαλύ-ψη το ελατήριο που μετακινούσε την μυ-στική πλάκα του άγάλματος και άνοιγε το σόδοιο της εισόδου.

μέσα στο δωμάτιο, ό χημικός ύψωσε άπδ-τομα το χέρι του και διευθύνοντας έναν-τίον του το περιστροφό του, πυροβόλη-σε.

Ξαφνιασμένος από το άπρόοπτο αυτό χτύπημα ό "Ανθρωπος με τη Κουκούλα, άφησε μια υπόκοψη βλαστήμια.

—Χτυπήθηκε! έφώναξε ό Χάρβεϋ.

Δέν είχε όμως, ως φαίνεται, πληγωθή σοβαρά γιάτι ξανάκλεισε άμέσως το διά-φραγμα πριν εξαφανισθή.

—'Απ' εκεί, λοιπόν, έμπαινε στον Πύρ-γο! έπτε ό Γκρέχαμ ... Ευκολώτατα ξε-γείται τώρα ή δολοφονία του κυρίου Ου-άλνταν και ή έλλειψις κάθε ίχνους του δο-λοφόνου ...

—Καυμένο μου πατέρα! έστέναξε ή Λίλιαν, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Δέν ήταν όμως καιρός συγκινήσεων τώ-ρα.

—Πάρτε και σεις Ένα όπλο, έπτε ό Γκρέχαμ και προσέχετε την είσοδο αυτή. 'Εγώ πηγαίνω να κρυφθώ κοντά στο ά-γαλμα. Δέν μπορεί να βγί ήπ' άλλοι! Την φορά αυτή είνε άδύνατο να μάς ξεαύ-γά!

★

‘Αφού ώπλίσθηκε ή Λίλιαν έπίεσε διά-φορα κουμπιά του ηλεκτρικού δίσκου κι' άμέσως παρουσιάσθηκαν οι ύπηρετες του μεγάρου μ' έπί κεφαλής τόν Τζών.

—Θα με βοηθήσετε στην έπίβλεψη, τους έπτε, έξηγώντας τους με δυο λόγια τί είχε συμβή. Σταθήτε σεις εκεί, δυο μπρός στο παράθυρο, δυο στη πόρτα ... ένας στην άλλη ... 'Ετσι δέν έχομε να φο-βηθούμε τίποτε...

Μόλις όμως οι ύπηρετες έκαμαν να πά-ρουν τίς θέσεις τους, το ξύλινο διάφραγμα ξανανοιγόταν και ό "Ανθρωπος με την Κουκούλα έμφανιζόταν άπαισιώτερος τώ-ρα.

Είχε δεχθή τίς σφαίρες του Χάρβεϋ στο άνω μέρος του στήθους και κάτω από την κλειδώσι του δεξιού γόνατος. Το τελευ-ταίο αυτό τραύμα, που τόν έκανε να υπο-φέρει τρομερά, άναψε το άγριο μίσος του κατά των δυο νέων.

Και είχε όρκισθή να εκδικηθί έστω και με θυσία της ζωής του.

‘Ανοίγοντας το διάφραγμα ξαφνικά, διέκρινε την Λίλιαν. Ξεχνώντας τους πό-νους του και μη λαμβάνοντας ύπ' όψιν τους άλλους, μ' ένα τρομερό πήδημα ρί-χτηκε έναντίον της. 'Επήδηξε έπάνω στον τράχηλό της και με τα χαλύδωνα χέρια του, προσπάθησε να την στρουγαλίση.

Ξαφνιασμένη ή Λίλιαν από την άπρόσ-πη αυτή έπίθεση είχε ρίξει το περιστρο-φό της και θα υπέκυπτε στο φοβερό σφί-ξιμο, αν οι ύπηρετες δέν ώρμούσαν να την βοηθήσουν.

Μ' ένα τρομερό όμως χτύπημα εκείνος εξαπέστειλε δυο άπ' αυτούς να κυλισθούν ζαλισμένοι στο πάτωμα.

Οι λοιποί του έπετέθησαν όρμητικώτε-ροι.

Νοιώθοντας τότε ό "Ανθρωπος με την Κουκούλα, ότι του ήταν άδύνατο να άντε-πεξέλλη ή έναντίον τσών αντίπαλων, έτρε-ξε προς το διάνοιγμα και κατέβηκε δια-στικός προς το υπόγειο. 'Εφθασε στην έ-ξοδο του και έτοιμαζόταν να ξεφύγει μέ-σα από τους άγρους, άλλ' όταν άνο-ξε την πλάκα του ανδριάντος, διέκρινε τόν Γκρέχαμ που τόν περίμενε προφυλαγμέ-νος.

Τήν εκκैसे τότε διαστικά και όπισθο-χώρησε λίγα βήματα.

—Ενοίστε τόν έρσθό του, χαμένο. Είχε πιασθή σαν σε ποντικοπαγίδα.

‘Απεφάσισε τότε να πουλήσει ακριβά τη ζωή του και προσπαθούσε να βρή με ποιο τρόπο θα κατόρθωνε να ξεφύγει και συγχρόνως να εκδικηθί.

Ο "ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Στη βία του όμως είχε ξεχάσει να φρά-ξη καλά το διάφραγμα και ό χημικός το βρήκε μισάνοιχτο... Μπήκε λοιπόν κι' αυ-τός πίσω του, μέσα στο σκοτάδι, με το περιστροφό στο χέρι.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στο έρχόμενο.

MANTAM ΣΟΥΣΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 9)

του λαού εκύταζαν αδιάκριτα στο έσώτε-ρικόν — έτσι που ή Σουσου άρχισε ν' άναγνωρίζει μεταξύ τους πολλές γνωστές φάτσες, άλλοτε γειτόνων της. Κι' έξαφνα φεύ!... 'Εγινε το μοιραϊον. Μιά διαπερα-στική φωνή παιδιού έδωσε το σύνθημα του συναγερμού:

—'Η Σουσουούουουού!!...

Τήν φωνήν αυτήν διεδέχθησαν στιγμές έκπληξας. Πολλοί έδυσκολούντο να την άναγνωρίσουν:

—'Η Σουσουούου!!...

Ήταν ή μαριδά της γειτονιάς που τήν έπηρε μπουρδιά. Και από στωμα σε στέ-μα ή είδησις διεδόθη και έσπευσε κόσμος και κοσμάκης ολόγυρα στην κούρσα. 'Α-νεγνώρισαν όλοι ότι ήταν ή τέως πυργο-δέσποινα του Μπύθουλα και έπεφταν, βρο-χή, τα θαυμαστικά:

— Πώς ήταν αυτό;

— Πώς μάς θυμήθηκες;

— Πλούτισες!

— Όμόρφηνες!

— Φτού να μη δασκαθής!

Ήταν ή κυρία Πανωραία. 'Η δεσποινίς Μαρικάρρα. 'Η κυρία Δημήτριάνα. 'Η κυ-ρία Βασιλία ή σύζυγος του άνθρακοπώ-λου. 'Η κυρία Γεωργία ή χασάπαινα. 'Ο κύριος Μήτσος ό μονόφθαλμος. 'Ο κύριος Θεμιστοκλής ό έπιλεγόμενος σαχλαμάρας, και πολλός άλλος εκλεκτός κόσμος, τόν ό-ποιον παρακολουθούσε με χαιρεκακίαν ό Μηνάς από άποστασεως πέντε βημάτων. 'Η Σουσου είχε γίνει κατακίτρινη. 'Η θέ-σις της ήταν ήτοιερ ποτέ τραγική. Καθώς μάλιστα είδε τόν Μηνάν να πλησιάζη έ-παγωσε. 'Εσήκωσε με χέρι τρέμον τα φασμαίν να κυττάξη. 'Αλλά ή χειρονο-μία αυτή τσών γνώριμος στον Μπύθουλα προεκάλεσε νέες εκρήξεις:

— Καί τα γυαλιά!

— Κατέβα να σε δούμε Σουσου!

— Τάσο πιά δέν μάς καταδέχεσαι!

—'Η Σουσου έγύρισε στον Μηνά:

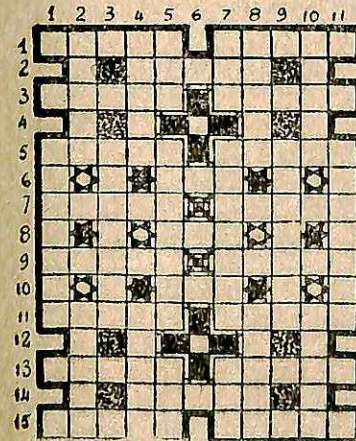
— Σερί! Βιέν! Ζέ νέ κομπράν! Το!

Μέ μόντ πάδρ ίσι α φαίμ ε ντεμάντ... σε-κούρ!

Τά έπτε με αξιοθρήνητη πόζα τα αξιο-θρήνητα γαλλικά. 'Ολος ό κόσμος πει-νάει έδώ και ζητά... δοθεία! 'Ο Μηνάς τήν έλυπήθηκε. 'Εμπήκε στο αυτοκίνητο, έβαλε μπροστά και άτεμακρύνθη, ενώ από πίσω ώρυετο χλευαστικός ό πτωχός κόσμος. Μόλις έβγήκαν από την περιοχή εκείνην, ή Σουσου που άνέκτησε το θάρ-ρος της, εξαναγύρισε μεγαλοπρεπώς στον Μηνά:

Οι Διαουεφάει

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 99

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Εύρωπαϊκόν κράτος.— Ξύλινον κατασκευασμα εντός του οποίου πα-ρατίθεται ή τροφή εις τα υπόζυγια.

2) Κεραμίτις γή ζυμωθείσα μεθ' ύδατος προς κατασκευήν άγγείων και σκευών.

3) Άγών, πάλη, δυσχερής κατόρ-θωμα.— Είδος παιγνιδίου παιζόμε-νου διά πεσσών επί άδοκος διηρημέ-νου εις τετραγωνίδια.

5) Γυναικείον όνομα παρ' 'Ιουδαί-οις, όνομα ενός των διδίων της Π. Δ.— Χρονικόν έπίρρημα.

6) Πρόθεσις.

7) Μεγάλη πείνα λόγω έλλείψεως τροφίμων. σιτοδεία.— Μεγάλη πόλις του Βελγίου, πρωτεύουσα θαναίου νομίου, τα φρούρια αυτής άντίστη-σαν μέχρι της τελευταίας στιγμής παρά την τρομεράν πείσιν των Γερ-μανών.

8) Πρώτον συνθετικόν σημάιον ότι το ύπό του δ' συνθετικού δηλούμε-νον ύπάρχει τρίς.

9) Συντάσσω, συγγράφω και συν-εκδοκίως δημοσιεύω.— Μεγάλη πό-λις της 'Ελλάδος, πρωτεύουσα μεγά-λης νήσου.

10) Χρονικόν έπίρρημα.

11) Το συνίσθημα της συμπάθει-ας, της άφοσίωσης εις τί πρόσωπον

— Ελάξ!

— 'Αστα Σουσου, της έπτε με άπά-θειαν ό Μηνάς. Σ' έφερα στη γειτονία σου. Τώρα γνωρίζώμαστε καλύτερα μετα-ξύ μας!

Και ή Σουσου διά πρώτην φοράν έσί-γησε. Το ζεύγος πράγματι τώρα έγνωρί-ζετο καλύτερα μεταξύ του. 'Ω ποίαν κα-κήν περίοδον σου έπεφύλασσε ή μοίρα άγαπητή Σουσου! Δίετι ό Μηνάς ήδη ή-ταν άποφασισμένος να πάρη την ρεβάνς!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

ΕΝΑΣ ΒΡΕΤΑΝΝΟΣ «ΑΣΣΟΣ»

Ο Κόμπερ Κάνν είναι ένας από τους άσους της άγγλικής αεροπορίας. Έχει καταρρίψει ως σήμερα πέντε έχθρικά αε-ροπλάνα.

Κατά την τελευταία του αερομαχία, αναγκάσθηκε να προσγειωθή με άλεξίπτω-το, έχοντας είκοσι θραύσματα «ορά-πνελλ» στο πόδι.

Όταν έγινε καλά από το τραύμα του, παρέστη σε μία θεατρική παράστασι και, στο τέλος, θέλησε να συγχάρη την Τζόις Φίλιπς, την πρωταγωνίστρια.

‘Αλλ' όταν έφθασε κοντά της, έμεινε κα-τάπληκτος.

Ήταν μία παιδική του φίλη, με την ό-ποια είχαν μεγαλώσει μαζί στη Νέα Ζη-λανδία.

Τύχη; Σύμπτωσης; 'Επειτα από λίγον καιρό, ή καλλιτέ-χνις γινόταν σύζυγός του.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

‘Η 'Υδώνη Ρενιέ, μία γνωστή παρισι-νή αιδώς, έτουρτούριζε μέσα στο αυτοκί-νητο, που την επανέφερε από το μέτωπο, όπου είχε πάει γιά να τραγουδήση.

Αυτό γινόταν τη νύχτα των Χριστου-γέννων.

Το αυτοκίνητο έσταμάτησε σ' ένα ση-μείον του δρόμου, γιάτι το χιόνι ήταν πυ-κνό, που δέν μπορούσε να προχωρήση.

Ένας στρατιωτικός καταυλισμός 'Αγ-γλων βρισκόταν εκεί κοντά.

Οι «Τόμηδες» την υπεδέχθησαν με ζη-τωκραυγές και ό υπολοχαγός Πάτρικ Ράις Σμιθ της προσέφερε την καδριωμένη που-τίγκα.

Στο τέλος, της έπτε:

«Δώστε μου ως χριστουγεννιάτικο δώρο μία φωτογραφία σας».

‘Η 'Υδώνη εξέτελεσε την έπιθυμία του.

‘Επειτα έχωρίσθηκαν.

‘Αλλ' όχι γιά πολύν καιρόν. Οι γάμοι των πρόκειται να γίνουν τόν έρχόμενο μήνα.

Μ. ΓΡΑΚΧΟΣ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ση κανείς. 'Εσεις δέν θα κάμετε ποτέ την άνοησία να αυτοκτονήσετε. Και έφυγαν.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τό άλλο πρωί, ή μίς Γκρήν έφευγε με το πρώτο τράινο γιά το Λόγκ-Άιλαντ. 'Ο Νόρμαν δέν το είχε πη; Ήταν ένα θαυμα-σιο μέρος γιά να αυτοκτονήση κανείς.

Ξαφνικά, έσταμάτησε. Στην άκρη της άβυσσου ύψονόταν ή σιλουέττα ενός άν-δρος.

‘Αλλά, Θεέ μου! 'Ο άνθρωπος αυτός... 'Η Σάλλυ έτρεξε κοντά.

—Νόρμαν!

‘Ο νέος έγύρισε προς το μέρος της.

—Σάλλυ!... 'Εσεις; Τί κάμετε έδώ;

‘Η νέα δέν άπήνησε. Το δέλεμα της ήταν καρφωμένο έπάνω στον Νόρμαν.

—Θέλατε ν' αυτοκτονήσετε λοιπόν;

—Ναι, έκαμε εκείνος με δειλία. Σας είπα ψέματα χθές, Σάλλυ. Δέν είμαι πλού-σιος. Είμαι σωφέρ σ' ένα πλούσιο σπιτι και θέλω να ζήσω επί είκοσι τέσσερις ώρες τη ζωή που κάνει ό κύριός μου.

Α-πευθύνθηκα λοιπόν σ' ένα πρακτορείο...

—Τό πρακτορείο Στόρμου-Ουάιτερ;

—Ακριβώς... 'Αλλά πώς το ζέρετε;

—Γιατί και εγώ επίσης είμαι πελάτις του ίδιου πρακτορείου... Ούτε εγώ είμαι πλούσιος. 'Εργάζομαι σ' ένα μπάρ...

—Είσαστε πτωχή, λοιπόν, Σάλλυ! Πό-σο με εύχαριστεί αυτό! Μπορώ λοιπόν να σας αγαπάω!

Ευτυχισμένοι και οι δυο, ξαναγύρισαν σε λίγο στη Νέα 'Υόρκη.

—Ξέρεις, Σάλλυ, έλεγε ό Νόρμαν, δέν με ένοιαζε ό πλούτος. 'Αλλά μου ήταν άδύνατο να υπομείνω την ιδέα ότι δέν θα σε ξαναβλέπα...

—Και εγώ το ίδιο, άγαπητέ μου. 'Ω! Θεέ μου! 'Αν έρθανα λίγο αργότερα.

—'Η τύχη μάς έβοήθησε...

—Και οι κύριοι Στόρμου και Ουάιτερ επίσης.

—Όταν θα κάμωμε τους γάμους μας, έπτε με σοβαρότητα ό Νόρμαν, θα τους προσκαλέσωμε κι' αυτούς...

Ο ΝΕΟ-ΥΟΡΚΕΖΟΣ

ή πράγμα. — Μεγάλοι έορταί της άσασίας έλληνικής θρησκείας προς τιμήν μεγάλης θεάς.

7) Τριμνητικός τίτλος παρ' Εύρω-παίοις.— Μικρά πόλις.— Νέοι έγ-γραφίτε εις την... δημιουργεί πρα-γματικούς 'Ελληνες.

8) Ουράνιον σόμα αλλά και γε-νική όνομασία προσώπων παγκόσμι-ου φήμης.— Τό πάταγος θρύσι-μον των κυμάτων επί βραχέους ό-κτις.

9) Μία των πέντε ήπειρών.

10) 'Η σύζυγος ως προς τους γα-νείς ή αδελφούς του συζύγου.— 'Η ύπερ του Θεού, ύπερ πίστωσης γινό-μενοι οι αναφερόμενοι εις τόν Θεόν ή την Χάριτάν του.

11) 'Ενοσία, σημασία: τό διό του νού συλλαβανόμενον, ιδέα εις την δημοτικήν, νύημα (πληθυντικός).

‘Αποστολεύς: ΠΑΝΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Μυτιλήνη.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟ-ΓΡΑΦΙΑ

ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΜΟΣ.— Αί άπαντή-σεις σας στον κινηματογραφικό δια-γωνισμό έβασαν πολυ άργα. 'Όσο τώρα (μεταξύ μας φυσικά) γιά τίς προτιμήσεις σας στον Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν, φαίνεται ότι όπως αυτές έχετε και σεις πάντοτε το ελάνοι κρεμασμένο γιά καυγάς και γι' αυτό τόν θεωρείτε σπουδαίο πρότυπον.

Ο ΑΣΤΗΡ

Α. Ε.

Ο νέος αυτός απεδείχθη άναξίος της άγάπης του. Τό μόνο που σου επιβάλλεται να κάμης είνε να τόν περιφρονήσης, άγαπητή μου. Τό ίδιο κι' έκεινη. 'Η σημερινή μάστιγα σ'ά σις του προδίδει άνθρωπον με καλύτερο ψυχικό περιεχόμενο. Μην άσχολησαι πιά με δαύτον. Άγνόησε τον και κούταξε μπροστά στη ζωή σου. Καί αν άκόμη επανήρχειτο σέ σένα, δέν πιστεύω πως θά γίνουσιν ευτυχισμένη μαζί του. Προσπάθησε, λοιπόν, ν' άδιφορήσης τελείως. Δέν αξίζει τόν κόπο, σέ δεβαίω, όνε να τόν σκέπτεσαι καν.

ΝΤΙΝΑΝ Τ. (Άεροδρόμιον)

'Η φίλα, μικρούλα μου, μεταξύ δύο έτεροφύλων δέν άπέχει παρά ένα έλαχιστο δηματάκι από τόν έρωτα. 'Εφ' όσον σ'άς δίνονται οι δυνατότητες να βλέπεσθε κάθε μέρα, δέν είνε διόλου δύσκολο ή φίλια αυτή να έξελιχθή σέ έρωτα. Μην παύσης να τού δείχνης τό ενδιαφέρον σου — μέσα σ'ά όρια, έννοείται, της αξιοπρέπειας, δέβαια — και ή πάροδος τού χρόνου ό'α φέρη τά άποτέλεσμά της.

Α. Γ. Μ. Φ.

'Αν θέλεις, άγαπητέ μου, να σου πω ελκρινά τή γνώμη μου, ή συμβουλή που έχω να σου δώσω είνε πως πρέπει να κρατήσης πιά τή θέσι σου, ν' άσχοληθής με τή μελέτη σου και να κούταξής τό μέλλον σου. 'Από τήν δλην συμπεριφορά αυτού του κοριτσιού συμπεριαινω ότι δέν σέ άγαπά. Δέν φέρεται έτσι ένας που άγαπά. 'Εξεμεταλλεύθη τή άδυναμία σου μέχρι σήμερα και σέ διέτηρησε για ρεζέρβα. Δέν είνε, λοιπόν, διόλου λογικό και άξιοπρεπές να έξακολουθής ν' άσχολησαι μαζί της. Δέν έκαθικαν τό κορίτσια από τόν τόπο μας. Σου έπαναλαβάνω, μην καταστρέψης τό μέλλον σου...

ΜΙΡΚΑΝ

Είσαι άρκετά μικρή άκόμη, γιά να παίρνεις τά πράγματα τόσο κατάκαρδα. Καί μάλιστα έχω να σου συστήσω, πως κανένας άνδρας δέν άξίζει τόσο, γιά να κάνωσες δέν άπάνω γι' αυτόν έμεις οι γυναίκες. Φρόντισε να είσαι επιφυλακτική και ν' άφήσης σ'όν χρόνον να επιτελέση τό έργον του.

ΣΟΝΙΑΝ Χ.

'Αφού, μικρή μου, έχεις τόσες ένδειξεις, που σέ πείθουν ότι δέν τού είσαι άδιάφορη (και μάλιστα έχω σου λέω, ότι κατά βάθος σέ συμπαθεί), φρόντισε να τού δώσης να καταλάβη και τό δικό σου ενδιαφέρον, με τρόπο άξιοπρεπή. 'Όταν επιτύχης μίαν έξήγησι μαζί του, προσώπως να νοιώσης και ποιές είνε

οι δέψεις του και από εκεί θα κανονίσης τή στάσι σου άπέναντί του, ή όποια κατά τήν γνώμη μου πρέπει να είνε συντηρητική.

ΒΕΑΤΡΙΚΗΝ ΝΤ' ΑΣΠΑΝΑ
(Βαρύσια—Κύπρου)

Τρείς νέες άναγνώστριες, άγαπητή μου, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μαζί σου. Σου παραθέτω τά όνόματα ή ψευδώνυμά τους: 1) Δίς Βάσω 'Αποστολάκη, διδασκάλισσα. Λαγκαδίων 8, Τρίτολη 'Ακαδίας. 2) Δίς Πόπη Μπενέττα, 'Ηρακλειδών 28, Πειραιεύς. 3) Μ. Σ. Χ. Σ.

★

Αί υπό τά ψευδώνυμα 'Εύστρωτο κορίτσι, 'Αθήναις' και 'Σκανδαλίόρα ή Ν. Μ.' κρυπτόμενες άναγνώστριες τού περιοδικού μας, επιθυμούν άλληλογραφίαν μετ' άλλων άναγνωστριών τού 'Οθωναρίου. Αί επιθυμούν να άλληλογραφήσουν, άς μου γράψουν.

ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους Σ μ η ν ί α ν Ζ ο υ μ π ο ν Κ., 'Ελευσίνα, Κ α ρ α μ π έ τ Χ. Φ., Γ. Χονδρογιάννην ή Ν. Πειραιά, Μ. Γ ο υ ν α ρ η ν Καλλονήν, Ι. Α λ ε ξ α ν δ ρ ι ν ό ν 'Α γ ρ ί ν ο ν. 'Ο τελευταίος περί Τύπου Νόμος δέν μάς επιτρέπει τήν δημοσίευσιν συνεντεύξεων μη επαγγελματιών δημοσιογράφων.

Κον Χ ρ. Φ. ι ο υ ρ η ν Βελγικό Κογκό. — 'Εμβασιά σου έληφθη. Τεύχη 1 έως 100 ήρχισαν άποστέλλομενα κατά μικρά ταχυδρομικά δέματα.

Κον Γ. Ζ ε β ε λ ε κ ά κ η ν Βελγικό Κογκό. — 'Εμβασιά σου μέσω Τραπεζής 'Αθηνών έλήφθη. Περιεμένομ ένιστολην σας.

Κον Β ο υ γ ι α τ ζ ό π ο υ λ ο ν, 'Ασπράδαλας. — Ζήτηθέντα τεύχη άπεστέλησαν.

Κον Σ π ύ ρ ο ν Φ ω κ ά ν, Μπουένος-Άϊρες. — 'Αργεντινή. — Συμμεριζόμεθα τά αισθηματά σου, άγαπητέ, αλλά δέν συμφωνούμε μαζί σου ότι ό συνεργάτης μας ήθελε να θίξη αυτό που ύπονοείτε έσείς. 'Εκαμε μίαν άόριστη παρομοίωσι χωρίς καμμία πρόθεσι. Γι' αυτό να είσθε απόλυτως δέβαιοι. 'Η ευθίσια σου, όσο κι' αν είνε άξία συγχρητηριών, έν προκειμένω είνε άδικαιολογητή.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Η ΣΙΔΗΡΑ ΜΕΡΑΡΧΙΑ»

Στή σειρά τών έκδόσεων της «Πολιτικής 'Εποποιίας» τού έκδοτικού 'Όργανισμου «Στέγη τού Βιβλίου» (Κίαφας 2), έκυκλοφόρησε, σ'έναν κομμάτιστον και καλυπτομένον τόμο, μεταφρασμένον σ'ά ελληνικά, τό πολυκόστο βιβλίο τού ταγματάρχου Ντελμά: «Η ΣΙΔΗΡΑ ΜΕΡΑΡΧΙΑ». Στά ματωμένα πεδία της Φλάνδρας.

Μέσα από τις σελίδες αυτού τού β'βλίου, που ή διεθνής κρατική τή έκαρκήρισε ως τή άριστούργημα τής συγχρόνου πολυμικής φιλολογίας περνάει όλόκληρη ή έποποιία τών τι-

τανείων μαχών τού Δυτικού Μετώπου, με τās έναλλασσόμενες φάσεις των, τή άσπληγχοτάτη μεγαλείον και τόν ύπεροχο ήρωισμό τών δύο κολλοσσών, οι όποιοι συγκρούονται σ' αυτές, τήν άγαντία και τή συγκινήσει των, περιγραφόμενη με ώμή ελκρινεία και παραστατικότητα, ώρα προς ώρα και στιγμή προς στιγμή, από έναν άξιωματικό τής Σιδηράς Μερραρχίας, τής Μερραρχίας τών 'Ηρώων, όπως άπεκλήθη από τόν Γενικό Στρατηγείο, που έλαβε μέρος σ' όλες τις μεγάλες μάχες, διαρκώς άποδεκατιζόμενη και διαρκώς άναυομένη με νέες δυνάμεις και νέο σίμα.

«Η «Σιδηρά Μερραρχία», γράφει ό συγγραφέας τού έξαιρετικού αυτού βιβλίου σ'όν πρόλόγο του είνε πιά ένας θρύλος. Οι περισσότεροι, άξιωματικοί και όπλίται, από εκείνους που υπήρξαν σ' αυτή, έπεσαν σ'όν πεδίο τής τιμής. Καί, γιά να τής έσφαλάσουν αυτό τό όνομα, έχρησάθησαν άναρίθμητες έκατόμβες πτωμάτων και κρουοί αίμάτων, που έπίστιασαν βαθεία τό έδαφος τών μαχών. Είμαι από τούς έλαχίστους που επέζησαν. Καί γι' αυτό έδίασασα έν έπρεπε να παραδώσω στή δημοσιότητα αυτό τό βιβλίο. 'Εγώ, ό συντροφος τώσαν νεκρών, είχα τό δικαίωμα να μιλήσω γιά τή σκληρή

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΙΗ....

Μ'αυτή τή φράση χαρακτηρίζουν τό 'Ινστιτούτο τής Μ^η ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ'έπαφή μ'αυτό. Καί δέν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, τό 'Ινστιτούτο τής Μ^η ΚΕΤΤΥ (Έρμού 42. Τηλ. 22-0-88) δέν έννοεί να ήσυχάση, ούτε να έπαναπαυθής στις έπιτυχίες του. Διαρκώς βελτιώνει τά προϊόντα και τās μεθόδους του. Καί τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκπληξεις. Νέα προϊόντα τού 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σέ νέες βιταμινου-χες συνθέσεις, που άποτελοθν τήν τελευταία εξέλιξη τής έπιστήμης.

άλλ' ένδοξη ζωή που έξήσαμε μαζί, είχα τό δικαίωμα να μιλήσω γιά τά κατορθώματά μας, χωρίς να παραλείψω καμμία λεπτομέρεια, όσο τραγική, όσο ώμη και ήσαν: 'Επηρεασμένος άπ' αυτές τις σκέψεις, διώρθασα τά πρώτα μου χειρόγραφα, περικλύποντας πλήθος πραγμάτων, που είχαν τό μοναδικό έλάττωμα ότι ήσαν πολύ άληθινα. 'Αλλά ύποδοχά-ρησα άμέσως έμπρός στο έγκλημα που ήμουν έτοιμος να διαπράξω. 'Η άλήθεια δέν πρέπει ν' αλλοιώνεται ποτέ. Είνε έερρή και άπαραδίαστη. Παραδίωξο λοιπόν τώρα τά χειρόγραφα μου, χωρίς ν' αλλοιώσω ή να τροποποιήσω τό παραμικρό. 'Ενα τέτοιο πράγμα θα ήταν πολύ άνάξιο έκ μέρους μου και άνευαδές συγκρόνως προς τήν τέλειωτη σειρά τών 'Ηρώων, που έγγραφαν με τό σίμα τους μία από τις μεγαλύτερες έποποιίες, από όσες έγνορισε ως σήμερα ό κόσμος...».

Μ.—

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΝΩΣΙΣ
ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΚΟΚΚΙΝΗΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Νέα 'Επιθεώρησις
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
—ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μουσική:
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
'Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ
και ό
ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΡΙΜΑΝΗΣ
σέ έξαιρετικές δημιουρ-
γίες

ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Με τραγούδι
ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ
Νέα εμφανίσεως
ΜΑΡΙΚΑΣ ΝΕΖΕΡ
και
ΑΝΝΥΣ ΜΙΜΟΖΑΣ
Γενική Χορογραφία
ΓΓΕΛΟΥ ΓΡΙΜΑΝΗ

Σκηνογραφία
ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΠΑΧΗ

ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙΟΝ
Τρίτη - Πέμπτη - Σάββα-
τον

Λαϊκά άπογευματινά

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αί έπιστολαί προς τήν Γραφολόγον πρέπει να γράφονται έντελώς δέξιαντα και χωρίς καμμία προστάθειον. 'Εάν ή συμβουλή ζητητά διά τρίτον πρόσωπον, δέον επίσης να άπα-στέλλεται έσωκλειστών και άπόκομμα έπιστολής τούτου. Αί έπιστολαί θα άπευθύνονται: α) προς τό περιοδικόν 'Οθωνα-ριος—διά τήν Γραφολόγον—δ) προς Σανταρόδα 5, 'Αθήνας.—Πρέπει δέ να συνοδεύονται από γραμματόσημο άξίας δραχ. 5 διά τήν άπάντησιν.

'Επιστήμονα.—Προς τό παρόν δέν βλέπω τίποτε. Πρέπει να έπαναλάβετε τās σπουδές σας. 'Η ύποστήριξις διά τήν όποίαν σ'άς έγραφα είνε προηγουμένη άπάντησιν μου θα είνε πολύ άποτελεσματική και σωτηρία γιά σάς. Δυσχερής ή άπόκτησις εκείνου που σ'άς άπασχολεί σήμερον. Περίπτωσης γάμου δέν ύπάρχει. Είνε καιρός νομίζω να έγκαταλείψετε τās περιπετειάς, αφού άλλωστε άπεκτήσατε τόσο πικράν πείραν άπ' αυτές.

Δυστυχώς ύπαρξιν.—Δέν μπορώ να ίκανοποιήσω περισσότερον τήν περιέργειάν σου. Σ'άς ένόμισα έπανηλθόντως ότι δέν βλέπω καμμία πιθανότητα πραγματοποίησης αυτού τού σονοικεώου. Είνε καλόν να παύσετε να άσχολησθε με αυτό. Διά τό άλλο ζήτημα σ'άς έδωκα ήδη σάφεις έξηγήσεις. Είς τήν κληρονομικήν σας ύπόθεσιν βλέπω σοβαράς αντίδράσεις από πρόσωπον τού άμέσου περιβάλλοντός σου. 'Η λύσις της θα βραδύνη πολύ άκόμη. Δέν μπορώ δυνωχώς να προβλέπω τίποτε.

Η ή σ ο ν τ ο υ Α λ γ α ρ ι ο υ.—Θά έχετε μίαν σύντομον συνάντησιν με τό πρόσωπον διά τό όποιον μου γράφετε. Δέν πρέπει όμως να έλπί-ζετε είνε πιθανότητα πραγματοποίη-σως συντόμου γάμου. Αυτό θα γί-νη πολύ άργότερα και αφού έξομα-λυνθόν έλαι αι δυσχερείαι που πα-ρουσιάζονται σήμερον. 'Η ύγεία σου δέν διατρέχει κανένα κίνδυνον προς τό παρόν. 'Η οικονομική σου κατά-στασις θα σ'άς παράσχη πολλές άφορμάς στενωχοριών είνε σύντομον μέ-λον. Μην κάνετε άπεριστολές, που θα μπορούσαν να σ'άς βλάψουν. Στεί-λε μου άπόκομμα έπιστολής τού προ-σώπου σου διά τό όποιον μου γράφετε.

Δύσπιστον εναν.—'Η άπάντησις μου έδημοσίευθη είνε προη-γούμενον τεύχος. Διά τόν φίλον σου θα άπαντήσω, όταν μου στείλετε ά-πόκομμα έπιστολής του.

Πασχαλικά σ'ό Ζέφω-ρο.—Είσθε πολύ στενωχορος χαρα-κτήρ και ζήτε είνε μίαν διαρκή κα-τάστασιν ψυχικής άγανίας. Πολύ ά-τολμος και μεμψιμοιρος. Στερήσεθς άποστοιχισμούς και ούδεμίαν έμπι-στοσύνην έμπνέετε είνε τό περιβάλλον σου. Αισθηματική διάθεσις. Πολύ ά-βεξία είνε τās έκδηλώσεις σου. 'Ελ-λειψις έπαρκους φιλαρεσκείας. Δέν δημιουργείτε πολλές συμπαθείας. Πολλά άντιζηλίδια, άλλ' όχι σοβαρά έχθρότητες. 2) Γάμος βραδύνα. Θά προσερχώ είνε πολλά έμπόδια. Οικονομικά άνωμαλίας. 3) 'Η οικονομική σου κατάστασις θα βελτιωθή, άλλα και άποφασιστική σου με-τάβασις.

Ρόδο τού Μάη, Κρήτη.—1) 'Οχι πολύ σύντομος γάμος. Αυτή τή στιγμή υπάρχουν πολλά έμπόδια σ'όν δρόμο τής ζωής σου. 2) Κα-τόπιν αισθημάτων, άρκετά πολυπλό-κου. 3) Καλός. 4) Με τό πρόσωπον αυτό θα συνταχίζεσθε άπόλυτως. 'Ανωτέρας κοινωνικής θέσεως από τή δική σου. 5) Θά άποκτήσετε. 6) Χαρακτήρ άρκετά έπιπόλαιος, άλλα με πολύ καλές διαθέσεις και εύκό-λους ένθουσιασμούς. 'Ελλειψις στα-θερότητας. Μετρία ζωτικότης.

Αίσιο ό ό ο ε ν.—'Ανύμ-χος διάθεσις. Μεγάλη άκατάστασις είνε τόν έσωτερικόν σου κόσμον και τās έκδηλώσεις σου. Αισθηματικότης τήν όποίαν όμως προσπαθείτε να ύποτάσσετε είνε τήν λογικήν. Στερεί-

τητος. Στενωχωρίσεθι δι' όλα και κάνετε τήν ζωήν σας δυστυχισμένην. Οικονομικά δυσχερείαι. Θά κατορθώσετε εύκολα να βρήτε έργασίαν. Δέν είνε άνάγκη να έργασθής είνε τό σπίτι σου. Παύσατε να στενωχωρή-τε τόν πατέρα σου, ό όποιος κάνει ό,τι μπορεί. Πρέπει να φροντίσετε μόνη σου να άντιμετωπίσετε τās σημερινάς δυσκολίας. Είς τόν έρωτα δέν εύνοείσθε προς τό παρόν. Να άποφύγετε να συνάψετε σχέσεις. Θά δοκιμάσετε άργότερα ένα πολύ δυνα-τό αισθημα. Μην δίδετε προσοχήν είνε τās σημερινές προτάσεις. Τό συννοικέσιον δέν παρουσιάζει σοβαράς πιθανότητας έπιτυχίας.

Ι ο υ ό ν.—'Ο χακτήρ σου είνε πολύ ακατάστατος. Σκέψεις συγκυμνέται και άόριστοι. 'Ενάλλαγι δραστηριότητος και καθήκοντος. Τάσις προς τήν άσχεγκατάλειψιν. 'Α-δύνατος και διαρκώς άμφιταλαντω-μένη θέλησις. 'Ασάβεια είνε τήν έρ-γασίαν σου. 'Εμπιστευθήτε είνε τās συμβουλές που σ'άς δίδουν βλέπω μίαν άσφαλή βελτίωσιν τής οικονομί-κής σου καταστάσεως είνε τό μέ-λον. Θά χρειασθής όμως να συμβά-λετε και σ'είς σ' αυτό με τās προσ-παθείας σου. Περίπτωσης γάμου δέν βλέπω. Τό ζήτημα αυτό δέν πρέπει να σ'άς άπασχολή προς τό παρόν.

Μι γ κ ο υ ε λ ί τ ο, Θεώνικη. Φίλε μου, διαπνέεσθε από ένα έντο-νον αισθηματισμόν, που λόγω τής νεαρής ηλικίας σου, μπορεί να σ'άς παρασύρη πολύ. Τί θέλεις; Να σ'ας παρηγορήσω ή να σ'άς πω τήν αλή-θεια; 'Η αλήθεια αυτή δέν θα σ'άς εύχαριστήση. 'Η εύκαιρία που είχα-τε έφυγε μακριά από τά χέρια σου και τώρα είνε πολύ άργά. Από τό μέρος τής φίλης σου δέν βλέπω καμ-μίας άγάπη άπέναντί σου. Είνε άλλωστε πολύ άσάφης χαρακτήρ. Σ'ας συμβουλεύω ελκρινώς να θέσετε ό-ριστικούς τέρμα είνε τήν αισθηματικήν αυτήν ύπόθεσιν σου. 'Ενας νέος άν άν και σ'ας πρέπει να έχη θάρρος. Μην ξεχνάτε ότι ή ζωή δέν σταματά είνε ένα πρώτον έρωτα. Να φροντίσετε να δημιουργήσετε μίαν θέσιν είνε τήν ζωήν και να αφήσετε τās σημερινάς άσκόπους περιπλανήσεις.

Μ α τ ω μ έ ν η κ α ρ δ ι α ύ π' ά ρ ι θ. 11.—1) 'Ηραίο σίνι-γμα, άλλα... γιά πολύ μικρά παιδιά. 2) Χαρακτήρ μεμψιμοιρος και δύσ-τροπος. Πολλά άντιπάθειαι γύρω σου. 'Ελλειψις ελκρινείας και εύ-θύτητας. 3) Θά τήν εξακολουθήσετε χωρίς σοβαράς προόδους. 4) Πολλά ένάλλαγαί σ'ή ζωή σου. Τό κυριώ-τερον χαρακτηριστικόν της θα είνε ή ασάβεια. 5) Κίνδυνον δέν διατρέ-χετε. 6) 'Οχι. 7) Είς τās αισθημα-τικά ζήτηματα δέν εύνοείσθε. 'Ο χα-κτήρ σου δέν θα σ'άς επιτρέψη ούτε να άγαπήσεις βαθεία, ούτε να έμ-πνεύσετε φλογερά αισθήματα. 8) Δέν βλέπω περίπτωσιν δύο γάμων. 9) Οικονομικά θα έχετε πολλές έννοίας τής τύχης, άλλα δέν θα έπωφεληθ-τε όπως πρέπει άπ' αυτές. Οικονο-μικαί άνωμαλίας.

Α. Τ., Ζά κ υ ν θ ο ν.—Δυστυ-χώς δέν θα σ'άς ίκανοποιήσω. Αί έ-πιστολαί μετά τās άπάντησεις κα-ταστρέφονται. 'Από μνήμης δέν ένθυμούμαι τίποτε. Διά θα σ'ας είνε δύσκολο νομίζω να βρήτε ένα άλλο σημείωμα. 'Αμεσον βελτίωσιν είνε τήν οικονομικήν σου κατάστασιν δέν βλέ-πω. Δέν μπορώ να σ'άς ένθαρρύνω από τής πλευράς αυτής. Νομίζω όμως δυνατήν μίαν τακτοποίησιν τών οικονομικών σου και προς τήν κατεύ-θυνσιν αυτήν πρέπει να στρέψουν τās προσπάθειάς των εκείνοι έκ τών ό-ποιων εξαρτάται ή δική σου ζωή.

Ρόδο τού Μάη, Κρήτη.—1) 'Οχι πολύ σύντομος γάμος. Αυτή τή στιγμή υπάρχουν πολλά έμπόδια σ'όν δρόμο τής ζωής σου. 2) Κα-τόπιν αισθημάτων, άρκετά πολυπλό-κου. 3) Καλός. 4) Με τό πρόσωπον αυτό θα συνταχίζεσθε άπόλυτως. 'Ανωτέρας κοινωνικής θέσεως από τή δική σου. 5) Θά άποκτήσετε. 6) Χαρακτήρ άρκετά έπιπόλαιος, άλλα με πολύ καλές διαθέσεις και εύκό-λους ένθουσιασμούς. 'Ελλειψις στα-θερότητας. Μετρία ζωτικότης.

Αίσιο ό ό ο ε ν.—'Ανύμ-χος διάθεσις. Μεγάλη άκατάστασις είνε τόν έσωτερικόν σου κόσμον και τās έκδηλώσεις σου. Αισθηματικότης τήν όποίαν όμως προσπαθείτε να ύποτάσσετε είνε τήν λογικήν. Στερεί-

σθε άδυσχερής. Μεταμείψετε συ-νθήκας δι' ό,τι κάνετε, διότι αι πρά-ξεις σου είνε κατά κανόνα άδέξιαι και διαστακταί. 'Αρκετά δύστι-στος. 'Η ζωή θα σ'άς παρουσιάση πολλές εύκαιρίας να διακριθής. Οικονομική βελτίωσις άξιοσημείωτος. 'Ο γάμος σου θα βραδύνη, άλλα θα είνε άπολύτως έπιτυχής.

Τ α ν α γ ρ α ν 22 Κ. Α.—1) Καλώς διαθέσεις. Εύθους και ελκρινεία. 2) Δέν βλέπω σοβαράς έ-χθρότητας. 'Η φαντασία σου σ'ας παραπλανά είνε τό ζήτημα αυτό. 3) Γάμος όχι άπολύτως σύντομος. Θά προκύψουν μερικά καθυστερήσεις, εκ γεγονότων γενικότερας φύσεως. 4) Ζωή άρκετά καλή. 'Εχετε έμπι-στοσύνη. 5) 'Η ύγεία σου δέν δια-τρέχει κίνδυνον. 6) Είς τόν φίλον σου μπορείτε να έχετε έμπιστοσύ-νην.—1) Καλός χαρακτήρ. 'Ολίγον άσυνάρτητος είνε τās ένέργειάς του. Βιάζεται πολύ και σκέπτεται όλίγον. 2) 'Οχι έχθρός. 3) Γάμος βραδύ-νει. 4) Θά σταδιοδρομήση καλώς. Πρέπει όμως να δώση περισσότεράν σταθερότητα είνε τās επιδιώξεις του. 5) Καλή ύγεία. 6) Σ'ας άγαπά. Σο-βαρά σκέψις γάμου δέν ύπάρχει ά-κόμη.

Τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ λ ο τ ο υ Μ α ί ο υ Α. Τ.—Θά έπρεπε πρό πάντος έλλω να μου στείλετε ένα σημείωμα τού φίλου σου. Αυτό είνε άπαραίτητον. 'Εν τό μεταξύ σου δια-πιστώ άρκετά επιφυλακτικήν. Δέν εί-μαι πολύ αισιόδοξος δι' αυτήν τήν σχέσιν σου.

Τ ό ρ ο θ υ λ ά μ ο υ ρ.—'Ε-γαυδιαστικός και πείσμων χαρακτήρ. Με γαλή φιλαρεσκεία. 'Αρέσκειος είνε τās κατακτήσεις. Οικονομική κατάστασις άρκετά δύσκολος. Με τό σπύτι σου έργασθε είνε συχνάς προσπάθειάς. Βλέ-πω ένα παλαιόν αισθημα, τό όποιον όμως δέν ύπάρχει αυτήν τήν στιγμήν έκ μέρους τού φίλου σου. 'Εχει έμ-φιλοχωρήση κάποια διχόνοια με-ταξύ σου. Δέν μπορώ δυστυχώς να σ'άς δώσω καμμίαν έλπίδα επί τού προκειμένου. Είς τόν δρόμον σου εύρίσκειται ένα πρόσωπον, με τό όποιον θα συνδεθής στενάς. Πρέπει να δώσετε μεγαλύτεραν έλευθερίαν είνε τήν ζωήν σου, διότι με τήν σημερι-νήν στάσιν σου περιορίζετε τās πι-θανότητες έπιτυχίας που έχετε. Γά-μος βραδύνει άρκετά άκόμη. Είς τήν ζωήν σου θα έχετε πολλές αισθη-ματικές περιπετειάς.

Μ ε λ α γ χ ο λ ί α ν Γ. Κ.—'Η ζωή σου εκλύσει με ένάλλαγας χωρίς και λύπης. Αί οικονομικαί στε-νωχορίαι σ'άς έμαρτυράν πρόωγας σ'άς άφύρσαν τήν έμπιστοσύνην είνε τόν έαυτόν σου. Προσπάθως έδοκι-μάσατε μίαν πολύ μεγάλην λύπην. Είς τήν οικονομείαν σου δέν επικρα-τεί άρμονία. Συχνάι προστριβόι και έρίδες. Θά πρέπει να ύποταχθήτε είνε τήν σημερινήν πραγματικότητα και να επιτύχετε, διά τās προσπά-θειάς σου, να βελτιώσετε τήν σημε-ρινήν σου κατάστασιν. 'Η ήρεμία τής ζωής σου βραδύνει άκόμη. Θά επέλθη όμως και τά άποζημιωθήτε τότε διά τας σημερινούς πόνους σου. Οικονομική άκατάστασις.

Ρ ο μ π ι σ τ ό ν 2.—Είσθε στυφός και πολύ ακατάστατος. Λε-πτολογείτε όλα τά ζήτηματα, άλλα στερείσθε από έσωτερικόν δυναμι-σμόν, που θα σ'άς έκανε να βγήτε από τήν σημερινήν ρουτίαν τής δου-λειάς σου. Οικονομική κατάστασις άσάβη. Θά καλυτερεύση σύντομος. Δέν στερείσθε πρωτοβουλίας. Τήν έ-ξουδετερώνετε όμως με τήν άσυνάρ-τησιν τών επιδιώξεών σου. 'Η τύχη σου έννοεί και θά σ'άς εύνοήση πε-ρισσότερον είνε τό μέλλον. Πρέπει όμως και σ'είς να έπωφεληθής από τās εύκαιρίας που θα σ'ας παρου-σιάζη. Θά έχετε έρωτικές περιπε-τειάς. Προς τό παρόν όμως, καλόν είνε να τās άποφύγετε. Γάμον σύντο-μον δέν προβλέπω.

Α λ ί κ η ν Α. Β. Π., Πειραιά.—'Ο φίλος σου έχει τίμιον και ελκρινήν χαρακτήρα. Διαπνέεται από ά-

ρίστας διαθέσεις άπέναντί σου. 'Αν-τιθέτως σ'είς είσθε πολύ δύσπιστος και μεμψιμοιρος. Δέν πολμάτε να άντικριστέτε κατά πρόσωπον τήν ζω-ήν. Τό αίσθημα αυτό θα έχη αίσιον έκβασιν, όχι πολύ σύντομον όμως. Σ'ας συνιστώ να φροντίσετε να διορ-θώσετε μερικά άνωμαλίας τού χαρα-κτήρος σου. Τό γεγονός αυτό θα σ'ας καμή περισσότερον άγαπητήν είνε τόν φίλον σου.

Α μ ο ι ρ η ν 7—10—33.—Δημιουργείτε πολλές και εύκόλως συμπαθείας, διότι έχετε μίαν φυσικ-ήν γοητείαν, που προσελκύει πολύ τους άνδρες. Δέν πρέπει όμως να παρασυρθήτε από τās έπιτυχίας που σημειώσετε και αι όποιαί, πολύ συ-χνά, είνε έφημεροι και έπιπόλαια. Δέν μου έσωκλείετε κανένα σημείω-μα τού φίλου σου. Περιμένα με μου τό στείλετε. Σύντομον πάντως περί-πτωσιν γάμου δέν βλέπω. Είς τήν έξωδρεσιν έργασίας δέν ύποστηρίζη-τε από ένα σοβαρόν πρόσωπον, που σ'ας συμπαθεί πολύ. 'Απορίβωλιν αν θα έκδηλώθής, διότι σ'ας χωρίζει κά-ποιο έμπόδιον. Τρέφει όμως άρίστας διαθέσεις άπέναντί σου και θα έ-πρεπε να έπωφεληθής διά να καλυ-τερεύσετε τήν δλην κατάστασιν σου. Οικονομικώς, έχετε πολλά άτυχή-ματα. 'Ενα πρόσφατον πένθος σου έλύπησε πολύ. Θά έπρεπε να προσέ-χεται τήν ύγείαν σου και να βελτιώ-σετε τό σύνθημα τής ζωής σου.

Τ ό ρ ο θ υ λ ά μ ο υ ρ.—'Ε-γαυδιαστικός και πείσμων χαρακτήρ. Με γαλή φιλαρεσκεία. 'Αρέσκειος είνε τās κατακτήσεις. Οικονομική κατάστασις άρκετά δύσκολος. Με τό σπύτι σου έργασθε είνε συχνάς προσπάθειάς. Βλέ-πω ένα παλαιόν αισθημα, τό όποιον όμως δέν ύπάρχει αυτήν τήν στιγμήν έκ μέρους τού φίλου σου. 'Εχει έμ-φιλοχωρήση κάποια διχόνοια με-ταξύ σου. Δέν μπορώ δυστυχώς να σ'άς δώσω καμμίαν έλπίδα επί τού προκειμένου. Είς τόν δρόμον σου εύρίσκειται ένα πρόσωπον, με τό όποιον θα συνδεθής στενάς. Πρέπει να δώσετε μεγαλύτεραν έλευθερίαν είνε τήν ζωήν σου, διότι με τήν σημερι-νήν στάσιν σου περιορίζετε τās πι-θανότητες έπιτυχίας που έχετε. Γά-μος βραδύνει άρκετά άκόμη. Είς τήν ζωήν σου θα έχετε πολλές αισθη-ματικές περιπετειάς.

Μ ε λ α γ χ ο λ ί α ν Γ. Κ.—'Η ζωή σου εκλύσει με ένάλλαγας χωρίς και λύπης. Αί οικονομικαί στε-νωχορίαι σ'άς έμαρτυράν πρόωγας σ'άς άφύρσαν τήν έμπιστοσύνην είνε τόν έαυτόν σου. Προσπάθως έδοκι-μάσατε μίαν πολύ μεγάλην λύπην. Είς τήν οικονομείαν σου δέν επικρα-τεί άρμονία. Συχνάι προστριβόι και έρίδες. Θά πρέπει να ύποταχθήτε είνε τήν σημερινήν πραγματικότητα και να επιτύχετε, διά τās προσπά-θειάς σου, να βελτιώσετε τήν σημε-ρινήν σου κατάστασιν. 'Η ήρεμία τής ζωής σου βραδύνει άκόμη. Θά επέλθη όμως και τά άποζημιωθήτε τότε διά τας σημερινούς πόνους σου. Οικονομική άκατάστασις.

Ρ ο μ π ι σ τ ό ν 2.—Είσθε στυφός και πολύ ακατάστατος. Λε-πτολογείτε όλα τά ζήτηματα, άλλα στερείσθε από έσωτερικόν δυναμι-σμόν, που θα σ'άς έκανε να βγήτε από τήν σημερινήν ρουτίαν τής δου-λειάς σου. Οικονομική κατάστασις άσάβη. Θά καλυτερεύση σύντομος. Δέν στερείσθε πρωτοβουλίας. Τήν έ-ξουδετερώνετε όμως με τήν άσυνάρ-τησιν τών επιδιώξεών σου. 'Η τύχη σου έννοεί και θά σ'άς εύνοήση πε-ρισσότερον είνε τό μέλλον. Πρέπει όμως και σ'είς να έπωφεληθής από τās εύκαιρίας που θα σ'ας παρου-σιάζη. Θά έχετε έρωτικές περιπε-τειάς. Προς τό παρόν όμως, καλόν είνε να τās άποφύγετε. Γάμον σύντο-μον δέν προβλέπω.

Α λ ί κ η ν Α. Β. Π., Πειραιά.—'Ο φίλος σου έχει τίμιον και ελκρινήν χαρακτήρα. Διαπνέεται από ά-

'Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

